

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Tøxen, Jørgen Karstens Blok.

Blok Tøxens udvalgte Pennestrøg, ordnede
efter Tidsfølgen.

Kjøbenhavn : Forfatterens Forlag ; P D.
Kiøppings Tryk, 1824

x, 190 s.

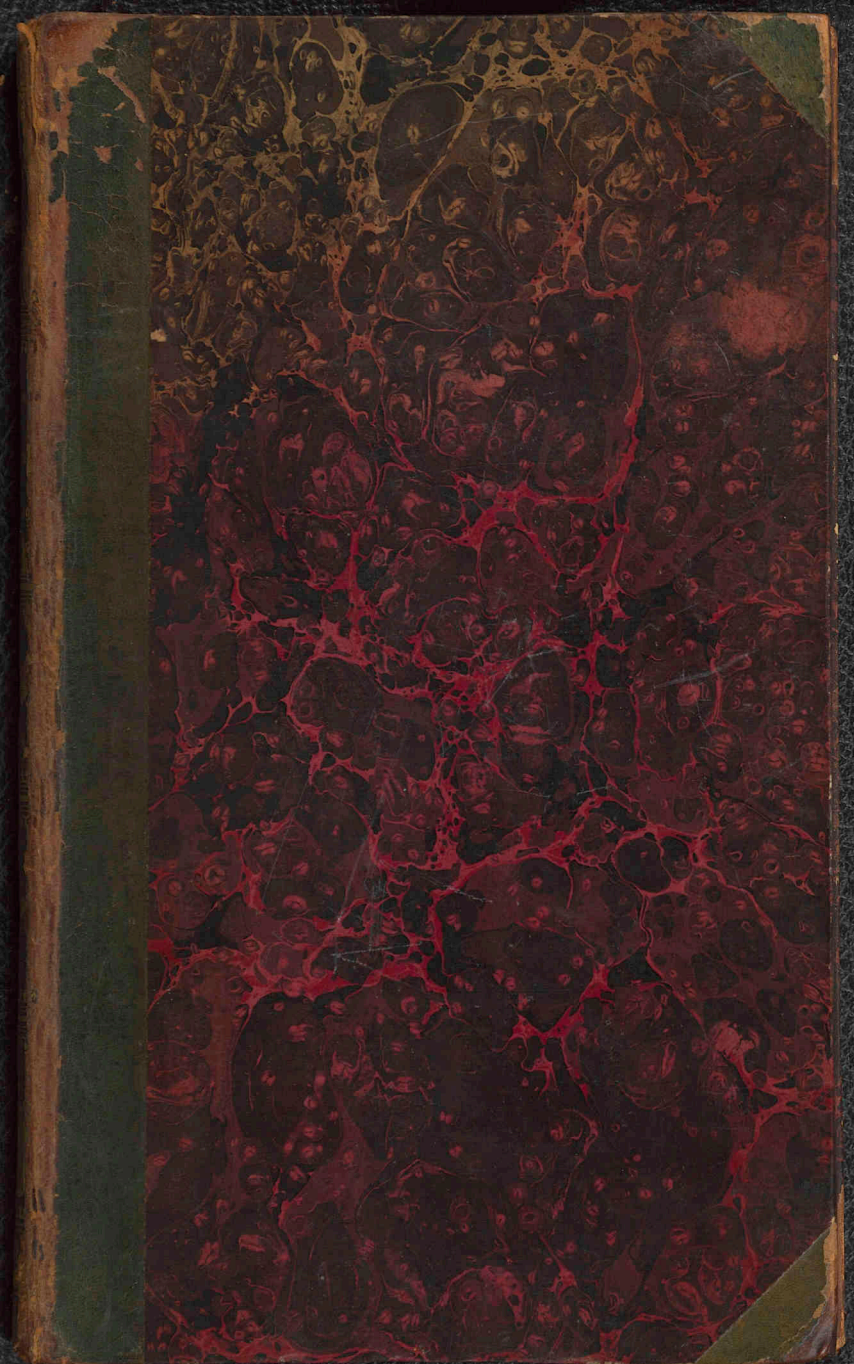
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

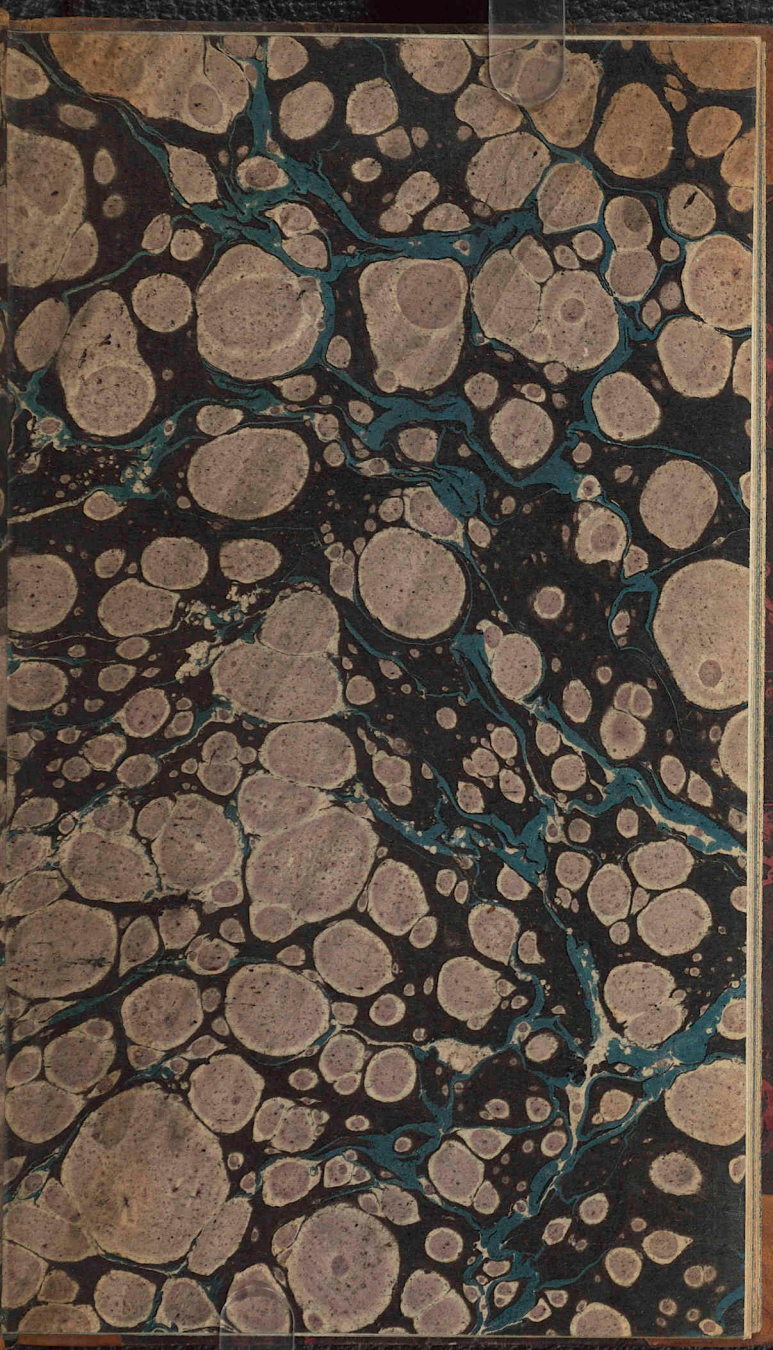

1 1 52 0 8 05366 3

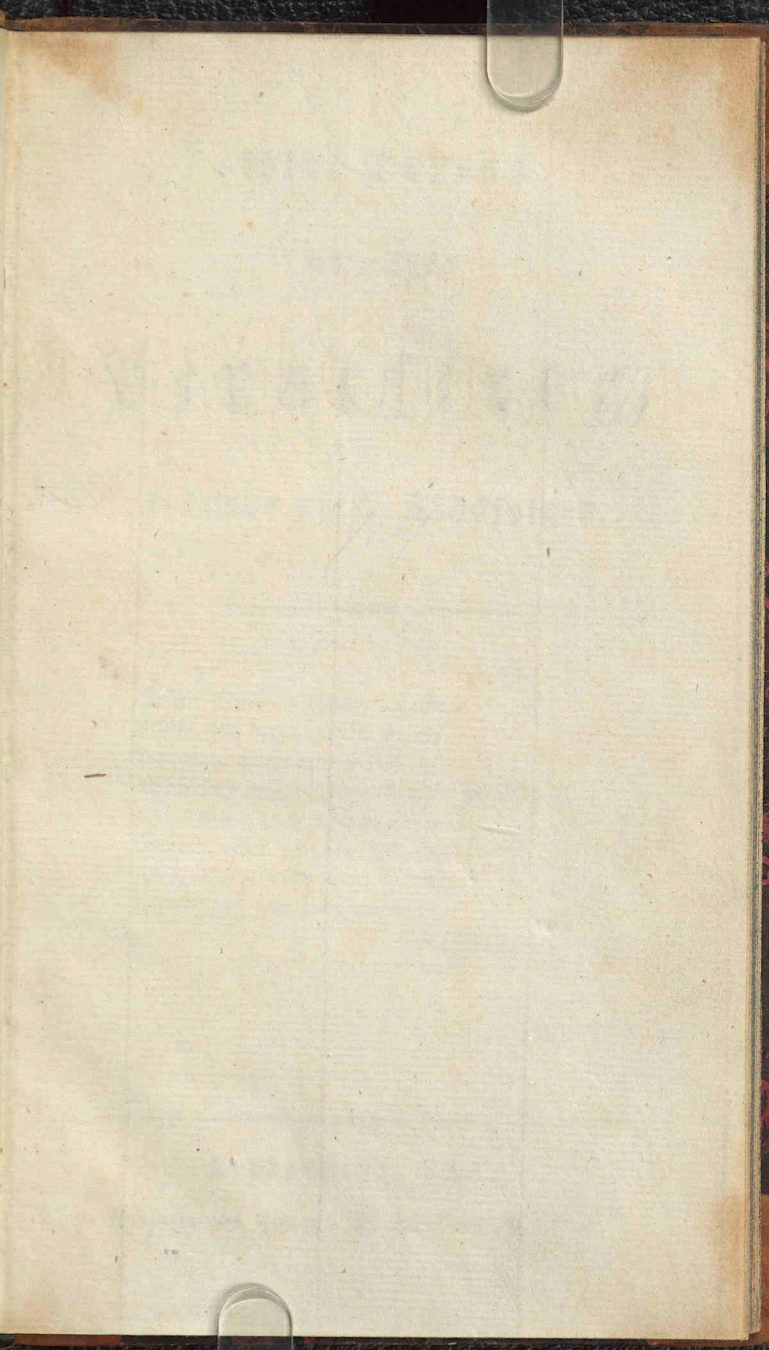
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024099432

52 - 112.

Blof Tørens

udvalgte

Pennestrøg,

ordnede efter Tidsfølgen.

Festen Muth in schweren Leiden,
Hülfe, wo die Unschuld weint,
Ewigkeit geschwor'nen Eiden,
Wahrheit gegen Freund und Feind!
Männerstolz vor Königsthronen;
Brüder, gölt' es Gut und Blut! —
Dem Verdienste seine Kronen,
Untergang der Lügenbrut!

Schiller.

Kjøbenhavn, 1824.

Forfatterens Forlag; P. D. Bøppings Tryk.

D a n k o n g e n

Frederik den Sjette

tilægnes

dette lille Skrift

allerunderdanigst

og

taknemmeligst.

Under Skjæbnens uheldsvangre Dage
Katte, Syrste! Du mig ædel Haand;
Takfuldt Hjertes Hylbing Du modtage,
Svag i Død, men varm og tro i Aand!

Blot Tøxen.

S o r o d.

Nidrig var det faldet mig ind, at udgive dette tidsordnede Udvalg af min Dignings og Tænkningssamling mindst forkastelige Smaastykker, isald jeg ikke havde grunder Frygt for, at Udgivelsen dog engang, efter min Død, vilde foretages af Andre. Disse vilde nemlig ei alene ikke, udvælgende og rettende, forsøge, men sandsynligt endog, med den i vort Bogvæsen herskende, især sproglige, Skjodesløshed, formindste den Smule Værd, mit aandige Efterladenskab tildeels kunde have. Ogsaa haaber jeg, at dette lille Udvalg af mine, største-deels forhen adspredt trykte og med Bisald læste, men her forbedrede, boglige Smaaring, ei vil være gandstede udeeltageligt, saavel for Sproget, som for mine Venner og Velyndere, mine talrige foruds Lærlinger og mange Bekjendte.

Personlige Feider har jeg aldeles udelukket fra denne lille Samling, som ei indeholder uden omtrent en Trediedeel af mine SmaaArbejder. At Læseren i den Henseende yder mig sit Bisald og deler min Sjølelse, derom er jeg ligesaa overbevist, som, nagtet mine Stridskrivter, enhver af mine Bekjendte om min, stundom endog langmodige, personlige Sredsommelighed. Kun i 2 Tilfælde foretrækker jeg Feide for Fred, nemlig: naar jeg anseer Kampen for Pligt imod Ret og Sandhed, thi da ændser jeg Inter, uden dem, og naar jeg uforstyldt angribes, thi da forsvarer jeg mig, om jeg agter det værdt, saa godt, jeg kan.

Tidsfølge: Ordenen har jeg ikke blot valgt, fordi den i Almindelighed venest afpræger det Timeliges Frem, eller Tilbage-Skridt, men for, nemlig, fordi den følgerigtigst viser, hvorvidt en

Forfatter er bleven sine Lands- og Hjertes-Grund-
 sætninger tro. Gjerne valgte jeg hiin Orden, fordi
 jeg uden Frygt kan træde frem for dens Domstol,
 da jeg er vis paa, at selv min Uven, om han er
 Sandhedens Ven, vil erkjende, at jeg aldrig svig-
 tede mine ytrede Grundsaetninger — aldrig, i vort
 Veirhane-Old, haengte Raaben efter Vinden. Stedse
 har jeg, mundeligen og skriftligt, udtalet min Af-
 sky for alle Aderligheder — alt Utravaesen, hoit,
 eller lavt. Erligen hyldende den adle Statssty-
 rer, under ethvert Navn, og hjerteligen agtende
 den redelige, trofaste, maadeholdende Fristats-,
 eller Syste-Ven, affsyede og foragtede jeg altid
 lige dybt den umenneskelige, traelbindende Volds-
 herster, og den vilde, lovløse Pøbelmand. Aldrig
 har jeg lignet hine Uolinger, som i det daglige Liv
 spille den raaceste Jacobiner, imedens de paa Prent
 slikke Støvet af Vældens Fodskammel, undertiden
 endog saa dumt, at deres Kryberi ligner Spot.
 Dog — følgende Blade ville være mit bedste For-
 svar imod dem, som ønske, at indbilde sig selv og
 Andre, at Aaret 1820 jordede min Frimodighed.
 De eftersee her hvad jeg lod trykke i Aaret 1821
 osv., og de ville behøve Mere, end Frimodighed,
 til at nære hiin Indbildning. De ville finde, at
 jeg endog havde Mod til, naar jeg indsaae en Feiltas-
 gelse, pligtfølende, aabent og sonende at
 ytre min berigtigede Overbeviisning,
 idet jeg, uforsærdet og uskravneligen, fulgte Her-
 ders Ord:

”Statt der auf Ansehen, oder gar,
 wie Franklin sagt: aus Höflichkeit, an-
 genommenen Meinungen und Grund-
 sätze, sollen Wissen und Handeln aus
 Ueberzeugung; Vernunft und Sittlich-
 keit, durch eigene Prüfung bewährt,
 unser Theil werden.”

Kjøbenhavn, den 9de Februar, 1824.

Blot Løven.

VII

Tidordnet Indholdsliste.

	Side:
1) I en Stambog. (1800.)	1
2) Til Fædrelandet. (1801.)	3
3) Høfter til Nanna. (1801.)	6
4) Edvin og Ethelinde. (1801.)	7
5) Lovsang til Jorden. (1802.)	12
6) Livets Seilads. (1805.)	19
7) Frederik Glindt. (1806.)	21
8) Studentercorpser. (1807.)	22
9) Wiens Befrielse. (1807.)	30
10) Den Brødlærde og Videnskabsmanden. (1808.)	36
11) Karl Holten. (1811.)	43
12) Hvor bør Norges Høiskole oprettes? (1811.)	44
13) Sang ved den norske Høiskoles 1ste Stiftelsesfest. (1811.)	52
14) Norske Smaapigers Afskedsfang til en bortreisende Lærerinde. (1811.)	54
15) Prometheus. (1811.)	55
16) Dødsveiene. (1811.)	58
17) Min Tro. (1811.)	60
18) Philosophierne. (1811.)	—
19) Til Digtgudinden. (1811.)	61
20) Musernes Gunst. (1811.)	—
21) Stilens Mester. (1811.)	62
22) Rigdom og Dyd. (1811.)	—
23) Wiisdom og Klogskab. (1811.)	63
24) Udsødelighed. (1811.)	—
25) Dabelløshed. (1811.)	64
26) Den bedste Lærer. (1811.)	—
27) Frihed og Trældom. (1811.)	65
28) Formærkerne. (1811.)	—
29) Videnskabsmandens Udel. (1811.)	66

VIII

Side:

30) Keplers Død. (1811.)	66
31) Kristip og Gnieren. (1811.)	67
32) Silkeormen og Sommerfuglen. (1811.)	69
33) Myrerne og Zeus. (1811.)	70
34) Jordens Deling. (1811.)	71
35) Phantastien. (1811.)	73
36) Hvalpen. (1811.)	77
37) Lyksalighed. (1811.)	78
38) Bryllupsang. (1812.)	80
39) Sæbeboblen. (1813.)	81
40) Myretuen. (1815.)	84
41) Napoleon Buonaparte. (1815.)	89
42) P..l..r. (1815.)	92
43) Bed en Oldings Grav. (1815.)	94
44) Sang paa Kongens Fødselsdag. (1816.)	95
45) Stormandens Smil. (1816.)	96
46) Pengemandens Stolthed. (1816.)	97
47) Bildfarelse og Sandhed. (1816.)	98
48) Herr' Madses Klage. (1816.)	—
49) Samuel Henriques's Bryllupsdag. (1816.)	99
50) Peter Foersom. (1817.)	101
51) Skydebane-Sang. (1817.)	103
52) Bryllupskvad. (1817.)	104
53) Under Kosciuszkos Billede. (1817.)	106
54) Napoleons Blodpenge. (1818.)	—
55) Mit Balgsprog. (1818.)	110
56) Boghandler Svar Golding. (1818.)	—
57) Partiaandens Tone imod Sene Waggesen og Adam Dehlenschläger. (1818.)	111
58) An das Dampfsschiff Caledonia. (1819.)	116
59) Bedømmelse af Frosken Tesens Kronebe, saa- kaldte Nationalsang. (1819.)	118
60) Louise d'Auchamp. (1819.)	125

IX

	Side:
61) Glæden. (1819.)	126
62) De fire Gudinder. (1819.)	128
63) Skydebane-Selskabet til sin Dronning, Prindsesse Wilhelmine Marie af Danmark. (1819.)	129
64) Dånisches Volkslied; nach F. Setsmark. (1819.)	131
65) Maler Krjen Jacson. (1820.)	132
66) Stormanden og Bonden. (1820.)	134
67) Til Sandhed. (1820.)	135
68) Premierlieutenant Frederik Julius Christian Brandt. (1820.)	136
69) Voldsherredømme. (1821.)	137
70) Gubdommen og Trællen. (1821.)	138
71) Er Krig et nødvendigt Onde? (1821.)	140
72) Hvilken er den flettefte, hvilken den bedste Rejseringsform? (1821.)	150
73) Statsminister Møstings Fødselsdag. (1821.)	153
74) Her og Hisset. (1822.)	154
75) Paa en ædel Dannekvindes Fødselsdag. (1822.)	155
76) Middel imod Bagtalelse. (1822.)	156
77) Brillemageren paa en Mafferade. (1822.)	157
78) Til Kong' Frederik den 6te; efter Hans Sygdom. (1822.)	159
79) Siegward Altwelt. (1822.)	161
80) Danfolkets Skaaler. (1822.)	—
81) Professor Wendts Fødselsdag. (1822.)	163
82) Dansk Folkesang. (1822.)	164
83) Dånisches Volkslied. (1822.)	165
84) Baldemar von Dualen. (1822.)	166
85) Til Grev' A. B. Moltke; den 1ste Januar, 1823.	168
86) Frederik Karl Gutfeld. (1823.)	169
87) Til Statsminister Raas. (1823.)	170
88) Velkomstsang til det danske Kongehuus; i Altona, den 4de Juli, 1823.	172

89)	Willkommen, dem dänischen Fürstenhause gesungen; in Altona, den 4ten Juli, 1823.	173
90)	Hjemkomstfang. (1823.)	174
91)	Grev' N. B. Moltkes Bryllupsdag. (1823.)	175
92)	Gudsbespottelse. (1823.)	177
93)	Livet. (1824.)	179
94)	Mit Liv. (1824.)	180
95)	Statsraad Collins Fødselsdag. (1824.) .	182
96)	Se' ostandighed. (1824.)	183
97)	Videnskab og Kunst. (1824.)	—
98)	Generaladjutant Bülow's Fødselsdag. (1824.)	184
99)	An America. (1824.)	186
100)	Det Nødvendige, men Banffelige. (1824.)	188
101)	Hvad Herferne fieltent finge. (1824.) .	189
102)	Den Skinhellige. (1824.)	—
103)	Døden. (1824.)	190
104)	Schiller. (1824.)	—

Rettelser:

Side:	Linie:	udslættes:	fættes:
16	6 ndf.		, efter Ordet Trøster.
34	4 —	Vægt	Vægt (af veie).
41	11 ovf.	utilfredsstillet	utilfredsstillet.
44	12 ndf.	bor	bor.
114	3 ovf.	, forved Ordet og	, efter og.
129	4 —		, efter Ordet Dronning.
147	4 —	Mere, end	Dver.
149	14 ndf.	Hande:	Sjæle.

Nr. 1.

I en Stambog.

(1800.)

Liljen knækkes tidt af grumme Vinde,
Rosen blomstrer kun en feie Tid,
Skjønheds Roser, liigt Naturens, svinde:
Evigblomst er Fromheds rene Id.

Den, igjennem Ungdoms Labyrinth,
Ledet trygt den svage Kvindes Fod,
Signer hende, end i Livets Vinter,
Skjenker hende, selv i Døden, Mod.

Følg den, Pige! — da skal Glæden smile
Om Dit Fjed, med Lunas milde Glæds;
Let, som Vestenvinden, skal Du ile
Gjennem Livets Glæde-Sørgedands.

Naar Dig da, i huuslig Kredsens Glæde,
Engang Jorden synes dobbelt skjøn;
Naar Du, favnende Din kjæle Spæde,
Nyder kjærlig Moders bedste Løn:

D, saa sku og hen til hine Egne,
 Hvor Du finder da min stille Grav;
 Hvor man saae mig, træt af Nøie, segne,
 Efter stormfuld Fart paa Livets Hav!

Siig: "D, ogsaa han var skabt til Glæde!
 Varmt hans Hjerte slog for Livets Lyst;
 Men: paa Torne blev hans Lod at træde;
 Gravens Hvile var hans sidste Trost.

Thi, af Skjæbnen gaves ham et Hjerte,
 Der var fuldt af nordisk Frimods Ild;
 Al! — først silde ham Erfaring lærte,
 At selv Retfærd's Brusen fører vild.

Dog — Fred være med den Dødes Minde!
 Han har drukket Smertens Bæger ud;
 Sid han hisset tifoldt maatte finde,
 At hans Skaber her var Godheds Gud!"

D, og naar Du da, med Taarer, siger:
 "Han var ei min Ven kun blot af Navn!
 Skjøndt han svæver længst i Lysets Riger,
 Mindes jeg dog ofte end hans Savn!"

See! — da skal min Hand Dig ømt omsvøve,
 Og med himmelsk Vennskab signe Dig;
 Dobbelt salig skal den da sig høve
 Op igjen til lyse Himmelrig!

Nr. 2.

Til Fædrelandet.

(Den 1ste Januar, 1801.)

"How beautiful is death, when earn'd by virtue!

What pity is it,

That we can die but once to serve our country!"

(Hvor skøn er Død, den man for Dyden dø'r!

Hvad Ont det er, at ikkun een Gang man

Kan døe, at tjene elsket Fædreland!)

"Addison."

End fluer jeg med Fryd det kjære Land,
 Hvor Livets første Morgen mig tilsmiled';
 Thi Norges Fjeld og Danmarks blide Strand
 Til denne Dag i Fredens Arme hviled':
 Med Landens Sol omstraaled' Frihed Den,
 Som tyed' til vort Nordens Palmer hen.

(I*)

Med Glæde faae vi Morgenrødens Glæds,
 Blikt straalende, bag Bjergets Top sig hæve;
 Og Aftenrødens lyse Flammekrands
 Vi flued' froe paa stolten Bølge bæve;
 Paa Zephyrvinger fløi vor Arbejdsfund;
 I stille Nat vi nøde kvægsom Blund.

Saa svandt vor Tid, mens Krigens Tordenrøst
 Udbroled' Død og Jæmmer over Jorden:
 Halvdødes Stønnen løb fra fjerne Kyst,
 I Ryets Gjenraab, til vort stille Norden;
 En Medynkstaare af vort Døi flød,
 Mens sødt vi smilede i Fredens Skjød.

"Daf være Kongen og hans ædle Søn!"
 Saa jubler Manden, laller svage Spæde:
 "Algødheds Fader! hør vort Hjertes Bøn:
 Med Faderhuld Du signe Danmarks Glæde!
 Næst Dig vi skylde Dem vort fiendne Held;
 Vor Fredrik vaager for sit Danmarks Vel."

Saa føler hver en ædel Dannemand,
 Og signer noisom Fædreernes Grændser:
 Hans Hjerte luer for hans elskte Land,
 Hvis Tyrste ingen Seierskrands eendser,
 Men gyser ved hver blodig Heltedaad,
 Som vædedes af Millioners Graad.

Dog — vee den Voldsmand, der med frække Haand
 For trodse Dans og Nors de kjække Sønner!
 Skjælv, Usling! for den ædle Borgeraad,
 Som Fædreland med Egekrandsen lønner:
 Ei blodig Ransmand, kun den Ædle kan
 Sig vinde den i Kamp for Moderland.

Den Krands, Athens og Spartas Konge vandt,
 Som Regulus sig mellem Piinsler fletter,
 Som Dana Ebheseu, sin Brutus, bandt,
 Med Graad paa Hvidtfeldts tomme Urne sætter,
 Som er, o Tordenskjold! Dit Monument:
 Den sviger aldrig, hvo den har fortjent.

Ja, ædle Mænd! som faldt for elsket Land,
 Og døende tilsmiled' Fædrehytter,
 End siges I af Nordens frie Mand:
 Kort han til Skjaldens Kvad om Eder lytter;
 Ved Mindet luer Dnsket i hans Sjæl,
 Som I, at døe for Fædrelandets Vel.

Dg — kjække danske Sømcænd, som end staae
 Med Fædres Mod for Dannerflagets Ære,
 Urokkede mod fjendelig Torden staae,
 Endskjøndt omringede af Røverhære —
 Vor Sømagts Fader, Skram, en Laurbærkrands
 Til Eder bandt, uvisnelig, som hans!

Mr. 3.

Hofter til Nanna.

(1801.)

Du elsker mig, trods Friggas stolte Bal-
der! —

En Alf nys svæbed' hid fra Dig,
S Aftenvindens Bæven, som gjenkalder
Dmt Dine sagte Sukke mig.
For Hofter, Nanna! flaa'r i Nattens Stille
Dit Hjerte sødt af Freias Lyst;
Mens, ak! — de sømme Længselstaarer trille
Fra Diets Blaae paa hviden Bryst!

Laan, Lynild, mig din vilde Flammevinge!
Laan, Storm, mig Hvirvelvindens Arm!
Seg over Bjerg og Dal og Elv vil svinge
Mig hen til Nannas sømme Barm!
Dg brøled' Død fra tusind' bradte Fjelde,
Fra tusind' Settehuler: Død!
Seg flyver, trods de fjendfke Magters Balde,
Dg kysfer Daaren bort, som flød! —

Nr. 4.

Edvin og Ethelinde,

en Ballade.

(Efter det Engelske af Mistress Barbauld.)

(1801.)

”Ah! sans l’amour, qui pourrait nous plaire?
 Sans cet heureux enchantement,
 Que resterait-il à la terre? —
 L’ennui de vivre, et — le néant!”

(Hvad kunde uden Kjærlighed behage?
 Og uden Elffors Dyrlestav,
 Hvad blev paa denne Jord tilbage? —
 Den Kval at leve, og — en Grav!)

”Dorat.”

”**E**t Afskedskys, min Ethelind’!”

Ung Edvin stammede:

”Jeg hører alt Din Faders Trin!

Ak! — hvis jeg dvælede,

I Morgenstunden samles vi!

Ved Linden seer Du mig;

Giig, vil Du møde Edvin der,

Som evigt elsker Dig?”

Hun favned' ham med hviden Arm,
 Hun sukked' — Taaren flød:
 "Du finder der Din Ethelind";
 Kun, elskte Edvin, mød!"

De kysdes — gik; men lurende
 En Page sneeg sig hid,
 Og, ondskabsfuld, for Faderen
 Han robed' deres Id.

Friherrens Die flammed' vilbt,
 Hans Kind blev luerød:
 "O Himmel! om en ussel Træl
 Min Datters Ynde nød!

See, Usting, snart din frække Daad
 Du bittert angre skal!
 Din Boler snart, uædle Mø,
 Skal worde Dig til Kval!"

Klart Aftenduggens Draaber falbt,
 Og Mørket svæved' ned,
 Da Ethelind', med ængstlig Hu,
 Glei til bestemte Sted.

Drindt forsked' hun, med kjærligt Blik;

Men Edwin var ei der:

"Han aldrig før sit Løste brod!

Hvi er han da ei her?"

Hoit Hjertet slog, ved mindste Lyd

I Lov om Træets Fod;

Nu fløi hun gennem grønne Busk,

Nu lyttende hun stod.

Snart varme Haab, snart kolde Frygt

I Barmen sniger sig:

Nu kaldte hun paa Edvins Navn,

Nu græd hun bitterlig'.

Da svandt det sidste Glimt af Dag,

Hver Sky formørked' sig,

Dg vilde Storme hylede,

Det tordned' frygtelig'.

Nu Ethelind' forfærdet blev:

Hun saae, med frygtsomt Blik,

Den mørke Sky, den tykke Skov,

Dg Rædsler, hvor hun gik.

"Hvor est Du da? min Edvin kjær!
 Du Trøst i al min Nød!
 Ak! — hvilken rædsom Anelse! —
 D! Du er dog ei død!"

Halvdød af Skræk, i vilde Storm,
 Fortabt hun vanker om;
 Nu bedende mod Himlen seer,
 Nu kalder: "Edvin, kom!" —

See hist, i Skovens fjerne Nat,
 Et Lyses klare Skin! —
 Didhen hun iler bævende,
 Med matte, svage Trin.

Der ho'r en solvgraa Eremit
 I stille Gensomhed:
 Blid Godhed straaled' i hans Blik,
 Hans Mund omsmiled' Fred.

Sin gjæstfri Dør han aabnebe,
 Og undrende han saae
 Den yndige, den skjønne Mø
 Med Hæven for ham staae.

"Velkommen, Skjonne, hvo Du est!

Træd i min Celle ind!

Trygt hviler der Din trætte Fod,

Om Fred bo'r i Dit Sind."

Flux rullede Taarestrømme ned

Ad Pigens blege Kind;

Dg Gubben sporgte inderligt:

"Hvad ængster saa Dit Sind?"

Hun tolkede just sin bitre Kval....

Da høstes vilde Skrig,

Dg Dødens Kallen stønnende

Til Hytten nærmed' sig. —

"Hjælp, Fader, hjælp!" — saa skreg' de høit:

"En Yngling bløder her;

Gyd Balsam i de dybe Saar!

Skarpt var hans Morders Sværd!"

Nu lægge de ham, dødbleg, ned;

Hans Blod i Strømme flød:

D Jammer! — det er Edvin selv! —

Han kæmper med sin Død!

Uffindig Ethelinde faldt
 Ned paa sin Elfers Liig:
 "Lul Diet op, min Edvin kjær!
 Din Mø besværges Dig!"

Den Tryllelyd gjenkalder Liv
 Bag Dødens mørke Slør:
 Nat stammer han sin Elstes Navn,
 Han sukker — daaner — dø'r!

Bedøvet og fortvivlet stum
 Hun favned' døde Ven:
 Mørkt Diet blev, og Løben bleg,
 Dg Livet flygted' hen!

Nr. 5.

Lovsang til Jorden.

(Frit efter F. L. Stolberg.)

(1802.)

Jord, du Moder til tallose Slægter: du Moder
 og Amme!

Hilset være du mig, velsignet i festlige Sange!
 Ak, hvor hviler jeg salig i dine kjærlige Arme!

Her — blandt duftende Roser, omviftet af kjælige
Vinde.

Glæde aander mit Hjerte — Glæde og hellig Be-
geistring;

Sjælen bæver af Lyst — og trylles af yndige
Drømme;

Stammer dit hellige Navn, og hæves til flam-
mende Lovsang! —

Jord, du Moder til tallose Slægter: du Moder
og Amme!

Søster til tindrende Stjerner, og Alt oplivende
Sole,

Til den venlige Maane, og ildomkrandsede Coe-
meter;

En af de yndigste, du, blandt Skabelsens yndige
Døtre:

Siig mig, o Jord! — hvad du blev, da du, paa
den første blandt Dage,

Nabned' dit hellige Skjød for Himlens smægtende
Blikke? —

Undigt rødmede du, vor evigt blomstrende Moder!

Da, i bølgende Seng af sagte svævende Skyer,

Solen kysfed' dig først, — og løste dit tugtige Bælte.

Bævende Belyst strømmed' igjennem hele Natus-
ren:

Millioner af Liv fremvrimlede da af dit Chaos.

Snart utallige Slægter hilsede, glade, i Havet

Bølgenes glimtende Blaae: de vorbende Hval-
 fiske Skud'
 Undrende Strømmen, som brusende steg fra det
 vældige Hoved. —
 Bjerge, Enge og Skove gjenløde af nysfødte
 Stemmer;
 Hjørde brøled' i Dalen — og Sangerfjer kvæbød'
 i Lunden;
 Hift, mellem Bogenes Toppe, kurred' den elskende
 Due —
 Her den klagende Rattergal slog under dunkle Cy-
 presser.
 Men, ei blot Skabelsens Væde drak af Tilværel-
 sens Kilde:
 Ikke blot modige Hingst, og Dyrenes mægtige Konge;
 Ikke blot Skovenes Chore — og surrende, gulda-
 fagre Fluver; —
 Libanons Cedar drak og; — og Lunde og Blom-
 ster — og Græsstraæ:
 Alt følte Livet — fra Menneskets glædeberusede
 Væsen,
 Lige til Straæet i Dalen, og Plantens bævende
 Spire. —
 Men, at, Alle de døde! — fra Hvide til Hvide
 de førtes,
 Gjennem bestemte Toners end'løse Rader; — de
 snege —

Eller de iled', fra Kraft til Kraft, fra Skjønhed
til Skjønhed. —

Jord, dig elsker Solen, dig elske de hellige Stjerner,
Dig den smilende Maane! — Saasnart du aarle
dig hæver

Af din kvægende Slummer, med Duggens Perler
i Haaret,

Sender Solen dig Purpur — Guld, og blændende
Farver,

Af du, prydet som Brud, maa smile til Skabnin-
gens Herre.

O, hvor glimrer du da, i Vaarens tryllende Dage!
Krandset med yndige Blomster — bedugget af sol-
klare Draaber —

Gjordet med blinkende Bølge af Havets rullende
Bølger! —

Men, naar dit Hoved sig bøier til Slummerens
yndige Drømme,

Og, i flyggende Hvalving, Matten kjøler din Isse; —

See! da smiler Luna søsterligt ned til din Hvile;

Yndigt besynges du da af Stjerners harmoniske

Chore;

Henrykt hørte jeg det inat under viftende Bøge.

Hør hvad Stjernerne sang, i Sphærerens liflige

Toner!

Lyt til mit Kvad, o Natur! — Saa sang de

tindrende Stjerner:

”Slumre, yndige Søster, i Nattens balsamiske
 Skygger! —

Slumre, Elskede! sødt, til Skabningens Hymner
 dig vække! —

Ingen stivnende Frost naae dine blomstrende Lokker!
 Ingen brusende Vinde pidske din rolige Bølge!
 Sagte den viftende Zephyr svæve paa blinkende
 Bænde!

Hekla vække ei dig, — ei heller dets flammende
 Brodre! —

Hvide skal Lynilden trygt paa Alpernes graanende
 Tæse;

Ingen formørkende Skyer skjule din yndige Klode;
 Ingen for dig indhylle Glandsen af solbrene
 Maane. —

Indtil, i luende Østen, Morgenroden fremsmiler,
 Svinde, i svævende Dandse, Nattens flygtige Ti-
 mer! —

For dine Børn du ei sørgede! med dig de sødeligt
 slumre.

Selv dem, som nagende Sorger drive fra kvæ-
 gende Leie,

Troster med blideligt Smil, den hulde, venlige
 Maane,

Som med den Grædende græder — med den Glade
 sig glæder,

Dg med bævende Glimmer ned til de Elskende
 straalser.

Dine djervere Børn, som pløie de ffernefte Have,
 Vilde, i fraalende Kreds, vi lede ad natlige Bane;
 At ei det hvirvlende Svælg skal fluge de fling-
 rende Skibe,

Eller lurende Klipper knuse de flyvende Stavne! —
 Slumre, yndige Søster, i Nattens balsamiske
 Skygger! —

Slumre, Elskede! sødt, — til Skabningens Hym-
 ner dig vække!" —

Saaledes Stjernerne sang, og smilede venligt til
 Jorden!

Sphærerne tonebe sødt, som Harpens bævende
 Strænge,

Naar den henrykte Barde helliger Venfkab dens
 Toner! —

Jord, hvor est du dog skjøn! — du Moder til
 vældige Strømme!

Hvo kan male mig dem med Thomsons fotryl-
 lende Pensel? —

Eder, I Tvillinghelte, stoltbølgende Ganges og
 Indus?

Eller dig, smilende Euphrat! — med sagte su-
 sende Bænde? —

Hvo den velsignende Nil, som gyder sin hellige Urne,
 Gjennem Fabelens Lande, ud i cypriske Bølger? —

Hvo den herskende Tiber? — og Heltenes stolte
 Eurotas,

Som Lakoniens Ungdom tidligen hørbed' til Rama
pen? —

Åh! Hvo flyver med mig, paa Drenens flyvante
Vinge,

Hen til dit brusende Hav, du mægtigste Drellana? —

Udbrende skue din Strøm Oceani taarnende Bøl-
ger,

Hvor du, stærk som en Gud, nedstyrter i indiske
Bande. —

Jord, hvor er du dog skjøn! — med yndige Høie
og Dale,

Med blidt ristende Kilder prydet, og rolige Søer;

Med vilddtaarnede Bjerge — med bradtnebhængende
Klipper,

Fra hvis granklædte Tinding rivende Floder ned-
styrte! —

Med begejstrende Lunde, hvor, mellem hellige Ege,
Snart født surrende Bække — snart huult torba-
nende Vandfald

Hæve Digterens Sjæl til Hymnens brusende Toner. —

Blid Lyksalighed tronet i dine fredsomme Dale;

Høit paa Bjergenes Toppe: Frihed og Kampens
Trophæer!

Frihed — Wiismandens Lyst — en Spot for kry-
bende Slaver —

Valgte sneetakte Fjeld, hvor Mod og Sprigtighed
dvæle.

Vi kjende næppe Sorg af Navn,
 I skyldfri Glædes trygge Havn.

Men stille Havblis varflet Fare:
 Snart Lidenskabers Dyb vi naae,
 Hvor tryllende Sireners Skare
 Ved lumste Afgrunds Bredder staae;
 De vinke: — mangen Yngling faldt,
 Og tabte Uskyld, Glæde — Alt!

Til Manddoms Daad os Pligten kalder;
 Tidt mellem Klipper fører den;
 Men, selv naar Ekjæbnens Torden gjalder,
 Og Alt i Stovet segner hen:
 Selv da staa'r Manden, Klippen liig
 I rasende Orcaners Krig.

Tilfidsst med flappe Seil vi glide
 Ud Alderdommens matte Strom;
 Vi troe saa gjerne, skjønt vi vide,
 At hvad vi tro'be tidt var Drom;
 Dog veed De n nok, som, Dyden tro,
 Kan smile glad mod Gravens Ro! —

Saa vinde Livets Dieblikke
 Mod Evigheds ukjendte Kyft;
 Men, Brodre, glemmer derfor ikke,
 At nyde Tidens kjendte Lyft!

Til Selskab paa vort Livs Seilads
 Vi vælge Glut og Ven og Glas!

Nr. 7.

Frederik Flindt.

(1806.)

Bemods Engel, sødt du smile
 Med til denne lille Grav!
 Her, hvor mørke Skjæbner hvile
 Drygt ved Barndoms brudte Stav.

Slygtigt er vort Held herneðes;
 Nat indhyller Fremtids Dei:
 Barn, fra Livets Vilderebe
 Gik Du bort — vi klage ei!

Trostens Engel, let du svæve
 Op fra denne lille Grav!
 Haabets Binger høit dig hæve
 Over Barndoms brudte Stav!

Nr. 8.

Studentercorpsfer.

(1807.)

Hvor mangen Jordklump har jeg ikke kjendt,
 Udannet, raa, det blotte Element
 Til Menneſke, ſom ved hans Haand
 Sik Liv og Aand!

Ode til min Skræder; af P. K. Troiel.

Endſkjøndt Planløſhed, i det Store, ſom
 i det Smaae, og en nedrig, egenkjerlig Frygt
 for at ſkade ſig ſelv, ved at ſige Sandhed, ere
 Døgnets Skjødeſynder, vover dog Under-
 tegnede, her at fremsætte ſine Tanker om et
 Slags Corpsfer, der, henſigtsrigtigen ind-
 rettede, kunne gjøre Staten ſaare vigtige
 Tjenester.

Da Studentercorpsfer for det Meſte be-
 ſtaaer af unge Menneſker, hvis Raſkhed og
 dannede Aand nødvendigen maae give dem
 Affky for at bruges ſom blotte Redſkaber, ere
 de, efter min Mening, langt mindre ſikkede
 til de ſvære, end til de lette Troppers Tjene-
 ſte, der ofte giver enhver Enkelt Leilighed til
 at udmærke ſig, ved Hurtighed, Snildhed og
 Aandsnærværelſe. Desuden kan Staten

ikke udsatte et heelt Corps af tilkommende Embedsmænd for et muligt Nederlag, for hvilket de svære Tropper dog ere langt meer udsatte, end de lette, som baade ere hurtigere og for det Meste fordeelte. Hvor grundløs den Paastand er, at et Studentercorps bedst kan sikres for fuldkommen Ødelæggelse ved at bruges i en Fæstning, til hvis Forsvar der rigtigt nok især behøves svært Fodfolk, indseer Den let, der betænker, at en stormende Fjende er den meest rasende og ødelæggende. Det synes derfor, af de anførte Grunde, meest gavnligt for Staten og meest ønskeligt for de Studerende, at de Sidste sammentræde i et Corps af Tøgere, eller let Fodfolk.

Den Standsliighed og frie Aand, der finde Sted i et Corps af Videnskabsdyrkere, gjøre det ligesaa tilbøieligt til Ulydighed imod Anførere, det ikke agter, som dets Dannelselse og Følelse for Ære og Pligt gjøre det villigt til at adlyde Anførere, det agter: og derfor er Balget af Over- og Under-Anførere især vigtigt ved et saadant Corps. Da det kun bestaaer af een eneste Stand, der frivilligen har forenet sig til Statens Tjeneste, saa følger deraf, at Intet, uden den større eller mindre, af upartiske Sagkyndige er-

Kjendte, Anførerduelighed kan give, eller berøve Udkomst til en Anførerpost: og altsaa bør man ikke dertil vælge nogen Uduelig, fordi han er Greve, Friherre, eller Søn, Slægtning, eller Bekjendt af de Høistbefalende.

Den Duelighed, enhver Anførerpost kræver, bestaaer, efter min Mening, i følgende 4 Egenstaber: Mod, Krigskundskab, Menneskekundskab og en fast sædelig Character; til hvilke man, ved et Corps af Videnskabsdyrkere, hvis Hovedbestemmelse Krigen ikke er, nok bør lægge denne 5te, til Afgtelse i et saadant Samfund høist nødvendige, Egenstaber: erkjendt videnskabeligt Værd; en Udmærkelse, som et Par heldige Examinere, eller en Priisafhandling, man kan lade en Anden udarbejde, ikke kunne give. Uagtet de 3 sidste af de anførte Egenstaber ere Fredens Børn, og Balget af Anførere altsaa, i denne Henseende, strax kunde finde Sted ved et Studentercorpses Dpretelse; seer man dog let af den 2den Egenstaber: Krigskundskab, at dette ikke kan skee, førend Corpset har lært de almindelige Krigsøvelser, under Veiledning af Anførere for den staaende

Hær. Hvad den første Egenſkab: Mod, angaaer, da kan man ikke negte, at denne Krigens udkaarne Datter i Almindelighed blot kan tiltroes, ſieldent med Wiſhed til Fjendes, Noget, der ikke har været i Krig; thi, endſkjøndt der ogſaa i Freden ſtundom gives Leilighed til at viſe Mod, have dog de Færreſte havt denne. Derfor frarev ogſaa Kringen tidt mangan vindig Eiſenfrefſer og mangan tapper Ererſermefter den Laurbærkrands, de tilbroutede ſig i Fredens trygge Aar, men ſom de, i Kampens blodige Timer, opofrede, for at redde et vanæret Liv i Feighedens mørke, bombefrie Smuthuller.

Da Menneſkekundſkab, faſt ſædelig Character og erkjendt videnskabeligt Værd ere Egenſkaber, der ſieldent, eller aldrig, kunne findes hos unge Studerende, i deres første Studenteraar, bør Inſagen, der ikke, i det Mindſte, er 3 Aars Student, kunne vælges til nogen Anførerpoſt: en Beſtemmeſe, hvis Billighed ethvert beſtedent ungt Menneſke viſt ligesaa gjerne erkjender, ſom han føler, hvor haardt det maa være for gamle Studerende, at lade ſig befale af unge Menneſker, der nyligen, ſom Skoledrenge, vare deres Lærlinger, eller endnu ere det. At ingen Drukkenbold

bør vælges til Anfører, ja, at han ikke engang bør taales i et Studentercorps, følger af sig selv.

Overansføreren og Bataillonsansførerne for et Studentercorps bør, efter min Mening, udnævnes af Regjeringen, og tillige lønnes af samme, da man ikke kan vente, at Noget, der har en anden Hovedbestemmelse, vil, eller kan opofre sig saa længe, eller saa gandske for disse Poster, som deres Vigtighed fordrer. De øvrige Anførerposter, der ikke kræve saa udbredte Krigskundskaber, lønnes ei, og besættes med de Medlemmer, Corpset selv udvælger, da dette nok er den sagkyndigste Dommer med Hensyn til disse. I det Mindste vogte man sig for, at overlade Valget til Folk, der handle uden Tænkning, vælge uden fornuftig Plan, blot efter Rang, Slægtskab, eller Forbindelser, og under disse Betingelser ansætte enhver Paps, der har Lyst til at vælges; og hvilken Paps har ikke Lyst dertil? — Han søger, at erstatte Mangelen paa indvortes Værd ved at tilkrybe sig en udvortes, endog nok saa liden, Værdighed. Kun den fornuftige Mand føler, at han ikke trænger til Glitterstads, og derfor søger han aldrig nogen Udmærkelsespost; ja, selv naar den

offentlige Stemme, der dog alene kan gjøre den til en Hæderspost, opfordrer ham, modtager han den ugjerne, saa længe Omstændighederne ikke gjøre det til Pligt. Dog, jeg har vel allerede talet for længe og for alvorligt om Poster, som ere sande Smaaværdigheder, naar de ikke hædres ved Fortjenester! Jeg vilde, i Sandhed, ei engang have omtalet dem, ifald jeg ikke af Erfaring vidste, at Smaating, ved deres Bigtighed for visse Folk, kunne gjøre stor Skade, og tilintetgjøre almeennyttige Djemeeds Dynaaelse.

Efterdi et Studentercorpses Hensigt ene og alene er at gavne Staten, ikke at paradere; saa følger deraf, at dets videnskabelige Frihed, een af Musernes ædelste Gaver! ikke bør indskrænkes, undtagen, naar den ei kan bestaae med bemældte Hensigts Dynaaelse. Ifølge denne Grundsætning bortfalder ved et saadant Corps al Præsenteren, som en stiv Gresbeviisning, der er ligesaa upassende som unødvendig for den meest dannede Stand; endskjøndt den kan være meget passende og nødvendig i den almindelige Krigshær, hvor Afstanden er saa stor imellem de Anførende og de Anførte, og hvor de Sidste kunne behøve, paa en sandselig og for deres indskrænkede Begreber ærefrygtbydende Maa-

de, at erindres om deres Underordnelse, der ofte er den eneste Driveffær til Opfyldelsen af deres Pligter. For imidlertid dog, at kunne hilse under Gevær, hvor der rimeligst hilses med Geværret, kunde det fastsættes, at skulde, som en Hilsen for enhver Krieger, eller Ikkekrieger, man vilde hilse. I alt Fald kunde man endog, for at undgaae en for Menigmand paafaldende Afvigelse fra det Sædvanlige, lade præsentere for hele Parader og Corps.

Om ovenstaaende Bemærkninger ere rigtige, eller ikke, vil jeg overlade til upartiske Sagkyndiges Dom. Hvorvidt de ere fulgte ved Indretningen af H. K. H. Kronprindsens Livcorps, kunne De bedømme, der kjende dette Corps og dets Anførere.

Slutteligen vil jeg ønske, at Kronprindsens Livcorps, indrettet efter en fornuftig Plan, maa vedblive for Fremtiden, hvorom ogsaa Rytet giver Haab. At et saadant Corps kan virke saare Meget til Fædrelandets Forsvar, erkjendte vore Fædre 1660; og at vor Regjering endnu troer det Samme, det saae vi baade hiin hæderlige 2den April og i disse Danmarks ullykkelige Dage. Ogsaa kan det ikke negtes, at et vel øvet Studentercorps, hvis fleste Medlemmer siden

vorde Huuslærere, eller Embedsmænd paa Landet, vilde være, ei alene den mindst be-
 kostelige, men ogsaa den bedste Planteskole
 til Anførere for Landeværnet; da der ikke
 blot behøves Krigsduelighed, men ogsaa Vel-
 talenhed og fornuftige Forestillinger, for, i
 Krigstider, at kunne oplue og rigtigheden lede
 Almuen til Fædrelandets Forsvar. Des-
 uden kan Corpsets Vedblivelse ei alene ikke
 skade Videnskabernes Dyrkelse, naar man
 kun bestemmer en for de fleste af dets Med-
 lemmer passende Tid til Krigsøvelser, f. E.
 Løverdags Eftermiddag, eller Søndag, hvilke
 for Mange ere de eneste Fritider for offentlige,
 eller huuslige Læretimer; men, jeg troer end-
 og, at disse Krigsøvelser vilde gavne Videns-
 skabernes Dyrkere særdeles meget, idet de
 give dem en sund Bevægelse og en bedre An-
 stand. Deres Stillesiddende gjør den Første
 saare ønskelig; og den Sidste mangler adskil-
 lige Studerende gandske. Ja, Nogle af dem
 synes endog, at tilfidesætte al udvortes
 Belansthændighed; i det Mindste kunde man
 fristes til at troe det, naar man seer dem
 vandre omkring paa Kjøbenhavns Gader i
 fuld Uniform uden Sidegevær, hvilket man
 dog med ligesaa megen Føie venter ved en
 Krigsuniform, som, f. E., et Uhr ved en

Uhrkjæde. Og saa kunde man antage disse Herret for undløbne Krigsfanger. — Dog troer jeg gjerne, at et saadant Syn kan være mindre anstødeligt for mange Andre, end det er for mig, som, i min Ungdom, selv har staaet i Krigstjeneste.

Nr. 9.

Wiens Befrielse.

(Efter Denis.)

(1807.)

Belkommen, Høstdag, Bardens Ven!

Besjæl hans Harpes svage Tone! —

Din Fryd, din Jammer tolke den,

Du stolte Wien, Stæders Krone! —

Hvor glimrer dine Taarnes Guld

I Morgensolens Purpurluer!

Hvor smilende, hvor yndefuld

Er Jord og Luft og Alt, jeg skuer! —

Hist majestætiff hæve sig

Mod Himlens Blaae de mørke Skove!

Her trylle grønne Ranker mig,

Let svævende paa Zephyrs Bove! —

Hvor fredeligt hiin Hytte staa'r,
 I Dalens stille, bybe Grunde!
 Hvor roligt — let mit Hjerte staa'r,
 I gamle Wodans Dfferlundel! —

*

*

*

Saa feirede du denne Morgen ei,
 O, stille Egn! da fordum *) vidt og bredt
 Dig de Dmskaarnes Maanedrager-Hjør
 Bildt overstrommede fra fjerne Ost:
 Et magert, gustent, ubarmhertigt Folk,
 Fremstormende til Rov, til Brand og Mord,
 Med vilde Alkaraab! — lydt dundrende
 I stolte Gangers Stormtrav, buldrende
 Med Paukers Hvirvellud, med rassende
 Og blodbestænkte Lænker; trodsende
 Paa torbensvanger, muuromslyrtende
 Morteer, paa roveladte Skarer af
 Banskabte Pukkeldyr. — O, stille Egn!
 Hvor hærget, øde, rædsom var du da!
 Hvor fuld af dine Kvinders Sammerskrig,
 Af Ran og Blod og Sld, der lued' heit
 Mod Himlene, fra Borg og Hytte, op!

*) I Aaret 1683.

Hvor bæved' du, forventende Keiserstad!
 Paa denne Morgen? Høie Bæængstebe,
 Hvor skjald du? — Kan vel Bardens Harpe
 Sjunge din Aføet, hvad da du solte?

End stod i dig, den brusende Krigerstrøm,
 Liig faste Klippe, en Stahremberg imod,
 Dg dine Sønners Mund og Børge
 Havde dig svoret Trofskab til Døden.

Men lynende Ildsvælg sprubede Luer
 Mod dine Taarne, styrtede Mure om;
 Rædsomt kastede Mahmuds Fane
 Paa dine brustene Volde Skygger.

Dg Stambuls Horder, hungrige Ulve liig',
 Der, gjennem Soldens synkende Nerte, see
 De svage Lam, omrasede dig
 Med Alt fortærende Røverstrube.

Hvor ængstligt stege brændende Sukke op
 Fra dig, Forladte! — svævede hen til dig
 Din fromme Leupolds bange Klager,
 Paa Donaustømmens bævende Bølger! —

Dog, end var din Befrier svøbt i Mulm, end
 Skjultes han af hine Bjerge. Han tøved' —
 Og det blev Nat, den gyseligste
 Sidste Nat; og det blev atter Morgen.

*

*

*

Op, Keiserstab! op! mod Bjergene flu!
 Mod hine blaae Bjerge det stirrende Blik!
 Hvad glimter hist frem bag granklædte Høi?
 Mon Baaben? mon Frelse? — Det er!

O, Himmel! en Hær, en slagordnet Hær,
 Paa vidtstrakte Slette, i Morgenens Glands!
 Hvor svæve mod Skyen dens Drne! Hvor
 Hvirvle Pouker! Hvor klingre Horn!

Den bjerve, modige Fyrste fra Lech
 Og Bojers og Sachfers Behersker det er:
 De bøde den tapre Karl deres Haand;
 Med ham kjæmper Østerrig's Hær.

Hist rykke de frem, eet Sind og een Hu,
 At døe, eller seire for Frihed og Tro;
 Alt Krigen styrter sin brusende Strøm
 Fra Bjerget i bævende Dal.

Af Hulerne frem, thi Hevnen er nær!
 Du omflaarne Røver fra Osten, herfrem!
 Fra Bjergene hist nedbruser et Hav!
 Nu gjælder det, Nidding! — kom frem! —

Hvor bæved' ei du, forventende Stad!
 Da blodig nu Kampen og uvis brød løss?
 Da Hærenes Raab, Cartovernes Brag
 Gjenlød' bag din høihvalte Muur?

Gribst Døden nu fo'r, paa blodsvanger Sky,
 Fra Bjergenes Top over Sletterne ned,
 Hvor plyndrede Landes Roubdynger laae
 I Kansmandens videstrakte Leir.

End bævede du, forventende Stad!
 Thi haard var end Kampen i Dalenes Skjød,
 For Fjende og Ven: Fortvivlelse — Mod
 Hinanden opvejed' endnu.

Dog nu berøres den svævende Vægt
 Af Seierens Binger. . . Forventende Stad!
 Mod Donau dit Blik! — See! fløvende Flugt
 Nedruller ad skjælvende Dal:

Med stirrende Bie, skønnende Bryst,
 Medstyrtet paa Vaaben, paa Liig og paa Kov,
 Dg bag sig de tunge, hevnende Sværd
 Af frysende Helte fra Lech!

Dg bag sig jagende Rytteres Sværm,
 Paa lette, flyvende Ganger.....

* * *

Ti, Harpeform! — Saa vover Zephyrs Pust
 At efterbruse Nordens Kjæmpevind,
 Som vildt oprykked' Himtens Teg; saa du,
 Om her du sang den Glædesjubel, der
 Af Wiens frelste Porte brused' ud,
 Da Stambuls Horder veeg', da Leupold kom,
 Alfaders Yndling: Leupold! — da en Kreds
 Af stolte Seierherrer om ham stod,
 Lykønskende ham til hans store Værk,
 Dg Lov, Belønning, Bytte, Dverflod
 I fulde Strømme flød' til Stad og Hær. —
 Ibag det var den store Dag. Saa tidt,
 Som Druen modnes, feirer Wien den
 I al sin Pragt, og jubler: "Vældigt du
 Udbristed' mig af grumme Voldsmands Haand!" —
 Dg du, o, stille Egn! sjenton den Tak,

Som nu i høitidsfulde Torbenbrag
 Fra Bindobonas Mure lyner ud, —
 Paa dine Bjerges skyomkrandske Top,
 I dine Dales blomsterklædte Skjod!

Nr. 10.

Den Brødlærde og Videnskabsmanden.

(Efter Schiller.)

(1808.)

Millionen beschäftigen sich, daß die Gattung bestehet;
 Aber durch Wenige nur pflanzet die Menschheit sich fort.

Paa een Maade lægger den Brødlærde,
 paa en anden Maade Videnskabsmanden
 sin Studereplan. Hiin, hvis Flid ene og alene
 figter til, at opfylde de Betingelser, under
 hvilke han kan vorde duelig til et Embede og
 deelagtig i dets Fordele; som alene sætter
 sin Lands Kræfter i Bevægelse, for derved at
 forbedre sin sandfelige Tilstand og at tilfreds-
 stille en smaalig Vrgjerrighed: en Saadan
 fjender, ved Betrædelsen af sin videnstabe-

lige Løbebane, intet vigtigere Anliggende, end paa det Omhyggeligste at affondre de Videnskaber, han kalder Brødstudier, fra alle de andre, der kun fryde Aanden, som Vand. Al den Tid, han anvendte paa de Sidste, vilde han troe, at frarane sit tilkommende Kald, og aldrig tilgive sig dette Kan. Sin hele Flid vil han indrette efter de Forbringere, der gøres ham af hans Skæbnes tilkommende Herre, og mene, at have gjort Alt, naar han har gjort sig duelig til, ikke at frygte for denne Domstol. Har han gjennemløbet sin Læregang og opnaaet sine jordiske Onskers Maal; da affediger han sine Veiledere, de himmelske Muser — thi, hvortil skulde han vel længere behøve dem? — Hans vigtigste Tdræt er nu, at stille de sammendyngede Sukommelseskatte til Skue, og især at forebygge, at de ikke falde i deres Værd. Han foruroliges ved enhver Udvidelse af hans Brødsfag, fordi den sender ham nyt Arbeide, eller gjør det forrige unyttigt: enhver vigtig Nyhed forfærder ham, thi den nedbryder den gamle Skoleform, han saa nøisommelig gjorde til sin; den sætter ham i Fare for, at miste sit henrændne Livs hele Værd. Hvo har skreget meer imod Forbedrere, end

Hærskaren af de Brødlærde? Hvo standser nyttige Omdannelsers Fremgang i Kundskabernes Rige meer, end disse? Ethvert Lys, et lykkeligt Snille antænder, bringer deres Armod for Dagen; de sægte med Forbitrelse, med Dumskhed, med Fortviølelse, fordi de, ved at forsvare deres Skolesystem, tillige kæmpe for deres hele Tilværelse. Derfor gives der ingen uforsonligere Fjende, ingen misundeligere Embedsbroder, ingen beredvilligere Forkjætterer, end den Brødlærde. Jo mindre hans Kundskaber i og for sig selv belønne ham, desto større Gjengjæld fordrer han udenfra: for Haandarbejderens Fortjeneste og for Aandens Fortjeneste har han kun een Maalestok — Fordelen! Derfor hører man Ingen klage meer over Utaknemmelighed, end den Brødlærde: ikke i sine Tanskeskatte søger han sin Løn; af Andres Tilkjendelse, af Uresposter, af Forsørgelse venter han den. Gaaer han glip deraf, hvo er da uhykkeligere, end den Brødlærde? — Han har levet, vaaget, arbeidet forgjæves; han har forgjæves forsket efter Sandhed, naar Sandhed ikke forvandler sig for ham til Guld, til Avisroes, til Fyrstegunst.

Beklagelsesværdige Menneske, som med
 det ædelste af alle Værktøier: med Videns-
 skab og Kunst, intet Høiere eftertragter, in-
 tet Høiere opnaaer, end Daglønneren med
 det Sletteste; som i den fuldkommenste Fri-
 heds Rige kun livnes af en Trællesjæl! —
 Men, endnu beklagelsesværdigere er den unge
 Mand af Aand, hvis naturfjønne Gang, ved
 skadelige Lærdomme og Exempler, vildledes
 paa denne sørgelige Afvei, idet han lod sig
 overtale til at samle med denne usle Nøiag-
 tighed for sit tilkommende Kald! — Snart
 vil hans Kaldsvidenskab, som et Stykværk,
 vorde ham væmmelig; der ville opvaagne
 Dunster hos ham, hvilke den ikke formaaer,
 at tilfredsstille; hans Aand vil oprøre sig
 imod hans Bestemmelse. Brudstykke synes
 ham nu Alt, hvad han foretager sig; han
 seer ingen Hensigt for sin Virksomhed, og
 dog kan han ikke udholde Hensigtsløshed.
 Det Nøisommelige, det Ubetydelige i hans
 Kaldsforretninger nedtrykker ham, fordi han
 ikke kan modsætte det hiint glade Mod, der
 alene ledsager den lyse Indsigt, den anede
 Fuldkommenhed. Han føler sig afflaaren,
 udreven af Tingenes Rjæde, fordi han har
 forsømt, at anslutte sin Virksomhed til Ver-
 dens store Alt.

Hvor gandske anderledes forholder sig Videnskabsmanden! — Ligesaa omhyggeligt, som den Brødlærde affondrer sin Videnskab fra alle de andre, bestræber sig Hiin, for at udvide dens Kreds og gjenoprette dens Forbindelse med de øvrige — at gjenoprette, siger jeg, thi kun den frastjælnende Forstand har gjort hine Grændser, har adskilt hine Videnskaber fra hverandre. Hvor den Brødlærde adskiller, forener Videnskabsmanden. Tidligen har han overbevist sig om, at Alt, i Aandens Rige, som i Sandseverdenen, griber ind i Hinandet, og hans virksomme Stræben efter Sammenhæng kan ikke lade sig nøie med Brudstykker. Hans ædle Utaalmodighed kan ikke hvile, førend alle hans Begreber have ordnet sig til et samstemmende Heelt, — førend han staaer i Midpunctet af sin Kunst, sin Videnskab, og herfra, med tilfredsstillt Blik, overskuer dens Kreds. Nye Opdagelser i hans Virkekreds, som nedslaae den Brødlærde, henrykke Videnskabsmanden. Naastkee opfylde disse et Hul, der hidtil vanstæbte det vorde Hele i hans Begreber, eller sætte til hans Tankebygning den sidste, endnu manglende, Steen, som fuldender den. Men, skulde de endog knuse den; skulde en ny Tankeaf-

te, en ny Naturaabenbarelse, en nyopdaget Lov i Legemsverdenen, omslyrte hans hele Lærebygning: saa har han altid elsket Sandheden meer, end sit System, og gjerne vil han ombytte den gamle, mangelfulde Form med en nyere og skjønnere. Ja, om endog intet Stød udenfra ryster hans Tankebygning; saa er han dog selv, besjælet af en evigt virksom Stræben efter det Bedre, han selv er den Allerførste, som, Utillfreds stillet, nedbryder den, for igjen fuldkommere at opbygge den. Igjennem altid nye og altid skjønnere Tankeformer skridder den videnskabelige Aand frem til høiere Fortræffelighed, medens den Brødlærde, i evig Aandsstilstand, ruger over sine Skolebegrebers ufrugtbare Gæt og det Samme.

Ingen retfærdigere Bedømmer af fremmed Fortjeneste, end Videnskabsmanden. Skarpseende og opfindsom nok til at benytte enhver Kraftyttring, er han ogsaa billig nok til at ære Dphavsmanden, endog til den ringeste. For ham arbeide alle Hoveder — alle Hoveder arbeide imod den Brødlærde. Hiin forstaaer, at forvandle Alt, hvad der stæer, hvad der tænkes, omkring ham, til sin Eiendom; thi, iblandt tænkende Hoveder gjælder et inderligt Fælledsskab af alle Aandens Goder: hvad

den Ene erhverver i Sandhedens Rige, det har han erhvervet for Alle. — Den Brødlærde omgjærder sig imod alle sine Naboer, som han misunder Lys og Sol, og bevogter ængstligt Vanens og Fordommens faldefærdige Skranker, der kun svagt beskytte ham imod den seirende Fornuft. Til Alt, hvad den Brødlærde foretager sig, maa han laane Tillokkelse og Opmuntring udenfra; Videnskabsmanden finder i sin Gjenstand, i sin Flid selv, Tillokkelse og Belønning. Hvor meget meer begejstret kan han begynde sit Værk, hvor meget meer levende vil hans Tver, hvor meget meer udholdende hans Mod og hans Virksomhed være, da for ham Arbeidet belønner sig ved Arbeidet! Selv det Smaa vorder Stort under hans skabende Haand, da han derved altid har det Store, det tjener, i Sigte, medens den Brødlærde, selv i det Store, kun seer det Smaa. Ikke Det, han dyrker, men hvorledes han behandler Det, han dyrker, udmærker Tænkeren. Hvor han end staaer og virker, han staaer altid i Midpunctet af det Hele; og hvor langt end Gjenstanden for hans Virksomhed fjerner ham fra hans andre Brødre, saa forbliver han dog stedse deres Frænde og Nabo

ved en alsidigen virkende Mand:
han møder dem her, hvor alle lyse Hoveder
gjenfinde hverandre!

Nr. II.

†

Karl Holten.

(1811.)

Fra en Verden, fuld af Smerte,
Gled' Du, med skyldfrit Hjerte,
I Algodheds Favn!
Held Dig, Barn, som, frit for Brøde,
Udi Livets Morgenrøde,
Hilsed' Fredens Havn!

Skjæbnens Storme, som forfølge
Os, paa Livets vilde Bølge,
Lie ved Din Grav:
Du skal ei, med Taarer, flue
Brødres Nød og Krigens Lue,
Trindt paa Jord og Hav.

Skuffet skal Du aldrig klage,
At Du, tryg, lod Dig bedrage,
For' Du selv var god.

Hædret Laft skal Du ei møde,
 Aldrig see den Vædte bløde,
 Som for Sandhed stod.

Standfer derfor Eders Taare,
 Ved vor lille Yndlings Baare,
 Fader, Frænde, Ven!
 Hift, i Haabets lyse Fjerne,
 Lindrer os en ventlig Stjerne:
 Der vi sees igjen!

Nr. 12.

Hvor bør Norges Høiskole oprettes?

(1811.)

Es wird manches warme, wahre Wort in der rauhen Zeit ungehört erstarren; aber, sprecht es nur aus: es kommt eine mildere Zeit!

Sean Paul.

Norges Høiskole bør, efter min uforgribelige Mening, ligge i Gulbrandsdalen, f. E. i Nærheden af det nedlagte Kobberværk Sell, ved Elven Lougen:

1) fordi det omtrent er Landets Midte, hvor hiint fælleds Gode, til hvilket alle Nor-

mænd have lige Ret, fik den for Alle muligste Nærhed, som jo er Hovedgrunden til et Universitæts Drettelse i Norge;

2) fordi det er Norges frugtbareste Egn, hvor baade Bygningsfornødenheder, Arbeidere og Levnetsmidler ere bedst Kjøb;

3) fordi det er Norges fredeligste Egn, hvor de fredelikkende Muser ere meest trygge for at bortskrømmes af det, selv i den humaneste Fjendes Haand, Videnskabsaanden dræbende Sværd. —

Imod disse Grunde har en Ven, som er mig dobbelt kjær, fordi han, som Schiller siger, elsker Sandheden høiere, end sin Lærebygning, og derfor kun modsiges indtil han, ved fornuftige Grunde, vorder overbevist, gjort følgende, ei ugrundede, eller uvigtige Spørgsmaale:

”1) Hvorledes kunde man, foruden de nødvendige Underviisningsbygninger, som, i een, eller anden af vore tilværende Stæder, maaskee ikke engang behøvede, at opbygges, men blot, at omdannes, tilveiebringe de fornødne Boliger for Videnskabernes Dyrkere?”

Svar:

Om man endog, i een, eller anden Stad, kunde faae een af de allerede opførte, fortiden

dog overmaade dyre, Bygninger til Omdan-
 nelse, blev det dog altid et Slags Lapperi,
 som vist, i mange Henseender, vilde forhindre,
 eller indskrænke Indretningens Fuldkom-
 menhed. Hvad Boliger for Professorer og
 Studenter angaaer, da vilde vist Universi-
 tætsstedets store Fordele, for Begyndere i de
 fleste Næringsveie, og dets sjeldne Behagelig-
 heder, for de Rige, snart ligesom fremtrylle
 Baaninger af Jorden, naar kun Regjerin-
 gen dertil forskaffede Haandværkere, hvilket
 den dog vist ogsaa paa ethvert andet Sted i
 Norge maa og vil. Ja, disse vilde endog,
 som berørt, af sig selv her strømme til, for
 at bygge deres egne Huse i en By, som, an-
 lagt i Norges Midte, blev Staberinden af
 og Midpunctet for Norges Bindlibelig-
 hed og Landhandel, hvorimod det vilde være
 vanstelig, at trække dem til et andet Sted,
 hvor de blot skulde bygge for Andre. Og saa
 troer jeg, at Opførelsen af et nyt Hus, i
 Guldbrandtsdalens eensomme, billige Egne,
 ikke engang kunde worde saa dyr, som Kjø-
 bet af et gammelt, i een af vore handel- og
 vandel-fulde, nu overmaade dyre Stæder,
 hvor man ofte, af Mangel paa Haandværks-
 folk, betaler langt Mere for en gammel,
 brøstfældig og slet indrettet Bygning, end

en ny, stærk og velindrettet Kunde Koste. Ei heller borde Universitætsstedets, helst grundmurede, Bygninger blot, som de almindelige norske, have eet beboeligt Stokværk, men, som i Kjøbenhavn og andre Stæder, 3 til 4. Dette vilde saare betydeligen spare baade Bekostning og Rum. Desuden maa man, ved Besvarelsen af ovenanførte Spørgsmaal, vist nok antage Følgende. Skald endog de fornødne Bygninger ikke saa hurtigen kunde opbygges paa et nyt Universitætssted, som opfludres paa et gammelt Handelssted, vilde det dog være langt bedre, om Norges Studerende endnu for det Første, som hidtil i Aarhundreder, vandrede til deres ældgamle, men ei affældige, eller læstede Moder, Danmarks Athene, end om de strax, men baade for Først og Sidst, fløi til Barmen af en barnagtig, i Evighed svækket og eenarmet Amme — Musen for Lindesnæs! — Man glemme ikke her Ordsproget: ”Kom” (og ligesaa Athen) ”byggedes ikke paa een Dag!” — Ogsaa naaer som oftest den langsomme, men forsigtige, Fodgjænger Herberget ved Beiens Ende, imedens den jagende, uforsigtige Rytter ikke sjældent styrter paa Halvveien.

”2) Hvorledes kunde der, saa langt inde i Landet, tilveiebringes den for en Høiskole nødvendige Tilførsel?” —

Svar:

For en Høiskole, som for enhver anden Samlingsplads for mange, størstedels uformuende Mennesker, ere de indenlandske Levnetsmidler og Frembringelser de vigtigste. Disse findes paa intet Sted i Norge i saa stor Mængde, og derfor saa godt Kjøb, som i den frugtbare Gulbrandsdal, der ligger saa fjernt fra Søhandelen og dens fremmede, ofte overflødige, eller endog fordervelige, men aliid for den indenlandske Bindskibelighed og Handel skadelige Frembringelser. — Sin aandedige Næring bør en Høiskole fornemlig skabe sig selv; og hvad iøvrigt boglig Tilførsel angaaer, da ere saa Egne af Naturen saa stikfede til at faae Baad-Samfærsel med Havet, som Gulbrandsdalen er det ved sine mange Elve. Ja, selv om disses Vandfald skulde vanskeliggjøre Vandveien, veed man dog af Erfaring, at et Sted, som behøver megen Landtilførsel, ogsaa letter denne, ved at frembringe gode Landeveie. Hvad vilde der vel blive af Tydslands, Nutidens berømteste Videnskabslands, berømteste Universitæter: Göttingen, Sena, Halle, Leip-

zig osv. dersom dette ikke var Tilfældet? —
 "Ja", vil man indvende: "de blomstre i et
 veldyrket Land!" — "Norges Land er ingen
 Drk!" og det har Stof til et nordisk Para-
 diis, naar vi kun sætte Livsens Træ saale-
 des, at Alle kunne naae til at plukke af dets
 oplivende Frugter.

"3) Kunde et, i det Mindste i Begyndel-
 sen, lidet Sted ogsaa give den unge
 Videnskabsdyrker den nødvendige sæl-
 skabelige Dannelse?"

Svar:

Sfald ædel sælskabelig Dannelse er liges-
 saa forstjællig fra den almindelige, gemene
 Pengemands butte Drestolthed (Udtryk, der
 ikke skulle, eller kunne fornærme den ualmindes-
 lige, ædle Rige!), som fra den almindelige,
 gemene (ikke ualmindelige, ædle, store!)
 Stormands krybende Afstands-Rævehovmod:
 — D, ja! — De givte Videnskabsmænds og
 den øvrige Midstands Familiefredse skulde
 og kunde her give den unge Studerende en
 utvungen, indtagende, huusfælskabelig Dan-
 nelse, hvilken er ligesaa agtværdig og gavnlig,
 som den stive, frastødende, paradelige Smi-
 dighed, han faaer i gemene Penge-, eller
 Rang-Mønstringer, er foragtelig og skades-

lig. Til Gjengjæld vorder han sine huus-
 sælskabelige Danneres, eller, som Menneſke-
 hedens Naturopdrager, *Se an Saques*
Rouſſeau, ſiger: "Dannerinders," aands-
 sælskabelige Opdrager. — Overalt maa man
 ikke, ſom mangel riig, eller fornem Nar,
 indbilde ſig, at den meeſt dannede Stand
 er mindre vigtig for de mindre dannede Stæn-
 der, end diſſe for hiin.

"4) Hvad ſkal der blive af det ulykkelige
 Kongſberg, uophjulpet af en Høiſkole?"

Svar:

Det maa ophjælpeſ ved andre Midler;
 thi, en enkelt Byes øiebliklige Nød bør ei
 afhjælpeſ paa en Maade, ſom ſkader et heelt
 Land til evig Tid. — Søvrigt behøver jeg
 vel ikke, at anmærke, det ei var min Hen-
 ſigt, at bevise, at det af mig til Høiſkolens
 Oprettelſe foreſlaaede Sted forener alle For-
 dele, hvilket viſt ſjeldent er muligt paa eet
 Sted; men, at det forener de ſtørſte og
 fleſte. Ogſaa falder det af ſig ſelv, at Den,
 ſom opofrede mange Aars Lykke, for at und-
 gaae eet eneſte Øieblikſ Anſtrengelſe, hand-
 lede langt mindre aſſindigt, end Norges æd-
 le, hjerte-, aand- og guld-rige Folk, om
 det, for at undgaae nogle øiebliklige Be-
 ſværligheder og Befoſtninger, opofrede ſine

Efterkommeres evigvarende Slægters og
Tidsalderes ugjenvindelige og ubetalelige
Fordele og Rettigheder. Man betænke
hvad den tankefulde Seneca saa skjønt har
sagt:

”Si quid honestum feceris cum labore;
Labor abit — honestum manet!

Si quid turpe feceris cum voluptate;
Voluptas abit — turpe manet!”

(Om, selv med Møie, Godt du gjorde;
Din Møie spandt — det Gode bli'r!

Dig lettere vel Slet kan vorde;

Men, Let fløi bort — Slet bli'r og — svi'r!)

Bemærkes bør det og ved denne Leilighed, at
de ellers, ligesom deres ædle Forfædre, høi-
hjertede, for alt Godt, Sandt og Skjønt saa
nidkjære, Thrøndere eller Throndhjemmere
sikkert vilde have givet langt Mere til Norges
Universitet, end de gave til — som de frygte
— Christianias, eller Kongsbergs Høiskole.
Denne maa ogsaa, hvad dem selv angaaer,
være dem gandske ligegyldig, i det Mindste i
Fredstider, da de, med mindre Bekostning og,
formedelst den mindre forsinkede Seilads i rum
Sø, endog hurtigere, med Skibsleilighed kun-
ne sende deres Studerende til Kjøbenhavn.

Nr. 13.

S a n g

v e d

den norske Høiskoles 1ste Stiftelsesfest;

den 11te December, 1811.

(Tone: "Manden med Glas i Haand.")

Sublenbe Glædeslag
 Hils Din Høitidsdag,
 Nørreges Land!
 :: Alt priser høien Drot,
 Der, ei med Læben blot,
 Hylber Skjont, Sandt og Godt:
 Nors første Mand! ::

Tallose Slægters Held
 Udsprang af Kundskabs Vælb,
 Fra Pol til Pol:
 :: Snart hver en taaget Sky,
 Fra Fortids Nat, skal flye
 Bag Nutids Morgengry,
 For Fremtids Sol. ::

Nordiske Dales Skjød
 Skal give nordisk Brød
 Til Plovens Søn;
 ∴ Selv Fjeldets haarde Barm
 Skal vorde blød og varm,
 Ved Flibens Kjempearms,
 Vis paa sin Løn. ∴

Haandværkers Bildnerhaand,
 Kunsternes Trylleraand.
 Skal skabe Liv;
 ∴ Apollos rene Ild
 Skal gjøre Sjælen mild:
 Hver Jordklump, nok saa vilb,
 Danner hans: "Bliv!" ∴

Dgsaa vort Broderlag
 Signer Din store Dag,
 Fædrenes Land!
 ∴ Skaal Dig! — Skaal Norges Drot,
 Der, ei med Løben blot,
 Hylber Skjont, Sandt og Godt:
 Fredrik i Dan! ∴

Nr. 14.

Norske Smaapigers

Afskedsang

til

en bortreisende Lærerinde.

(Tone: "Nyd Livets korte Morgenrøde.")

Som Blomster smaae i Livets Have
 Os satte Gud, med kjærlig Haand;
 Han gav os Himlens bedste Gave:
 Fornuftens Lys, i barnlig Aand;
 ∴ Dg i vort Hjerte, fadermild,
 Han lagde Gnist til Dydens Ild. ∴

Men: uden Næring Lyset slukkes,
 Dg Gnist til Lue tændes ei;
 Men: Rosen rød, som ei bedugges,
 Do'r, Græsset liig paa Alfurvei;
 ∴ Saa stød', ubannede, vi Smaae,
 Dg skud' stumt mod Himlens Blaae. ∴

Da kom Du, ædle Norrigskvinde!
 Du saae vor Trang — og lindred' den:
 Du blev vor Tankes Skaberinde;
 Du Meer os blev: vort Hjertes Ven!

∴ Med Tak og Taarer vi Din Vel
 Bestrøe med smaae Forglemoseil! ∴

Nr. 15.

Prometheus

eller

Kraft og Overmod.

(Efter Gøtthe.)

(1811.)

Indhyl din Himmel, Zeus,
 I Jordnens Sky,
 Og øv, Smaadrenge liig,
 Der Lidtler flaaer,
 Paa Ege dig og Klippers Lind!
 Du maa min Jord
 Dog lade staae,
 Og Hytten min, du bygged' ei,
 Og Arnen hisset,
 For hvis Tid
 Du mig misunder.

Der gives intet Uslere,
 End I, Smaaguder, under Solen!

I nære kummerligt,
 Med Dfferrøg
 Og Syndersuk,
 Ser stakkels Majestæt,
 Og sulted', vare
 Ei Skurk og Svagling
 Haabfulde Daarer.

Da jeg et Barn var,
 Udstødt paa viden Jord,
 Med Bøn jeg vendte
 Det vaade Nie
 Mod Solens Lue, som om beroppe
 Et Dre hørte mig Lille Klage,
 Et Hjerter deelte,
 Som mit jeg solte,
 Forladtes Trængsler.

Hvo hjalp mig
 Mod Titaners Dvermob?
 Hvo frelste mig fra Døden og
 Fra Trældomsdag?
 Har ikke Alt du selv fulbendet,
 Mit varme Hjertes Ild?
 Og lued', barnlig, from —
 Bedragen, Redningstal
 Den Sovende hist oppe!

Jeg dig ære? — Hvorfor? —
 Naar lindred' Smerten du
 Den Betrængtes?
 Naar standsed' Taaren du
 Den Forfulgtes? —
 Smeded' til Mand mig ei
 Tidens Ulmagt,
 Skæbnens Bølge,
 Mine Herrer og — dine!

Mon du meente,
 Jeg skulde Livet have,
 Til Drkner flygte,
 Fordi ei hver en
 Rosendrom opfyldtes? —
 Her jeg sidder: skaber Vædner,
 I mit Billed;
 Slægter, liig' mig,
 Til at lide, til at græbe,
 Til at nyde, til at frydes,
 Dig ei agte,
 Liig Prometheus!

Nr. 16.

Dodsveiene.

(Efter Bürger.)

(1811.)

For Dyb, for Mennesket, dets Ret og Frihed
falde,

Er høist ophøiet Mod — er Verdens Frelserdød,
Hvis store, lyse Træk ubødelige Skjalde
Indskrev', med Lueskrivt, i Tidens dybe Skjød.

Uf reneft Mindeglands omstraales hine Helte,
Som faldt for Brodres Fred, ved elsket Fædres
strand:

Tre hundred' Sparter steg', med Sværd i Kjæm-
pebælte,

Ud Ewighedens Sti, for frelstte Fødeland.

Saa stor er Døden og for Folkets gode Fader,
Med Spiir, med Vægt og Sværd i vise, stærke
Haand:

I Kamp for ham vor Arm nedstyrter Fjenderader;
Til saadan Død os bandt ei blot et Ordens-
baand.

For Død for Ven og Barn, og for en elsket
Kvinde,

Er, om ei altid stor, dog rørende og sjen;
Thi, det er Dødningsbånd, som, ei for Guld at
vinde,

Den stolte Ubling fløi: han, Hjertets Luesøn!

For blanken Herrefjold, og intet Andet,
bløde, —

Hvo stort og rørende og sjent det tro'r, ta'ee
feil;

Thi det er Hundemod, som fugtles fast for Tøde,
Dg slikkes ind af Tasslets glatte Krybersnegl.

Sig for Tyranner selv til hede Helved' bare,

Det er en Død, hvorved selv Djævløe fløggerlee!

Hvor sliq en Voldsmands-Helteverden brød sin
Axe,

For Mord og Rov og Brand man Hjul og Galge
see!

Nr. 17.

Min Tro.

(Efter Schiller.)

(1811.)
—

Hvad for en Tro jeg bekjender? — "Ingen af
 alle, du nævner!" —
 "Hvorfor ei det?" — "Ene af Religion!"

Nr. 18.

Philosophierne.

(Efter Gamme.)

(1811.)
—

Hvilken mon da skal bestaae af alle de Phi-
 losophier?" —
 "Ei jeg det veed! — men jeg tro'r, Philo-
 sophie skal bestaae."

Nr. 19.

Til Digtgudinden.

(Efter Samme.)

(1811.)

Hvad ved dig jeg da blev? — "Jeg veed det
 ei! men jeg gys'er,
 Seer jeg, hvad uden dig Hundred' og Tusinde
 er'."

Nr. 20.

Musernes Gunst.

(Efter Samme.)

(1811.)

Med guldbelæste Væsel bærer ogsaa bets Min-
 de;
 Muse, du fører din Ven op i Mnemosynes
 Skjød! —

Nr. 21.

Stilens Mester.

(Efter Samme.)

(1811.)
—

Hver en anden Mester erkjendes af det, han uds
trykker;
Vifeligt hvad du fortaug gjør dig til Mester i
Stil!

Nr. 22.

Rigdom og Dyd.

(Efter Samme.)

(1811.)
—

Kjender du Dydens Udel? — Gemene Natureer
Gjælde for det, som de har; ædle for det, som
de er?

Nr. 23.

Viisdom og Klogskab.

(Efter Samme.)

(1811.)
—

Vil du, Ven, dig opsvinge til Viisdoms
mens steileste Høider? —

Bov det, velan! men foragt Klogskaben, som
dig bele'r!

Den Kortsynede se'r kun Bredden, hvorfra du
bortflyver;

Hiin se'r den ei, hvor engang lander din mo-
dige Flugt.

Nr. 24.

Udødelighed.

(Erit efter Samme.)

(1811.)
—

For Døden frygter du?

Du vilde evigt leve? —

Ei blot for dette Nu

De store Aander bleve! —

Du leve da for Verdens store Hele!

Der er din Aand, naar Vinde Støvet dele.

Nr. 25.

Dabelloshed.

(Efter Gamme.)

(1811.)

Tri for Dabel, det er det første Trin og det
 sidste;
 Thi, ikkun Ksmagten er, eller og Storheden
 det! —

Nr. 26.

Den bedste Lærer.

(Efter Gøtthe.)

(1811.)

"Hvem skal jeg troe?" — "Min ærlige Ven,
 det kan jeg dig sige:
 Tro du Livet! — Meer det dig lærer, end Læ-
 ler og Bog."

Nr. 27.

Frihed og Trældom.

(Efter Samme.)

(1811.)

”Han er rasende gal!” — I sagde om fraa-
 bende Taler,
 Som vi, i Galliens Rom, hørte paa Gade og
 Torv.
 Mig og syntes han gal; dog taler en Galning i
 Frihed
 Gylbne Sprog, af, imens Wiisdom hos Trælken
 bli'rstum!

Nr. 28.

Formørkerne.

(Efter Samme.)

(1811.)

”Sig os, er det ei Ret? — Vi maae dog Ps-
 blen bedrage?
 See blot, hvor plump, see blot, hvor vildt der
 sig te'r!”

(5)

„Plumpe ere og vilbe alle raae Bebragne;
 Handler kun ærligt! — og da vorde og Mennes
 fler de.”

Nr. 29.

Videnskabsmandens Adel.

(Efter Bürger.)

(1811.)

Med Kædet Adelsbrev maa ei den ægte Søn
 Minervas og Apols forædlet tro's at være!
 Ei Adet blot, men ædel, er de Bises Løn;
 Tilskrives ei, men er: i Anden de den bære!

Nr. 30.

Keplers Død.

(Frit efter Råstner.)

(1811.)

Saa høit er ingen Dødelig opstegen,
 Som Kepler steg — og døde Hungersdød! —

Kun Kander frydedes i Ly af Himmelegen,
Derfor ei Kroppene sig om dens Krone brød.

Nr. 31.

Kristip og Gnieren

eller

Læreren for godt Kjøb.

(1811.)

En Gnier, i Athenes By,
Man saae til Kristip at tye:
"Du maa min Søn en Lærer give,
Som kan godt regne, læse, skrive;
Især det Første maa han vide,
At Knøsen bli'r mig riig itide! —
Dog, fremfor Alt, han tidt advare:
At spare, spare, spare, spare!
Forresten fordrer jeg af Manden,
At han ham gi'r lidt Fik i Vanden;
Saa maa han og Krabaten lære
Cartthagisk Maal, til Handlens Vre,
De andre lærde Narrerier
Og bannende Snurpiberier,

(5*)

Hører Demens sidste Klagekrig,
 Og med Jubel til den nærmer sig:
 "Fryd dig! Fæld ei disse bitre Taarer!
 Kun dit svage Syn din Tanke daarer!
 Snart du svæver op, fra Gravens Rand,
 Til Fuldkommenhedens skjonne Land.
 I den samme Grav jeg ogsaa hviled';
 Disse Binger der jeg fik, og iled'
 Op fra Støv til Egens høie Krone,
 I et bedre Livs den bedre Zone!"

 Nr. 33.

Myrerne og Zeus.

(Efter L. G. Nicolai.)

 (1811.)

En Myretue, høi og bred,
 Stod, ved sin Stats Arbeidsomhed
 Og Kunst, til faste Borg optaarnet;
 Kun lod man, paa et solet Sted,
 Da Beiret loved' gylden Fred,
 Her Væget ligge, hisset Kornet.
 Men Stormen hylter: — Skyens Flod
 Bortskyller Alt, om Tuens Fod.

Strax Myrefolkets Klager lyde:
 "Forgjæves Offer vi dig yde,
 O, Zeus! — Du knuser hvad du fæbte:
 En herlig Verden her du tabte,
 Hvis store Folk du grumt forskyder!" —
 Zeus taug; men Antoninus drak,
 Og, tæt omringet af Barbarer,
 I Myrens Drk, med sine Skarer
 Halvdød af Dørst, fremstammed' Tak!

Nr. 34.

Jordens Deling.

(Brit efter Schiller.)

(1811.)

"Deel Kloden!" tordned' fra Olympos's Trone
 Den høie Uranide ned til Mennesket:
 "Stift den i Mark og Egn, i Land og Zone;
 Dog, husk ei egen blot, men og din Broders Ret!"

Da løb hvad Hænder havde, for at tage;
 Hver valgte i en Hast sit Yndlings-Begetsi:
 Her rejste Bonden Loddens Grændsefæste;
 Hist Jagtens: "Hollahou!" gienløb fra Skov og
 Hei.

Selvsomme Gubdom,
 Apolløs Yndling:
 Til Phantasien!

Hende Chroniden
 Gav alle Luner,
 Som han sig ellers
 Selv forbeholder,
 Dg finder Glæde
 I den Daarinde.

Glædernes Dronning,
 Med Blomsterkrone
 Dg Liljescepter,
 Snart hun nedsvæver
 I Zephyrs Vande,
 Rosen at kysse,
 Dg Duggens Perle
 Med Honninglæber
 Røver fra Flora.

Slangebekrandsset
 Høit snart hun bruser,
 Paa Stormens Vinge,
 Med Eumenidens
 Flammende Lynblik,
 Rødfers Tyrstinde,

Om nogne Fjeldtinds
 Tordnende Vandfald,
 Stjertende ned i
 Acherons Afgrunds
 Stygiske Huler.

Tusindfoldfarvet,
 Llig Morgenrøden,
 Vexlende evigt,
 Llig Maanens Solvglands,
 Hun ene bryder
 Menneskets Lænker.

Fader os alle
 Alfader prise,
 Den Evighøie,
 Som sliq en himmelsk,
 Tryllende Kvinde
 Med os forbandt!

Thi os alene
 Han hende gav:
 Ved denne Hulde
 Os at ledsage,
 Som tro Veninde,
 Fra Fængslets Skumring
 Til Friheds Dag.

Alle de andre
 Lavere Slægter,
 Paa børneopfyldte,
 Livsvangre Jord,
 Leve alene
 For Diebliffet.
 Tilfoldt de lide,
 Thi ei de frydes
 Ved suunden Sorg:
 Fortids og Fremtids
 Eden de savne;
 Drixt dem blot viser
 Nutidens Drik. —

Heit ba istemme
 Flammente Lovsang
 Menneffets Børn!
 Alfader gav dem
 Undigste Datter,
 Tyrig og sm.

Lader os alle
 Elffe og ære
 Olympos's Mo!
 Daaler ei, gamle
 Fæster Erfaring

Haanligt beegner,
Digterens Brud!

Iffun den ældre,
Kjærlige Frænke :
Stjern'kron'de Haab,]
Høve Gudindens
Synkende Vinge,
Naar hun opsoever
Fra Lidens Mørke
Til evigt Lys!

Nr. 36.

Hvalpen.

(Frit efter L. S. Nicolai.)

(1811.)

Det gry'r ad Dag; alt Herthas Horn
Lydt sammenbruser lette Hunde:
De sprede sig i Krædt og Korn,
Dg støve stumt i Dalens Grunde.
En Hvalp, som, netop første Gang,
Er løben med, besnuser hver en Due...
Forgjæves! — Ingen Hare sprang,
Ei Sneppen fløi, ei Skovens kjelne Due.

Tilfids vil Laps sig ret anstrenge:
 Han gjør hestigt, Bjæf i Bjæf,
 Liigt Nutids velopdragne Dreng,
 Saasnart de skjælnes Spa'r fra Træf.
 Opmærksomt Alt sig om ham samler:
 Man søger, finder — Vand og Bind;
 Vor Springsyr efter Grunde samler:
 Man le'r — men sparer end hans Skind.
 Dog, Mester Næsvis snart sig glemmer,
 Dg atter sit: "Bouvou!" istemmer:
 Da griber rask den gamle Frands
 I Hanekammen paa Krabaten,
 Dg fører med ham op en Dands,
 Som stundom springes af Soldaten.
 Tilfids han siger: "Lille Laps,
 Naar du i Bornes Sælskab træder,
 Vær lidt beskedn; eller Klaps
 Du faa'r, trods Bjæf og gyldne Kjæder!"

Nr. 37.

Lykksalighed.

(1811.)

Et Duffe hylbes overalt paa Jorden,
 Fra stolten Borg til Hyttens lave Tag:

Lykfsalighed er hele Verdens Sag,
Fra Sydens Pol til Zemblas kolde Norden.

Dog, Mange kun i Duffet Vise ere:
Uviist de stræbe, at opfylde det;
Thi Blænbværk tryller ofte Menneffet,
Dets Duffer sjældent modne Frugter bære.

En søger Fryd i Rigdoms golde Brammen,
Dg En i Heltens blodbestænk'ede Krands,
Saamangen No i lette Engelfebands,
Dg mangel Nar i Sværmens vilde Gammen.

Selv Hvo, der søgte den i Elffovs Arme,
Dg Hvo, der søgte den i Vennefaavn,
Blev ofte blændet af det skjønne Navn,
Dg af sit eget Hjertes æble Varme.

Thi, tidt han fandt, at Elffovs blide Drømme,
At fyldte Stambogs hulde Vennehær,
Var' ei hans rene Hjertes Omhed værd';
Men bradt svandt hen, liget Skum paa vilde
Strømme.

Er varigt Held da intetsteds at finde?
Gro's blot Pandora's Sæd paa denne Jord?

farvet med Himmelens Blaae, med Solens
 luende Purpur,
 glimrer — og er ikke meer!

Siig, hvad ligner den? Hvad ind-
 byller Tomhed
 saa i fluffende Glands? Siig,
 hvad forbinder
 saaledes Glimmer og Intet; hvad for-
 ener i sig,
 at være og ikke at være?

”Menneskets Liv!” vil du sige. —
 Ja, af Bedrag,
 af glimrende Tant har Livet
 saa Meget;
 dog, fra Blændværkets Taager at ile,
 prøver heneden
 Psyche sin Vinge.

”Livets Glæder?” — Sandt nok: som
 Foraarets Roser
 ere de jordiske Glæder; de blomstre
 og — visne!
 dog ikke alle: Wiisdom og
 Dyd plukke
 Ewighedsblomster.

"Haabet her nede?" — Har ogsaa dig
 hun bedraget?

Ja, hvem bedrog den Smilende ei!
 Dog, Taalmod!

Det Haab skuffer dig ikke:

det sidste:

Haabet, at ende!

Har da aldrig du elsket? — Randt ei,
 ved dit bankende Bryst,

en Taare af Skjønhedens Dine?

Slog aldrig

en elskende Barm

ved dit

elskende Hjerte? —

Ha! og du tvivler? — See her
 den brogede Glimmer!

See, hvor den hvælver sig Kloden; see,
 hvor den svæver,

farvet med Himmelens Blaae, med Solens
 flammende Purpur,

brister — og er ikke meer!

Nr. 40.

Myretuen.

(Efter Addison.)

(1815.)

Hvis der er Noget, som gjør den menneskelige Natur latterlig for Væsener af høiere Eener, da maa det være Menneskernes Fordomme, især de, der udspringe fra Stoltshed. Hine Væsener kjende saa vel Tomheden af de indbildte Fuldkommenheder, der opvuste Menneskets Hjerte, og af de smaae, uvæsentlige Fortrin, enten i Fødsel, Formue, eller Titel, hvilke det ene Menneffe nyder fremfor det andet, at det maa sikkert høiligen forundre, om det ikke høiligen morer dem, naar de see en opblæst Dødelig hæve sig over sine Medmennesker, i een af de anførte Henseender, imedens han er underkastet alle Menneskeslægten's almindelige Under.

For at sætte denne Tanke i dens rette Lys, ville vi antage, at hiin Myretue er beboet af fornøftige Skabninger, og at enhver Myre (dens Skabning og Levemaade alene undtagne) er begavet med menneskelige Videnskaber. Hvor vilde vi smile, om vi hørte

een af Myrerne give os Underretning om de Aner, Udmærkelser og Titler, som findes iblandt dem! — Bemærk, hvorledes hele Sværmen stiller sig ad, og gjør Plads for den Myre, som gaaer igjennem den! Du maa vide, at det er en Myre af Stand, og at den har bedre Blod i sine Aarer, end noget andet Kryb i Myretuen. Seer Du ikke, hvor den føler det? hvor langsomt den skridder fremad? hvorledes den hele Pøbel af Myrer holder sig i Frastand? — Hist kan Du bemærke Een, som sidder paa en liden Forhøining, og seer ned over en lang Række af Arbeidere. Det er det rigeste Kryb paa denne Side af Tuen: det har et Fjordsmon af en halv Alen i Længden og en Fjerdedeel af en Tomme i Bredden; det holder hundrede Tyende, og har i det Mindste femten Bygkorn i sit Forraadshuus. Dette mægtige Væsen udfjælder og mishandler nu den Myre, som staaer for det, og der, saavidt vi kunne opdage, er ligesaa god en Myre, som dens ophøiede Herre.

Men her kommer et Kryb af Anseelse! Seer Du ikke et lidet hvidt Straa, som det bærer i sin Mund? — Dette Straa, maa Du vide, vilde det ikke stille sig ved for det største Tordegods paa Myretuen. Ja, vidste

Du blot, hvad det har maattet døie, for at faae det! — See, hvor Myrerne af alle Stænder og Bærdigheder sværme omkring dette lille Bæsen! — Dog, skulde Straaet falde ud af dets Mund, da vilde Du see denne hele talrige Skare af Ledfagere ile efter den Myre, som optog det, og nedtræde det aftakkede Kryb, for hurtigen at komme til dets Efterfølger.

Hvis Du nu har Lyst til at see Myretuens Damer, da læg Mærke til hiin Myre, der lytter til en anden, paa venstre Side, imedens hun lader, som vendte hun Hovedet bort fra ham. Han fortæller dette stakkels Kryb, at det er en Gudinde; at dets Dine overstraale Solen; at Liv og Død ere i dets Bold! Hun troer ham, og paatager sig tusinde smaae Fagter derved. — Bemærk her en anden Myres Forsængelighed! Hun kan næppe krybe for Alderdom; men, Du maa vide, hun bryster sig af sine Aner, og foragter Enhver, som vover at nærme sig hende. Den lille, vedre Flane, der løber forbi den Gamle, er et Snille. Hun har knuust mangen en Myres Hjerte. See blot, hvilken en Sværm af Elskere, der løber efter hende! —

Vi ville her ende dette indbildte Dytrin, men antage, at Døden farer ned paa Myretuen, i Skikkelse af en Spurv, som oppifter, uden Forskjæl, den fornemme Myre og dens Smigrere, den rige Myre og dens Daglønnere, Hvidtstraamyren og dens Krybere, med alle Myretuens Gudiander, Sniller og Skjønheder.

Maae vi ei antage, at høiere Væsener, naar de overskue vor Jord, paa samme Maade betragte de mange og mangehaande Fordomme, der beherske Menneskeslægten, og formindste, eller tilintetgjøre dens Lykke? — Maae vi ei antage, at hine Væsener medlidende smile over en Verden, hvor Den, der opfoder og afretter Heste, lønnes med Guld og Hæder, imedens Den, der opdrager og danner Mennesker, og derfor borde lønnes og hædres, som Menneskesamfundets vigtigste Mand, segner under Fattigdom og Foragt? — Hvor Krigsstanden, som ødelægger Jorden, kaldes Krens Stand, og Balpladsen — Krens Mark, Krens Seng, imedens Bonden og Haandværkeren, der forædle Jorden og dens Frembringelser, regnes iblandt de sidste af Samfundets Medlemmer! — Hvor Mennesker straffes med Døden, fordi de dræbte eet Men-

neste, eller plyndrede eet Huus, imedens
 Andre, som udroddede hele Folket, og
 udplyndrede den halve Verden, forgudes af
 den Daarekisteslægt, hvis Bødler de vare!
 Hvor Tilnavnet "den Store" vanhelliges,
 ved at tillægges Den, som mangler den be-
 dre Halvdeel af den store Mand: det ædle
 Hjerte, og der altsaa ikke har mere Ret
 til hiint Tilnavn, end en Cartouche, hvem
 sikkert Ingen kan frakjende et stort Hoved!
 Hvor endeligen, derfor, saa Mange hige
 efter den gemene Stratenrøver-Storhed,
 hvilken foragtelige Chronikskrivere tillægge
 Menneskeslægtens Udæggere, imedens saa
 faare Saa stræbe efter den sjeldne, ægte Stor-
 hed, som den sande Historie skriver tilkjender
 Henrik den Æneste, fordi hans store
 Hoved og ædle Hjerte søgte den høieste Væ-
 og Lykke i Menneskehedens Fred og Held!

Nr. 41.

Napoleon Buonaparte.

(1815.)

"So perish all, whose breast ne'er learn'd to glow
For others good, or melt at others woe!"

(So falle Jeder, dem nicht glüht das Herz
Für Andrer Wohl, nicht schmilzt bei Andrer Schmerz!)

"Pope."

Herrlich und hehr
Glänzttest du vormals,
Am Himmel der Menschheit,
Blutiger Stern!

Auch mich entzückte,
Im Lenze des Lebens,
Dein magischer Schimmer,
Als noch umstrahlten
Dich Freiheit und Recht.
Aber verheerend
Ward zum Cometen
Dein blendendes Licht:
Fürchterlich sengte,
Vernichtend das Leben,
Die welkende Erde

Dein flammender Schweiß,
 Blutige Thränen
 Bitternder Greise,
 Jammernder Mütter,
 Verhungernder Waisen;
 Nagende Qualen
 Hinwekkender Bräute,
 Verschmachtender Armen,
 Wimmernder Krüppel
 Konnten nicht löschen
 Deine würgende Gluth.
 Kraftlos hinsinkend,
 Hartete die Menschheit,
 In stummer Verzweiflung,
 Lange vergebens,
 Der heiligen Stunde
 Ihrer Erlösung.
 Höre! da schlug sie,
 Die hallende Glocke,
 Dampf dein Verhängniß! —
 Vom Berg' des Alcidon
 Rollten Gestirne
 Dir flammend entgegen.
 Blichschnell du stürztest
 In ihre Bahn,
 Sprühend Verderben
 Ueber sie her.

Aber sie trösteten,
 Ohne zu wanken,
 Dem wüthenden Sturm'.
 Siehe, da flogst du,
 Im grimmigen Schwunge,
 Zum Sterne des Pols.
 Dort Boreas schüttelte
 Die eisigen Locken:
 Erstarrt du entfliehst
 Der Zone des Riesen,
 Und sinkst, verbunkelt,
 Vom Himmel herab. —
 Noch einmal erscheinst du,
 Zum neuen Verderben:
 Im donnernden Fluge
 Die Welt du erschütterst.
 Doch, schnell dich zertrümmert
 Das Helden gestirn*),
 Und blutig du schwindest
 In ewige Nacht.

Herrlich und hehr
 Glänztest du vormal's,
 Am Himmel der Menschheit,
 Blutiger Stern!

*) Castor und Pollux (Wellington und Blücher).

Nr. 42.

†

P..l..r.

(1815.)
—

„Muerto queda —
Eterna fama ganara!“

(Er starb —
Sein Ruhm wird ewig leben!)

Siche des Südens,
Warum riß Dich
Der wilde Sturm
Aus den Sturen des Lebens?

Unerchüttert Du
Dst schon trottest
Gener Mordart
Des Verwüsters der Erde,
Die so manche Saat
Süßer Hoffnung
Des bessern Seyns
Berhieb; der ädlern Thaten! —

Frei in die Wolken
Hob sich Dein Haupt,

Schützend das Thal
 Deiner Jugendgesilde.
 In Deinem Schatten
 Sproß, durch das Recht,
 Freiheit empor,
 Scheuchend der Knechte Gezücht.

Treue bewahrend,
 Rief das Gesetz,
 Aus fremder Haft,
 Ach! — einen blinden Thoren.

Ihm gab es Alles:
 Freiheit und Glück;
 Undankbar, doch,
 Trat er mit Hohn das Gesetz.

Hob seines Gleichen,
 Hob er empor
 Zum Richteramt
 Dummheit und feigen Verrath.

Schutzbaum des Rechtes,
 Dich sie haßten;
 Darum sie fiel,
 Deine herrliche Krone!

Bed en Oldings Grav.

(1815.)
—

Naar Yngling, ubi Livets Blomstertid,
 Af hoiens Skjæbnes Kjæmpearm bortribes;
 Naar Haab om jordisk Held og Fryd og Jød'
 Bradt slukkes ud — og aldrig meer oplives:
 Da klage vi, at Dødens mørke Aand
 Har sønderrevet Livets Rosenbaand.

Men — naar en Olding, i sin Vinternat,
 Bortvandrer, træt af Jordens Sorg og Nøie;
 Naar Luen slukkes, som her brændte mat,
 For hist at tændes af den Evighøie:
 Da signe vi hiin Dødens lyse Aand,
 Som venligt løste Støvet's tunge Baand.

Snart, gamle Gubbe! dækkes Dine Been;
 Sødt hvile de i Gravens lune Gjemme!
 Ei kan jeg reise Dig en Mindesteen,
 Men, aldrig Dig skal hjærtligt Hjerte glemme!

Bag Gravens Mørke stiger Lyset frem:
Der samles vi, i Fredens bedre Hjem!

Nr. 44.

S a n g

paa

Kongens Fødselsdag.

(1816.)

(Tone: "Langt Meer end Guld er Druen værd.")

Guldkronen har en dobbelt Glæde,
Dg tvefeldt er dens Skue:
Een Straale blænder Hobens Sande,
Dg blodrød den monn' lue;
∴ Den anden tindrer, reen og skjon,
For Dyds og Wiisdoms ædle Søn. ∴

Naar blodbestænk't Erobrer stolt
Paa Brødres Liig sig hæver;
Naar — æreløst, ærgjerrigt, koldt —
Hans Hovmod Hylding kræver:

∴ Da knæler dybt hver slavist Aand,
Dg kysfer Bældens Trællebaand. ∴

Naar Fredens Fyrste, bold og god,
Ved Brodres Held sig fryder;
Naar viist hans Bud og fast hans Mod
Hver Slavelænke bryder:

∴ Da knæler Frihed ved hans Been,
Dg kysfer fromt hans Bautasteen. ∴

I Herthas Lund, vor Fredes god,
Mildt Frodes Spir Du føre!
Ved vise Bud, ved fasten Mod,
Du Dan fredsfulgt gjøre!

∴ Fromt Frihed knæle ved den Steen,
Der, sildigt! dækker Dine Been! ∴

Nr. 45.

Stormandens Smil.

(1816.)

Med Ret Magnaten stolt nedsmiler
Til dig, vort Bøfsens Ormeslægt,

Ehi, fra ved Ammens Bryst han hoiles,
Du lægger paa hans Smilen Vægt!

Nr. 46.

Pengemandens Stolthed.

(1816.)

Saa ofte lyder bitter Klage:
"Eidt Riigmand ligner Nilens Gud!" *)
Det er din egen Skabning, Svage!
Hvi knæler du for Mammons Bud? —
Hvis Hiin til Brødres Vel ei bruger
Det, tidt, Fru Slump — Herr Kaps ham gav
Ja, vel endog, igl'tunget, suger
Forladtes Blod ved Armods Grav:
D, fald da ned for Merus Bjerg,
Stort, riigt — ei ondt, som Hjertets Dverg,
Hvis taaretunge Stalactit **)
Bli'r knuust af Sandheds Rjæmpeskridt!

*) Egypternes Gud Npis var, som bekjendt,
en sort Dre.

**) Dryppe- eller Draabe-Steen; her som Mindesteen.

Nr. 47.

Bilbfarelse og Sandhed.

(1816.)

Bilbfarelse, Biisdommens Løber,
 Stundem — af, ofte! — dens Tærne,
 Raaber: "Du Stolte er Leer!"
 Hiin, som os Evighed røber,
 Sandhed, vor levende Stjerne,
 Straaler: "Fat Mod, du est Meer!"

Nr. 48.

Herr' Madses Klage.

(Trit efter Pfeffer.)

(1816.)

For en Holæbel Magistrat fremtraad'
 Herr' Hansemand von Mads, en raad-
 vild Raad:
 "Hoivise", puster Mads: "nu agter noie
 Hvad jeg fremlægge vil for Eders Die!
 En spydig Karl mig nys afmalet har;
 Er det ei sandt, jeg være vil en Marl

J læse selv hans Digt: han mig et Bæst monn?
falde;

Som om, paa tvende Been, jeg ellers maatte
falde.

Strengt straffer ham for sliq Forvovenhed!

Her, i et Dagblad, staaer den Skjændighed." —

"Men, Kjære!" nu gjenmæler Præsidenten:

"Jeg finder ei Beviis imod Scribenten!

Han har jo ikke nævnet Dem, Herr' Mads!

Dg derfor synes mig det Hele Sjas." —

"Hvad!" brøler Mads: "De spørger, paa min
Gre! —

Hvo kunde Bæstet, uden jeg, vel
være?!"

Nr. 49.

Samuel Henriques's Bryllupsdag.

(1816.)

(Tone: "Andig og riig paa Fryd er Jorden.")

Jehova Aander to nedsendte,

For at ledsage Støvets Børn;

Den, fra hvis Afsyn de sig vendte,

Border hver Rose flux til Tjørn:

(7*)

Herkeb' han end i gyldne Borg;
 :: Tungt dog han bærer Livets Sorg. ::

Harle sig Venstabs Engel nærmer
 Ynglingens aabne, varme Sjæl;
 Sædt han om evigt Venstabs sværmer,
 Trofast, som han, i Bæ og Bæl:
 Hvo rakte Haand for Gravens Blund
 :: Tidt dog ham sveeg i Nødens Stund! ::

Yndigen røbmer sagre Dige,
 Nærmer sig Kjærlighedens Aand;
 Scepter hun ændser ei og Rige,
 Bydes de ei af Elskovs Haand:
 At! — og dog tidt den Hulde fandt,
 :: At sig en Tornekrands hun bandt. ::

Held derfor Hver, som ædel Mage
 Glem mig ei — Myrtekrandsen gav!
 Venstabs forsøder hver en Plage,
 Kjærlighed deler Død og Grav:
 Rosen, som svandt af Rinden hen,
 :: Gjemmer i Hjertet kjærlig Ven. ::

Saa, ædle Par! det Baand monn' være,
 Som Du for Evgit knyttet har:

Dyd er Dit Skjold, og Aand Din Vre,
 Afkyld Din Fremtids Stjerne klar. —
 Jehova signe al Din Færd!
 Stedse Du bli'r vort Hjerte kjær!

Nr. 50.

†

Peter Foersom.

(1817.)

Her brast Dit ædle Hjerte!
 Dist Englekarer synge Dig til Hvile!
 Peter Foersoms
 Hamlet efter Shakespears.

Skjæbnen mig saarede haardt, i Dage, der ny-
 ligt hentrunde:
 Lumskhed omsnæred' min Fod; Gud til at stande
 gav Kraft! —
 Dog, det er Manddommens Seg, som Stormen
 ei mægter, at fælde;
 Barndommens Rose er svag, segner for Nordvin-
 dens Pust:

Hjertet den spiret saa nært! thi Duggens Forgiet-
 migei tryller
 Meer det, end Mandlivets Eeg, rolig i Storme-
 nes Kamp. —
 Shakespears Sanger, Du faldt — og Kraften
 faldt fra mit Hjerte;
 Al, thi os aarle vor Alf samled' som Frænde og
 Ven! —
 Aldrig de Minder forgaae, som Barndommens
 Roser omslynge;
 Aldrig vi glemte hiin Stund, fage skjøndt længst
 den randt hen,
 Livets den torn'fulde Bei svandt siden paa ad-
 filte Stier;
 Mødende trykked' vi Haand, stiltes — men Hjer-
 terne blev! —
 Gjerne jeg planted' en Blomst paa Graven, der
 snart Dig skal dække;
 Trofast og venlig, den ømt skulde omslynge Dit
 Navn.
 See, men min Smerte gjør stum! — Lad Skjalde
 besjunge Dit Minde,
 Stort for den Skuendes Blik, større for Læserens Hu.
 Medens de Harpen monn' slaae om hvad Du Dit
 Danmark har været,
 Skal, gjennem Taarer, mit Suk stige mod Evi-
 gheds Land.

Derfra Din venlige Hand skal skue mit trofaste
Hjerte,

Hør min grædende Røst: "Tak for Dit
Venſkab! — Guds Fred!"

Nr. 51.

Skjdebane-Sang.

(1817.)

(Tone: "Mit fulde Glas og Sangens raske Toner.")

Den stærke Eg, som trodser Stormens Vælde,
Slog dybest Rod i Bodans Lund;
I Sagas Bog de gamle Runer mælde
Om Heltedæd i Dødens Stund:
Fostbroder heed hiin ædle Rod,
Som vædedes med Kjæmpers Blod.

Genover Egens Krone Secler runde,
Dg Mange krandsede dens Løv:
Trindt Rolf her Biarke, Hjalte, Wiggo
blunde;

Hist Wilhelm Kjermer Arels Støv!
Paa Mindets Vinge deres Navn
End vækker Hjertets dybe Savn.

Af Olteibs stolte Kjæmpe-Eeg end stander
 Et frodigt Skud paa Herthas D;
 Fredsølt kun Druens Blod vort Samfund blander,
 Dog vide vi, som Mænd, at døe:
 Thi, stormer Leding, Fred og god,
 Vi ofre Dan og Dig vort Blod!

Nr. 52.

Bryllupskvad.

(1817.)

(Tone: "Skilt fra Dig ved Bølger, Bjerger, Dale.")

Benskab — Kjærlighed — I fjerne
 Stjerner!

Milbt paa Livets Himmel tindre I;
 Fra Kartusinders de vide Fjerner
 Os end tryller eders Harmonie:
 ∴: Vennehulbt sin Castor Pollux følger
 Fra Olympos hist til Lethes Strand;
 Dyrheus her, trods Styres skumle Bølger,
 Søger elskte Viv i Dødens Land. ∴:

Hvad er' Lykkens Sole uden eder?
 Hvad med eder Vanhelbs Tordensky?

Trofast eders hulde Lys os leder,
 Naar vor Lykkes Vandringstjerner flye.
 ∴: Guld og Høihed kan Minutet røve,
 Og kun disse hylde Døgnets Kryb;
 Lysere, ved hver Ulykkens Prøve,
 Stige I fra Vanhelds mørke Dyb. ∴:

Uf Kjærminder blaae og Myrther grønne
 Bindes, ædle Par! idag Din Krands:
 Huuslig Lykke Elskovs Blomst forskjønne!
 Trofasthed Kjærmindens Himmelglands! —
 ∴: Da skal Livets Høst og Vinter svinde
 Let og skjønt, som Vaar og Sommer, hen;
 Venfæb ømt om Ungdoms Fryd Dig minde,
 Og, forædlet, skal Du nyde den! ∴:

Keent, som Godhed i Dit ædle Hjerter,
 Luer, Brudgom, Snillet i Din Hand:
 Begge jeg i Vanheld kjende lærte;
 Trofast rakte Du mig Vennehaand! —
 Skjæbnen intet Guld Din Ven tilveied? —
 Og: hvad var vel Støv mod Vennefærd? —
 Kun lidt Bryllupsriim var Alt, han eied?
 Brede ei, Beskedne! — See dem her!

Nr. 53.

Under Kosciuszko's Billede.

(1817.)

Kosciuszko — stolte Bemodstone!
 Evgit lyder Du i Dydens Land.
 Under Nordens — under Sydens Zone
 Hylde Dig hver fri og ædel Mand.
 Naar Tyrannens blodbestænkte Minde
 Styrtes, med Forbandelser, i Støv,
 Skal en ædel Nu- og Frem-Tid binde
 Krands af Laurbær Dig og Egeløv!

Nr. 54.

Napoleons Blodpenge.

(1818.)

"Tis phrase absurd to call a villain great:
 Who wickedly is wise, or madly brave,
 Is but the more a fool, the more a knave!"

(Kun Vanvid kalder Nidding stor,
 Der, gudløst klog, affindigt kjet,
 Er Sturk og Daare i des større Træk!)

"Pope."

De skrækkelige Virkninger af Napoleons

blodige Erobringskrige udvikle sig nu først tilfulde, ved Forbindingen af de dybe Saar, som mindre føltes i Kampens Hede. Den fortsynede, store Hob, der som oftest blot ændser den nærværende trykkende Virkning, og derover glemmer den forbigangne Marsag, anseer derfor ogsaa stundom sin Udelægger for sin Frelser. Stolende herpaa, har Løgnens Mand, i den sildigere Tid, endog vovet, at fremstille vort Uds umenneskelige, bandlyste Dæmon som en sand stor Mand — som en Verdensforbedrer! Nogle af de plumpeste og frækkeste Exempler af dette Slags findes i de af Napoleons Danlinger forfattede "Bemærkninger fra St. Helena", af hvilke "Skilderiet", Nr. 39, 1818, optog et Brudstykke om Napoleons Penge. Om disse, som anføres benyttede til Anlæg af Vandværker, Landeveie, Kirker, Arbeidshuse for Betlere osv., osv., osv. siges:

"Alt dette tilsammen udgjør en Skat af adskillige tusinde Millioner, som ville leve Aarhundreder igjennem, og tilintetgjøre Bagvadskelsen! — Historien vil sige, at alt dette har fundet Sted midt under store Krige" osv.

Disse stolte Ord — denne prægtige Fø-
 lie under Verdensødelæggerens blodige Min-
 de, forvandles til et Brændemærke i Sandhe-
 dens Speil.

Napoleon anvendte sit uhyre Kov
 fra det plyndrede Europa til Anlæg, som
 littede hans Ergjerrighedskrige og blændede
 de Svagsynede iblandt hans Samtidige. Hi-
 storien vil sige:

”Han ødelagde en Verden — og af
 dens Gruus anlagde han Bolværker for sin
 Udaad. Han indførte et ufolkeligt Fast-
 landsystem, som han vilde tvinge alle An-
 dre til at overholde, imedens han selv hvert
 Aar undertegnede mange tusinde Trifarts-
 breve til dets Dvertrædelse. Han blodfar-
 vede Jorden — han besmittede Guddommens
 helligste Tempel: Menneskets Hjerte, med
 Mord, Meened, Bedrag, og hvad de ellers
 monne hedde, Boldsmandens mørke Aander;
 imedens han, hylende, opførte Steenhuse
 til Guds Ære. Han gjorde en Menneskeslægt
 til Stoddere — og opbyggede Arbeidsfængsler
 for Diggere. Bevæbnet med Frihedens Hel-
 tesværd, reiste han sig en Boldsmandstrone
 paa Dyrger af dens Forsvareres Liig. Bram-
 mende med Sandhed, Videnskab og Kunst,
 stiftede han et hemmeligt Bandit-Politie,

som dræbte Ordet, og snigmyrbede Tanken.
 Kort: Pøbelmanden Buonaparte ned-
 sablede sine Medborgere i Paris, for lovløs,
 saakaldet Frihed og Liighed, og Bolds-
 herskeren Napoleon oprettede igjen
 Slavedømmet iblandt sine sorte Under-
 saatter i Vestindien, og Arveadel
 iblandt sine hvide Underaatter i Frank-
 rige!"

Et lidet, men saare kraftfuldt Pensels-
 strøg til det store, rædselsfulde Maleri af
 Menneskejammer, der saa sønderknusende be-
 tegner Napoleons overvættets morderiske
 Erobrerfjed, findes i Nr. 1 af Skuespiller
 Rosenkildes Ugeblad "Brevduen."
 Med gyseligen stærke, men vistnok sande Far-
 ver, skildrer der en ung, britisk Officier
 Balpladsen ved Waterloo, hvor saa mange
 tusinde Slagtoffere, under ubeskrivelige Kva-
 ler, udstønnede Livet, eller, sønderlidte,
 vaandede sig som Krøblinger — fordi en
 æreløs Ergjerrig atter vilde bestige sin
 frasporne, attiliske Trone.

Dog — hvad vedkommer Andres Glen-
 dighed den store, egentjærlige Hob, som
 blindt hen beundrer alt Usædvanligt? — Paa
 den kan man med Ret anvende Burkes Ord:

"Der fandtes aldrig en nedrig
 og foragtelig Sjæl, som ikke be-

undrede en uforfærdet og heldig
Ridding!"

Nr. 55.

Mit Balgsprog.

(Efter Lessing.)

(1818.)

Aldrig Sandhed du forðølge!
For den Alt paa Spil du sætte:
Liv og Lykke, Guds og Blod —
Naar du bær, og gavne kan!

Nr. 56.

+

Boghandler

Joar Colding.

(1818.)

"**H**vem begrov' I' hist i Dødens Have? —
Var det een af Danas rige Mænd?
Sik han Adelsbyrd til Fodfælg gave?
Var han Helt, ved Sværdslag, eller Pen?"

”Vandrer, nei! — Den Mand, som hisset sover,
 Vandt ei Gulb, ei Rang, ei Heltenavn:
 Gamle Cimberland, i Nordhavs Bover,
 Fostred’ ham i simpel Bondesavn.

Men, saa nordisk, som hans Hestestamme,
 For hvis Haandslag forbum Roma faldt,
 Blev han, i et Verelold, den Samme:
 Vertig, hjælpsom, trofast, hvor det gjaldt!

Derfor, Vandrer, vinder saa vor Taare;
 Derfor Sorgen bleger saa vor Kind;
 Derfor stande vi ved Dødens Baare,
 Og velsigne Livets fromme Sind!”

Nr. 57.

Partiaandens Tone

imod

Jens Baggesen og Adam Dehlsenschläger.

(1818.)

Es liebt die Welt, das Strahlende zu schwärzen,
 Und das Erhabne in den Staub zu ziehn;
 Doch, fürchte nicht! — es gibt noch schöne Herzen,
 Die für das Hohe, Herrliche entglühn:
 Den lauten Markt mag Romus unterhalten;
 Ein ädler Sinn liebt ädlere Gestalten!
 Schiller.

Med Forundring og Uvillie har den bedre

Deel af den danske Almeenhed længe taalmodigen, ja, langmodigen, gad jeg sige, hørt paa den uværdige Tone, hvori Partiaanden, for det Meste ligesaa aandfattigen, som ordriigt, har stormet, for at nedværdige to af Danmarks største Digtere. Sfalb vi ei leve i et saa overspændt, og derfor saa slappet, Old, at intet Særsyn længere tykkes os sært, da vilde vi næppe "troe vore egne Dine" (som Grundtvig nyligen har sagt), naar vi see Sort paa Hvidt for, at Danske gaae saa aldeles i Barndom, at de kalde Jens Baggesens evigen unge Ungdomsarbejder, hans tusindfarvede, fortryllende Digtervandring, hans sømme Kjærligheds- og Bemods-Kvad, hans henrivende Høi- og hans begeistrende Lovsange — "Indholdsløse Smaating"!? — Paa den modsatte Yderligheds Pynt opvækker det baggesenske Parti, endkjøndt mindre udtrykkeligt nedrivende, ei mindre Forundring, ved den Eiegyldighed og Kulde, hvormed det omtaler hiin store Kjæmpedigter og Digterkjæmpe, der, saa vidunderligen besjælende, har fremmanet Nordens Helteold af de tusindaarige Grave, og ladet det, i Livets friskeste Farver, vandre, virke og røres for vort Blik, i de udø-

belige Bærker: Poetiske Skrifter, Hans
 von Tarn, Palnatofke, Axel og Wal-
 borg, Helge, ei at tale om Sydens Kunst-
 kjæmper og Naturliv, i Correggios og
 Hyrdedrengens himmelske Farvespil. —
 Den sande Videnskabsmand er hverken Bag-
 gesenianer, Dehlenschlägerianer, eller Grundt-
 vigianer, men — om jeg saa tør sige —
 Sandhedianer; thi Sandheden er hans ene-
 ste Parti! — Dog taler han altid med
 Agtelse og Varme om den lyse Fortjeneste,
 hvis Skygge han frimodigen bemærker. Kun
 Partiaanden, der dommer om store Mænd,
 som den Blinde om Farven, kan glemme dette
 saa gandske, at den anseer Holbergs og
 Evalds Tegninger for Dverge. Og saa
 Solen har Pletter, men ophører derfor ei,
 at være Sol, ligesaa lidet, som Jens Bag-
 gesen og Adam Dehlenschläger op-
 høre, at være to af Nordens største Skjalde,
 fordi den sidste gjorde et Feiltrin i en mud-
 ret Hule, og den første et Feilgreb i en for-
 heret Harpe. Overalt er det en unegtelig,
 skjøndt sørgelig, Erfarings-sandhed, at der
 kun gives saa store, frugtbare Forfattere,
 hvis Bærker ei kunne inddeles i Solv- og
 Navne-Bærdi, ligesom det, paa den anden
 Side, er vist og trøstende, at den første vil

gaae og gjælde, naar den sidste for længe siden er opslidt og opbrændt, eller, i det Mindste, forslidt, og paa Rigsbankdansk, "forbrændt". Baggesen vil derfor ligesaa lidet kunne brevskrive sin Storhed bort, som Dehlenschläger reise sin bort, trods den Bigtighed, hvormed forleden een af "Dagens" Skrivere opfordrede Kjøbenhavn til at indsee dette, igjennem de Brillen, han selv saa høiligen behøvede. Kun om det Ypperlige gjælder Sandsagnet: "Litera Scripta manet!" (Den skrevne Bogstav bestaaer!) — Og dette har netop Ingen, næst Horats og Schiller, saa hyppigen bragt mig i Minde, som Baggesen og Dehlenschläger, hvem jeg saa ofte har velsignet i mit Hjerte, fordi deres herlige Bærker have glædet og trøstet mig i Livets mørke Timer, og hævet mig over en ussel Tidssalders Usfelheder. Hvad Dehlenschlägers: "En Reise i Brev til Hjemmet", angaaer, da negter jeg vel ikke, at den indeholder nogle Blade, der henhøre til det Sletteste, jeg nogensinde har læst (hvortil jeg især regner Begyndelsen af 2den Deel); men, derimod bøver jeg ogsaa, enten saa Baggesen vil erkjende mig for en virkelig Literatus, eller ei, at ytre den Formening,

at hiin Reise har mange skønne, aandsfulde Anskuelser af Menneskeliv og Skueplads-Kunst. Om jeg heri feiler, eller ikke, vil den rolige, upartiske Fremtid bedst kunne lære. — Dog, min Hensigt med ovenstaaende Linier var egentligen ei, at indlade mig i nogen Dom om Feidens Gjenstand, men blot om den usømmelige Tone, hvori Striden føres imod de to udmærkede Høvdinger. Danmarks store Mænd bør ei, upaaanket, omtales med Ringeagt. Vel have allerede hiin Kamps forargeligen høitstingrende Trompestød opjaget og fremæstet Grundtvig fra de dybe Steenhvælvinger i Nordens gamle Kjempehøie, og han har ogsaa, i "Skildesriet", Nr. 91, 1818, indhugget sin vante, dybe, kraftfulde Rune i Tidens Bautasteen. Men, da Ovenstaaende, paa Lidet nært, var skrevet, førend Grundtvig fremtraadte, og da selv den mindre vegtige Stemme for en god Sag ei altid er gandske uden Vegt: saa har ogsaa jeg her givet min imod en Tone, som tilsidescætter den Ugtelse, der skyldes store Fortjenester. "Dixi, et liberavi animam meam!" (Sagt har jeg det; nu er jeg uden Brøde!)

Nr. 58.

An das Dampffschiff Caledonia;
 bei dessen erster Abfahrt
 von Kopenhagen nach Kiel;
 den 25sten Mai, 1819.

Im Fleiß' kann dich die Biene meistern;
 In der Geschicklichkeit ein Wurm dein Lehrer sehn;
 Dein Wissen theilest du mit vorgezog'nen Geistern:
 Die Kunst, o, Mensch, hast du allein!

Schiller.

Feuergeist des hohen Promethiden,
 Immer höher strebt dein kühner Flug;
 Bis zum Thron' des donnernden Chroniden
 Lenkest rastlos du den Riesenzug:
 Auf der Silberfluth der Wolkenmeere
 Schwebst zur Sonne mit dem Adler du,
 Und, beherrschend das Gesetz der Schwere,
 Fliegt dein Kiel dem tiefsten Abgrund' zu.

Swar mußt, gleich Ulemens Sohn, du ringen
 Mit der Molchenbrut verjährter Nacht:
 Pfaff' und Junker wollen stolz erzwingen
 Was dein Hauch schon längst ins Grab gebracht.

Doch, daheim ist jene Zeit gegangen,
 Die nur Ritter, Mönch und Knecht gebar:
 Deine Töne, Menschenbildung, klangen
 Schon des Volkes Millionenschaar!

Morsche Ahnen — finstre Priesterlehren
 Suchen nur im letzten Todeskrampf:
 Alle Stourdzas, alle Harmse wehren
 Schwach dem Lichte in des Lichtes Kampf'.
 Schwinden wird des Wahnes Nachtgebilde
 Vor der Wahrheit hellem Morgenroth;
 Walten wird Religion, so milde,
 Göttlich lindernd jede Erdennoth.

Auch du, jüngstes Kind der hehren Flamme,
 Die Prometheus einst der Sonn' entchluss;
 Auch du, das die hohe Kunst, als Amme,
 Und das tiefe Meer, als Mutter, trug:
 Sey gesegnet uns, du Bild der Zeiten,
 Die durch Meer und Feuer vorwärts ziehn!
 Möge dich, wie sie, die Gottheit leiten!
 Mögest, Schiff, den Klippen du entfliehn!

Nr. 59.

B e d o m m e l s e

af

Frøken Sessens

Kronebæde, saakaldte Nationalsang.

(1819.)

Wissenschaft.

Einem ist sie die hohe, die himmlische Göttinn;
dem Andern —

Eine tüchtige Kuh, die ihn mit Butter versorgt.
Schiller.

Saa vist det er, at Dyden har sin Løn, saa vist er det ogsaa, at Lønnen ikke frembringer Dyd; thi, denne ophører jo, at være det, saasnart den ei elskes og udøves for sin egen Skyld. Det Samme gjælder om Begeistringen for det Skønne, hvis første Betingelse er fri, reen og altsaa uegennyttig Hengivelse til den begeistrende Gjenstand. Ifølge denne Anskuelse, har jeg aldrig ventet noget Stort af Priisopgaver for skønne Kunstværker, og Erfaringen synes, at stadfæste min Mening. Næppe har noget Land meer rundeligen udbudt sit Guld for ypperlige Malerier, end

England, og dog have Raphael's, Correggios og Angelos Mander aldrig villet hvile paa dets Malere.

Man misforstaae mig ikke! Ingen kan meer redebont erkjende og oprigtigere agte den ædle, humane Fædrelandskjærlighed, der saa varmt tolker sig i den, af et lidet Antal, for det Meste ei formuende Mænd, udsatte, ikke ubetydelige Priis, for en Sang om vor "Plet af Jord, hvor Livets Stemme steg første Gang fra spæde Bryst". Ingen kan hjerteligere, end jeg, have ønsket en herlig Udførelse af hiin Opgave, paa hvis Bearbejdelse jeg, ifølge min anførte — man kalde den: sære! — Synsmaade, ikke selv kunde prøve mine ringe Evner. Men, Ønsket er en Datter af det varme Hjerte; Forventningen bør være en Søn af det kolde Hoved og den endnu koldere Erfaring. Og, desverre! synes denne sidste ikke at have gjort nogen Afvigelse, fra sin gamle, skjæve, hverdags Gang, for vore ærlige danske Hjerters Skyld. Langt være det fra mig, at tilfidesætte den Agtelse, der skyldes en Gutfelds, Malings, Rahbeks, Thaarups osv. Domstol! Men, længst være det fra mig, at troe paa nogen mennestelig Ufeilbarhed! hvortil desuden endog den meest trælboundne Mand

næppe vilde kunne forledes i et Tilfælde, som det her omhandlede. Hine Kunstdommere have nemlig selv paa Prent kundgjort, at deres Antagelse af Priisfangen er lempet efter det Givne, som syntes dem Opgaven nærmest. Bist er det imidlertid, at det ei blot er min enkelte, uforgribelige og uvegtige, Formening, men ogsaa, saavidt jeg har kunnet erfare, den danske Almeenheds samlede, indgribende og vegtige, Dom, der ytrer sig derhen, at det havde været bedre, om Prisen var bleven udsat anden Gang, ifald der, som man maa antage, ei fandtes indeleveret nogen meer hensigtsvarende, end den nu kronede Priisfang. Var denne Det, der syntes Opgaven nærmest, da borde Dommerne, ved fornøjet Priisudsættelse, advarende have mindet Priisføgerne om Horatius's gyldne Ord:

"Sumite materiam vestris, qui scribitis,
 tis, æquam
 Viribus, et versate diu, quid ferre
 reculent,
 Quid valeant humeri!"

(Vælger, Forfattere, de Emner kun, der
 svare
 Til eders Kræfter, og veier længe,

Hvad eders Skuldre mægte,
 Hvad de at bære negte!)

Uden at ville sønderlemme hiin Sangs,
 om ei just bogstaveligen urigtige, saa dog
 saare mis klingende Blanding af Versfødder,
 fornemlig i de to sidste Vers, vil jeg blot,
 hvad Formen vedkommer, gjøre opmærksom
 paa den eenstonige Slutning af Versene, i 4
 lige, mandlige Riim, hvoraf de 2 endog
 gives i de samme Ord. Som bekjendt, er
 det en gammel Anke over rimede Digte, at
 de have for megen Klingklang, og derfor
 studser man, ved at finde denne, ret con
 amore, anbragt til det Yderste i en Ratio
 nalsang. Hvad Stoffet angaaer, tillader
 jeg mig, korteligen at bemærke Følgende.
 Danmark er os Alle et helligt Navn; men,
 netop derfor bør det ei — om jeg saa tør
 sige! — tages forsængeligt, hvilket dog vel
 skeer, naar det udstødes i 3 Sange i 40 Vers
 linier, af hvilke hveranden som oftest kun
 indeholder 3 korte Ord. Overalt synes
 mig Sangens Aand i det Hele ligesaa riig
 paa tung, kold Svulst, som fattig paa let,
 varm, simpel, rørende Høihed. Kun Be
 gyndelsen af 2det Vers fremstiller Kraftigen
 — skjøndt næppe fatteligt nok for Menig
 mand — vort Søland, under et skjønt,

træffende, aandfuldt Billede. Søvrigt troer jeg, at en Nationalsang venligt bør minde et Folk om dets Glæder, ifald den ellers skal vorde almindeligen istemt; og kun den, som vorder det — kun den, som vinder Folkets Bifald og Stemme, er den sande Nationalsang. Paabydes kan den ikke af nogen Domstol, fordi Glæden, Kjærligheden og Tanken ere frie Aander, der aldrig knælede for Magtens Trone. Ogsaa med Hensyn til Opvækkelse af Glæde synes Froken Tessen (af hvem vi ellers have enkelte vakre, muntre Smaadigte), at have været ligesaa uheldig, som i at tolke den, stundom vel vidt drevne, danske Nationalbyd: Bestedenhed, hvilken hun gandske bortskyller i brusende Vandfald af stolte Ord. Saare naivt er Spørgsmaalet til Dankongen; thi, saa vist det er, at Ingen frimodigere kan besvare det med "Jo", end Frederik den 6te, saa vist er det ogsaa, at selv Frederik den 1ste ikke vilde have besvaret det med "Nei". De to tilføiede Ordforklaringer synes upassende til en Folkesang, som bør være forstaaelig uden Fortolkning. At den danske Søkrigers Seire berøres, uden Hensyn til vore (Prisen udsættende) Landkrigeres Helteminder, er vist ei skeet i Sags Navn.

Men, nok herom! — Kun maa jeg endnu tilføie, at det kanſkee ei havde været ilde betænkt, om Texten til en danſk Folkeſang var bleven digtet til vor ſande Nationalmelodie for Ewalds herlige, danſke Nationalſømandsſang: "Kong' Chriſtian ſtod." I det Mindſte vil ſikkert Ingen negte mig, at en Sangs Folkelighed beroer vel ſaa meget paa en raſt, almeenyndet Tone, ſom paa Ordene; en Paastand, hvorfor den, fra Textens Side ligesaa maadelige, ſom fra Melodiens Side mæſterlige, engelſke Folkeſang: "God ſave the King!" giver et kraftigt Beviis.

Maaskee vil man ſpørge, hvi jeg har talet her, hvor meer Stemmeberettigede have tiet? Dertil ſvarer jeg blot: Foruden de beſkikkede Kunſtdommere — iblandt hvilke vor Thaarup allerede forlængſt har ſkjenket de dannede Stænder den ſkjønneſte Nationalſang, hvis Begyndelse jeg ovenfor har anført — findes vel de meer Stemmeberettigede iblandt de Priisſøgende ſelv, ſom dog næppe ville tale og dømme i deres egen Sag. Af Frygt da, at Ingen ſkulde ntre ſig i dette, ikke uvigtige, fædrelandſke Anliggende, hvis Priisudſætttere, i ethvert Tilfælde, beholde den ei ringe Fortjeneste, at have vækket Sø-

Ielsen for en ædel Folkesag — af Frygt beres for, tog jeg, i Nutidens Navn, til Gjensmæle imod Det, som ellers Fremtiden upaatviveligen vilde have paaanket, med en nedværdigende Dom over den Samtid, der enten var saa blind, at den ei kunde see, eller saa trælbunden, at den ei torde paavise uægte Stene, endog blot i en Sangerkrone.

Uden at ville fornærme Noget, har jeg da, her, som overalt, upartisk og frimodigen, hyllet hvad jeg anseer for Sandhed, og denne Hylдинг er saa meget desto renere, som sikkert ikkun Saa glæde sig inderligere, end jeg, over det Gode og Skjøne, hvor det end findes. Køligen kan jeg derfor ogsaa slutte disse Bemærkninger med den bekjendte Ytring:

”Amicus Socrates, amicus Plato —
sed magis amica veritas!”

(Min Ven er Socrates, min Ven er
Plato —
Men, endnu meer er Sandhed min
Veninde!)

Louise d'Auchamp.

(1819.)

Louise — dyrebare, elskte Navn!
 Nys Klang du sødt ved Barndoms Skyldfri' Glæder;
 Af, nu — du minder os om bittert Savn:
 Din Grav en Strøm af hebe Taarer væder!

Louise var en Blomst, os Alle kjær:
 Violen liig, hun, bly, med Værd ei brammet';
 Hun elsked' Rosen mere, end dens Skjær:
 Den hvide Rose meer, end den, som flammed'.

Mildt smilede Vaaren os i Haabets Glæds;
 Den fagre Sommer straaled' os imøde;
 I gyldne Fjerne slagted' Høstens Krands;
 Bag Dæmring rødmed' Vint'rens Aftenrøde.

Dog — Dnsket smiler tidt i Haabets Favn,
 Mens Stormen hylér vildt fra Dødens Huler:
 Tidt kaster os dens Skjæmpæarm i Havn,
 Fra speilklar Sø, hvor ingen Luftning fuler.

Vi Svage glemme, at den Havn har Fæd
 For hver en Kval, som plager Forberige,
 Og, at en Fader styrer Stormens Fjeb,
 Selv, naar den knuser os et Himmelrige.

Louise var for lys for mørken Jord;
 Gud bød sin Engel slukke Stovets Flamme;
 Hun vandrer hist, hvor Lysets Fader bo'r:
 Tilgiv os, Gud, at Graad kan Tak ei stamme!

Nr. 61.

Glæden.

(1819.)

(Tone: "St. Hansdag er Glædens og Midsummers
 Fest.")

Den hurtigste Fugl under Himmelens Blaae
 Er Glædens bevingede Time;
 Den hêrlige Phœnix kun fanges af Faa,
 Hvor Mange om Glæden end stime:
 ∴: At fængsle den Frie er derfor en Kunst,
 Som Kronen med Rette vi give. ∴:

Den Phønix ei ene Arabien saae:
 Den findes i Syden og Norden;
 Hvert Bryst, som for renere Blæder monn' Naae,
 Den Himmelske drager til Jorden:
 :: Men, ak! kun saa ofte en blødende Barm
 Fra Edlingen fjerner dens Binge. ::

Hvor Venfæb opliver det nedslagne Sind,
 Der svæver den Fugl fra det Høie;
 Fryd luer i Diet, i Barm og paa Kind,
 Og glemt er den eensomme Møie:
 :: I hjerteligt Broderlag lettes den Sorg,
 En Enkelt ei mægted' at bære. ::

Det føler Enhver i vor venlige Kreds,
 Og derfor vi, jublende, kvæde:
 Gid Hver paa vor Klode var glad og tilfreds,
 Som her i vor trofaste Kjæde!
 :: Da var det en Gammen, at leve paa Jord,
 Og Blæden var Phønix ei mere. ::

Nr. 62.

De fire Gudinder.

(1819.)

(Tone: "Zvis er godt Raad I følge kan.")

Fire Gudinder styre Alt:

Magten den Førstes Navn monn' være;

Rigdom den Anden man har kaldt;

Begge elske Søsteren: Tre;

∴ Dog er den Sidste ofte gold,

Dg tidt de Første — Ewig og Bold. ∴

Mere, end alle hine Tre,

Mægter den fjerde Guddoms Balde;

Allt vi den Sagre hylde see,

Selv en Balbur veed den, at sælde:

∴ Trofasthed smiler i dens Favn,

Dg Kjærlighed det er dens Navn! ∴

Nr. 63.

Skydebane-Selskabet

til

sin Dronning

Prindsesse Wilhelmine Marie

af

Danmark.

(1819.)

(Tone: "Ja, det var lykkelige Dage!")

At Mændene Lobbøger skreve,

Saa Kvinderne Steddøtre bleve,

∴ Har længst alt saa Mangen os sagt; ∴

Men, at sig de Lovmand bedroge,

Da Vælden fra Kvinden de toge,

∴ For Dagen skal nu vorde lagt. ∴

Kong' Sluf, med Tilnavnet Hunger)

Brod lidt sig om Mæver og Tunger,

∴ Dg huuloiet smægted' hans Folk. ∴

Den Drot havde Frænder saa mange,

Som hersked' paa Fjeld og i Bange —

∴ Spørg Saga, hiin Sandhedens Tolk! ∴

(9)

Hun filler de Gjenførd for Die,
 Men peger paa Dannebøds Høie
 :: Dg Perlen i Baldemars Æt: ::
 Marg'ritha, paa Daniens Himmel,
 Bortstraaler en Stjerneflub:Vrimmel
 :: Af Fyrster, hvis Daad var for let. ::

Selv Kjæbnefuldt Nutidens Dage
 For Konger fremføre den Klage:
 :: "Vi vandre om Arbeid og Brød!" ::
 Mens her os vor Drotning husvaler
 Med Altraad mod Jordlivets Kvaler:
 :: Med Gammen og Druen saa sød! ::

Høit derfor den Dronning vi ære,
 Hvis Rige vort Samfund monn' være:
 :: Hun leve, og blive os huld! ::
 Vi takke Dig, ædle Fyrstinde!
 I Hjertet vi gjemme Dit Minde,
 :: Meer troe, end det pureste Guld! ::

Nr. 64.

Dänisches Volkslied.

(Nach S. Setsmark; im Vermaße des Urlieds;
mit Consekung von Weise.)

(1819.)

Goldene Saaten und duftende Auen,
Silberne Wellen um waldigen Strand,
Schwellende Segel und jubelnde Gauen,
∴ Das gibt dir Stärke und Wonne, mein Land! ∴

Oft pflügt der Däne die schäumenden Wogen;
Manchmal durch Länder erforscht er die Welt:
Stets fühlt er selig doch hin sich gezogen,
∴ Wo seine Kindheit die Sonne erhellt. ∴

Vormals hier kämpften die Freien und Braven,
Schützten die Unschuld, und strasten den Wicht:
Herrschende Hügel, wo stille sie schlafen,
∴ Zeugen noch kräftig: "Einst schliefen sie
nicht!" ∴

Herrlich im Buche der rollenden Zeiten
Strahlet der nordische Name hervor:

(9 *)

Helden und Varden und Weise begleiten
 ::: D a n e m a r k s Herrscher zum himmlischen
 Chor! :::

Noch thront die Kraft in den Schatten der Eichen,
 Noch weilt die Freiheit auf nordischer Flur,
 Enkel der Helden den Ahnen noch gleichen:
 ::: Recht zeigt der Stagge und Fahne die Spur! :::

„Recht, Licht und Freiheit!“ bleibt stets
 unsre Lehre;
 Sie pflegt der Norden, mit kraftvoller Hand.
 Fried' um die Hütte, und Schwert für die Ehre!
 ::: Heil unserm Könige! — Heil unserm Land'! :::

Nr. 65.

†

Maler

Arjen Jackson.

(1820.)

Naar en Leiesvend sin Lovsang toner,
 Ved en mægtig Stormands Glædesfest,

Naar han, slangebugt, Lasten kroner,
Mens det tordner: "See!" fra Vest til Vest;

Da gjenlyder Retfærd's høie Stemme,
Gjennem Frimods djerpe Strængeleeg:
Sandheds Toner Lagnens Præst beskæmme,
Der sig, æreløs, til Alt'ret sneeg.

Men — den samme Røst, som mandigt lyder
Imod givtig Smigers fule Vand,
Hylde ogsaa varmt de rene Dyder,
Der ei savne Guld og Ordensbaand.

Derfor, Sæson! paa Din simple Kiste
Skriver Sandhed Dig de simple Ord:
"Kraftfuld Færd og Brodersind han
viste,
Mens han vandred' her, paa dunkle
Jord!"

Mægted' jeg, at stemme brusne Strænge,
Som saa mange Banheld senderrev';
D! — da tolked' de, end stærkt og længe,
Hvad Din Daad i Frelstes Hjerter skrev.

Dog — frigjorte Vand, Du seer mit Hjerte!
Seer, hvor inderligt jeg talter Dig:

Udelt lindred' Du saa tidt min Smerte,
 Thi Du hjalp, før halvt den nærmest' sig.

Held Dig hist, i Nanders frie Rige,
 Hvor kun Dyd og Kundskab give Værd;
 Hvor ei Munkeaad og Bold bekriige
 Sandheds Dolk, med Løgn og Ild og Sværd!

Nr. 66.

Stormanden og Bonden.

(Efter Goldsmith.)

(1820.)

Lad Stormand blomstre, eller visne hen —
 Et Mundsveir skabte — skaber ham igjen;
 Men, Landets Kraft og Stolthed, Bonden bold
 Erstatte, ødelagt, ei Snese Dld!

Nr. 67.

Til Sandhed.

(1820.)

Last euch nicht irren des Pöbels Geschrei,
 Nicht den Mißbrauch rasender Thoren!
 Vor dem Slaven, wenn er die Kette bricht,
 Vor dem freien Menschen erzittert nicht!

Schiller.

Soie Alf, med Snilletts Iuse Smil,
 Du, som flyer Hobens Trællevrimmel,
 Mens du sælber, med din Flammepiil,
 Røgnens Tette, midt i Vældens Svimmel!

Sandhed! Held os, thi din Stund er nær!
 Sønderknaust saa mangan Afgud sælber:
 Roma's Røgler, Bonapartes Sværd
 Rustne bradt, naar Lysets Time kalder.

Træd beskedten frem, med ædelt Mod!
 Siig: "at feigest Træl tidt vorder Løve,
 Som, naar den har seet sin Vogters Blod,
 Raser frem, at myrde og at røve".

"At saa mangt et Folk blev Rædflers Rov,
 Fordi Pøblen maatte Lyset tænde,
 Mens den bedre Deel af Folket sov,
 Indtil lovtos Haand hver Lov monn' skjænde".

Men: "at hver den Krone sidder fast,
 Som er lutret reen i Bisdoms Lue;
 Og — at Alogskab, Daarskab, Dyd og Last
 Skjelnes kun, hvor mange Blik dem skue".

Drotten sig, som ærligt hylde dig:
 "At hans bedste Svend er Sandheds Kriger,
 Der, høihjertet, aldrig ændrer sig,
 Mens hver Usling kun sig selv ei følger."

Bis ham Livet i det sandre Speil,
 Som os Saga stiller klart for Die:
 Lad ham lære, af saa Manges Feil,
 Sig for Lysets Fader dybt at bue!

Nr. 68.

+

Premierlieutenant

Frederik Julius Christian Brandt.

(1820.)

—

Hvis en ædel Mand er Adelsbrev,
 Selv en Keiser mægter ei, at skrive,
 Da var Du, i Døden, som ilive,
 Brandt! en Mand, som Saa det blev.

Stille var Din Gang paa Livets Vel:
 Ikkun Saa Dit varme Hjerte kjendte,
 Der saa ædelt for det Gode brændtes
 Thi, til Skue slog det ei.

Men, til trofast Venfkab fødtes Du:
 Sorgen paa Dit Ord man kunde bygge!
 Under Lykkens Sol og Vanhelbs Skygge
 fandt Din Ven den samme Hu.

Derfor sørg, ved Din aarle Grav,
 Moder, Søstre, Brødre, Ven og Frønder,
 Medens Haabet Gjenfynsfalken tander,
 Hift, bag Tidens vilde Hav!

Nr. 69.

Boldsherredomme.

(Efter Brocke.)

(1821.)

Svad end man siger:
 Hverken arvet Krav, Veiheller Lillids
 Tribaarne Valg, saalidt som Præsters Salve,
 Slet Intet mægter,
 At hævde Last og Bold,

At give Lov til lovles Vælde,
 At binde Tro til Brøde,
 Bygge Banvid paa Fornuft,
 Retfærdighed paa Uret,
 Voldsdaad hæver Hylbing,
 Og Hver, som krænker Ret,
 Hvor end hans Vælde udsprang,
 Bør evigt stæmples: "Voldsmænd!"

Nr. 70.

Gubdommen og Trællen.

(Efter det Tybste.)

(1821.)

"Hvi, Menneſke! hvem riigt jeg haver prydet,
 Hvi ſkuer knurrende min Himmel du?"

"O, Faber! barnligt havde jeg mig frydet,
 Men, ak! min Lykke ſted mod Voldsmænds Hu;
 Vaar, Sommer, Hoſt og Vinter har mig tydet,
 At Trællens Grav førſt dækker Livets Gru:
 Min uſle Hytte ingen Lov beſkytter,
 Og ingen Frelſer til min Klage lytter."

"Siig, Menneſke! ſom jeg til Frihed ſkabte,
Hvor blev dens høie Mand, jeg ſjenked' dig?"

"I Trællefind og Egennytte tabte
Hver Talsmand hiſt for Tyrſtens Trone ſig;
Lav, fornem Pøbel halvt forſtenet gabte,
Naar jeg, om Ret, frimodigt nærmød' mig:
Om Fred — om Frelſe derfor jeg dig beder,
Ehi ingen Skytſaand meer min Urne freder!"

"Du, ſom Ubdødeligheds Krands jeg rakte,
Hvi ſtander du med blegen Kaſyn hiſt?"

"Fra Skjændſel mig din indre Stemme vakte,
Dg derfor greb jeg Sværd mod Bold og Liſt;
Dog, al! jeg kunde Kampen ikke magte,
Ehi næppe Een mod Ti jeg ſted forviſt."

"Men reddet gaa'r, hvo modigt veed, at
falde,
Ind i min Hal, naar Pligt og Ære
falde!"

Nr. 71.

Er Krig et nødvendigt Onde?

(1821.)

—

Afsindige, forvendte Dødelige, I kjende ikke Kri-
gen, isald I forsvare dette rædsomme Uhyre! — De
Folde, hjerteløse, ærgjerrige Verdensbødler —
de umenneskelige, æreløse Erobrere — føre
eder, deres Brødre, til Slagterbanken. Den gy-
seligste Kætterplads for mange tusinde
Uskyldige kalde de Krens Seng; det skjæn-
digste Brodermord kalde de Krens Stand.
— Skuer dog blot hen paa en Batplads! Gjen-
nemvandrer et Krigs-Sygehuus!

Louis Buonaparte.

—

Ordet Krig indbefatter al men-
neskelig Glendighed! og selv i den ene
Forsvarskrig, der føres iblandt hundrede
Erobrings-, eller Ærgjerrigheds-Krige, øde-
lægges Jorden. Saa gandske overdrevet
var derfor det Kjæmpebillede ikke, som en
gammel Sømand, i sit Kraftsprog, engang
anvendte paa vor Tids blodigste Morderæn-
gel, idet han udbrød: "Man samle mig de
Saarer, som Napoleon, i enhver Krog
af Jorden, har afpresset Menneskeheden, og
for fulde Seil skal det største Orlogsstib kunne
seile derpaa!"

At Krigsstandens Skabere ogsaa kjendte det Uhyre, de skabte, viser den blændende udvortes Glæde, hvorunder de søgte, at skjule, eller, i det Mindste, at formilde, Krigerens skrækkelige Bestemmelse, for Høvens fortsynede Blik. Hvor aldeles dette er lykkedes dem, bevise de gjængse Benævnelser: "Krigs Stand", om Krigsstanden, "Krigs Seng", om Balpladsen. Over disse skjønt klingende, men her skammeligen misbrugte, Ord, har den tankeløse Mængde glemt, at der gives Handlinger, som ere saa fordervelige og fornærende for Menneskeheden, at deres Udøvelse, selv, naar Pligten fordreder den, aldrig, uden at misbruge Sproget, kan kaldes Ære; og dette er Tilfældet med Menneskedrab, endog i en ForsvarsKrig. Vilde man ikke finde det underligt, om en Skarpretter fortalte, at han havde havt den Ære, at dræbe saa, eller saa mange, for Almeenheden farlige, Forbrydere? — eller, om Noget sagde: "Jeg har havt den Ære, at dræbe et Menneske, som snigmordisk oversalddt min Kone og mine Børn?" — Og dog vare de Dræbte, i nysnævnte Tilfælde, skyldige Forbrydere, hvorimod de Fleste, der

dræbes i Krigen, ere, liigt deres ulykkelige, som oftest hjælplose, Esterladte, uskyl-
dige Slagtoffere, hvilke, i de fleste
Krige (Erobrings- og Ergjerrigheds-Kri-
gene), af Statsvældens Ternhaand slæbes
til Drab, Død, eller Lemlæstelse. Ja, Skjøndt
Døgnet's blinde Hylding af ovenanførte
vanvittige Bencævneller og deres blodige Føl-
ger maa vække Taarer i Menneſkevennens Die,
kan han dog, paa sund Menneſkeforſtands
Begne, ei negte vor store Holberg et
Smil, naar denne Comus's udkaarne
Yndling lader Bønderne i ſin "Melampe"
ſaa naturligt træffende ſige:

"Den Karl maa have havt forbandet Li-
det at beſtille, ſom førſt fandt paa Krig,
hvor Folk ſkulle ſlaae Arme og Been af
dem, de ikke kjende".

"Ja! — og det er Ulykken, at vi Bøn-
der vorde aldrig Mere, end det, vi ere. Vi
maaee gaae i Krig, og ſætte Arme og Been
til, at en Lieutenant kan forfremmes til Ca-
pitaine, og en Capitaine til Oberſt; men vi
blive altid de Samme. Det gaaer der til,
ligefom i Skakſpil: Bønderne maaee op-
ofres, at Officiererne kunne komme
frem!"

Man mistyde ikke mine Ytringer om Krigerens Stand! — Ingen erkjender glædere, Ingen forsvarer varmere, end jeg, den Sandhed, at der gives ædle Mennesker i alle Stænder, som i alle Troes- og Stats-Samfund — og min kjæreste Ven er Kriger, hvilket ogsaa jeg i min Ungdom var. Jeg ærer den retskafne Mand, til hvilken Stand han end hører; men, jeg ynker den hovedløse Daare, som gjør sig en Ære, og jeg foragter det hjertesløse Umenneske, som gjør sig en Glæde af, at forstyrre og tilintetgjøre Menneskernes Fred og Lykke, selv, naar dette skeer ifølge den hellige Pligt, at værne om Fædrelandet. En saadan Tænke- og Følelses-Maade nedværdiger endog Den, som Naturen udrustede med de herligste Aands-gaver, dybt under det eenfoldigste af menneskeligt følende Væsener, ja, selv under Rovdyret, der blot myrder af Nærings-trang, og endda ingen af sin egen Art.

Var det ikke en gammel, ved Menneskehedens Begivenhedslære hjemlet, Erfaring, at selv det Affindigste og Skjændigste har vundet Hyliding, da maatte man forbauses over, at et umenneskeligt Uhyre, som Krigen, der endog nedværdiger vor Art under Orkenens

Figre, ei alene har fundet Forsvarere, som et nødvendigt Onde, men endog Tilhængere og Lovtalere, som et Slags Belgjerning for Menneſkeſlægten. Dog, hvorledes kan dette være anderledes, ſaa længe man, ſom hidtil, ikke anvender een Million til Menneſkehedens Forædling og Held, ved Opdragelse og Underviisning, imod hundrede Millioner til dens Udartelse og Elendighed, i blodige, Kraften overſpændende og derfor flappende, Frihed, Aand og Dyd myrdende Uergjerrighedskrige? — Hvad Andet kan der ventes af en Slægt, hvis ſtore Hob, iblandt alle Stænder, iſølge ſin Opdragelse og ſin Dmgangskreds, beſtaaer og maa beſtaaee af Daarer og — Riddinger? — Det er en haard Sandhed, men, desverre! en Sandhed, ſom, hvor ſorgelig den end er, dog bør erkjendes, fordi den kraftigen vækker ethvert ædelt Menneſkes Stræben til vor Arts Forædling.

”Men” — vil her vel spørges, af mangen Een, hvem Ovenſtaaende ſynes for meget og for haardt ſagt — ”men, hvor ere da hine Krigens Forsvarere, Tilhængere og Lovtalere, og hvilke ere deres Grunde?” —

Deres Navn er Hærſkare, men deres Grunde ere ſaa og byggede paa Sand. Følgende vil, haaber jeg, bevise det.

Den 1ste og talrigste Afdeling af hiin Hærskare indbefatter den foragtelige Pøbel, der findes i alle Stænder: Halvmennesker, som begabe og beundre Alt, hvad glimrer, f. E. Krigsdragter, Seiersoptoge osv., osv., ubekymrede, om det kjøbtes med Strømme af Blod og Taarer, naar disse blot ikke umiddelbart naae deres egne, grove og sløve Sandser. Med Harmen har jeg ofte hørt flige Uslinger ønske Krigens Glendighed over deres Medmennesker, fordi Freden gjorde deres Kviser saa tørre for — Menneskeblod!?

Endnu foragteligere er den 2den Afdeling; thi, denne bestaaer deels af hine handlende Rovdyr, som med Glæde solgte Menneskehed, Fædreland, Pligt og Ære, for at faae et Partie Caffe, eller Sukker til at stige, deels af hine æreløse Menneskeslagtere, der, for egen Fordeel, ønske at føre Ild og Sværd, endog, om Fjenden derved fik Leilighed til at hærge deres Fædreland, som jo, selv i den heldigste Kamp, maatte begræde tabte Sønner. — Den brave Handelsmand og den ædle Fædrelandsforsvarer høre naturligviis ei herhid!

Den 3die Afdeling er vel kun liden i Antal, men den eneste, som fortjener Agtelse.

Lil denne høre nogle faa agtværdige Mennesker, som enten ikke ere skarpsynede nok til at gjennemskue de ældgamle Skingrunde, paa hvilke man spidsfindigen har søgt, at bygge og fastne Fordommen om Krigen's Nødvendighed, eller og have den falske Undseelse, ei at torde tilstaae, at de saa længe have hyl- det en feilagtig Mening. De kjende, eller erindre maaskee ikke Swifts vittige Sand- sagn:

”At erkjende, at man har feilet, er jo blot at tilstaae, at man idag er klogere, end man var igaar!”

De flaaue, forslidte, men, ved den store Hobs tankeløse Eftersnakken, almindeligen udbredte og hylbede Grunde, som anføres for Krigen's Nødvendighed, ere for- nemlig 3, navnlig:

1) Menneskeslægten's altfor stærke Formerelse i Forhold til Sordens Underholdskraft;

2) Menneskekraftens Slap- pelse ved en almindelig og varig Fred;

3) Umuligheden af en almin- delig Freds uafbrudte Vedlige- holdelse.

Hvor urimelige og latterlige de 2 første Grunde ere, det er strax indlysende for Enhver, som blot overveier Følgende.

Mere, end 2 Trediedele af vor Klodes Jordflade ere aldeles øde, eller saare slet benyttede, ja, selv den fortiden bedst brugte Trediedeel kunde dyrkes langt bedre. Den hele Jord vilde derfor, ved fuldstændig Dydyrkning og rigtig Statsstyrelse, kunne ernære 3,000 Millioner Mennesker godt, istedetfor, at den nu kun vedligeholder omtrent 1,000 Millioner slet. Hiin fuldstændige Benyttelse og rigtige Statsstyrelse udkræve imidlertid ei blot en almindelig og varig Fred, men ogsaa en saadan Anvendelse af Menneskeslægten's legemlige og aandige Kræfter, at disse vistnok ei stode Fare for, at slappes ved Lediggang. Desuden er det jo ikke den blødagtige Belysning, men den hærdede Bonde, som føres i vore Folkekrige. Overalt synes mig Antagelsen af de ovenanførte 2 første Grunde for Krigens Nødvendighed ligesaa latterlig, som det vilde være, ifald en Jorddrot, af hvis Guds 2 Trediedele laae udyrkede, vilde ansee det for nødvendigt, at hans Bønder dræbte hverandre, fordi han menneskehjærligen frygtede, at de maatte komme til at sulte ihjel, eller slappes ved

Dufesløshed — vel at mærke, hvis de ikke anvendte deres Kræfter til noget Nyttigt, f. E. til at opdyrke de $\frac{2}{3}$ udyrkede Jorder af Godset. Lader os først stræbe, at faae Guds herlige Jord dyrket, og beboet af lykkelige Mennesker, og da vil sikkert et Vink af Skabningens alvise og algode Ophavsmand (f. E. ved Indskrænkning i Menneskeformerelses-Evnen) adsprede det Mørke, som nu synes ugjennemtrængeligt for Jordtuens indbildske, ind i den fjerneste Fremtid krybende, kortsynede Myrer! — Menneskets Liv har naturlige Under nok; lader os ei forbitre det ved kunstige, især om disse, som Kriegen, tilintetgjøre 100 Gange Mere af Underholdsstof, end af Underholdstrang, og tillige slappe ved Dverfspænding.

Den 3die af de ovenfor fremsatte Grunde er unegteligen den mindst uvigtige. Smid- lertid vil Henrik den 3des ædle Fredsplan næppe stedse forblive Menneskevennens fromme, uopfyldte Dnske, naar engang en visere og bedre Efterslægts Folkefærd alvorligen forsøge paa, fredeligen at afgjøre Staternes Stridigheder, ved en almindelig Berdensret af Statssamfundenes Affendinger. Hvi skulde det nemlig være umuligt, ved den

meest vegtige Kjendelse og Indflydelse af mange, forenede Stater, at bevare den Fred, hvilken det, som vi dagligen see, er muligt, at frembringe, ved den langt mindre vegtige Mægling og Anseelse af et Par Folkefærd? — "Det skeer aldrig!" hører jeg Nutidens Krigsvenner raabe. Men, det Samme raabte Midalderens Krigere om Næverettens Afskaffelse — og den ophørte dog!

Den bedste Forberedelse og den varigste Grundvold til hiint største, som til ethvert andet, Gode for Menneskeslægten, er imidlertid vistnok Menneskets Forædling, ved alsidig Udvikling af dets Legems- og Aands- Evner, hvilken fornuftig Opdragelse og Underviisning alene kunne yde.

Det være mig tilladt, at slutte denne korte Afhandling over eet af Menneskelivets vigtigste Emner med følgende Linier af Fransøens smukke Digt "Balpladsen":

"Åh, begræd, at Adel, Navn og
Hæder

Bindes end i Kamp og blodig
Færd!

Bryd, min Samtid, bryd din For-
doms Kjæder,

Eller du er ingen Saare værd!"

Nr. 72.

Hvilken er den fletteste,
hvilken den bedste Regjeringsform?

(1821.)

—
 Wer nicht, in gewissen Jahren seines Lebens, das Muster des besten Staates und einer allgemeinen Glückseligkeit mit derselben glühenden Liebe sucht, mit welcher er, in früheren Jahren, das Muster des besten und vollkommensten Weibes suchte — der ist für höhere Wünsche, höhere Genüsse und eine höhere Bestimmung verloren!

Weitzel.

—
 Den fletteste af alle Regjeringer er upaastrivleligen Pøbelens eller den raae, uvidende, uretfærdige og vilde Folkehøbs Herredømme, hvis frygteligste Grundstof er Statsomvæltning: et undertrykt Folks fidske, men altid sønderknusende, Redningsmiddel til det Bedre. Næst dette Herredømme, der stedse medfører ødelæggende Lovløshed, er enkelte Stænders, eller en enkelt Stands, fornemlig Geistlighedens, trælbindende Enevælde den forderveligste Statsstyrelse.

Hvad den bedste Regjeringsform angaaer, da er Besvarelsen af dette Spørgs-

maal, hvilket vel iblandt alle er det vigtigste for Menneskeheden, næppe saa vanskeligt, som det sædvanligen antages, fordi man næsten altid har besvaret det efter en lidenskabelig, overspændt, og derfor eensidig Anskuelse.

Enhver Regjeringsform er god, naar den er i gode Hænder, og den bedste er den, som forener den største Eenhed, Hurtighed, Kraft, Wiisdom og Retfærdighed. Naar altsaa en kraftfuld, duelig, ædel Fyrste staaer i Spidsen for et Folks Unliggender, da er Fyrste-Enevælden den bedste Regjeringsform, fordi den i ham forener den største Eenhed, Hurtighed, Kraft, Wiisdom og Retfærdighed. Men, desværre! viser os Historien, igjennem alle Tidsaldere, næppe een Titus, Baldemar den Store, Henrik den Eneste, Christian den 4de, imod 100, som Sardanapal, Nero, Erik af Pommern, Ludvig den 14de.

Derfor er da, i Almindelighed, den Regjeringsform den bedste, som yder den sikkerste Borgen for, at Regjeringen kommer i gode Hænder, og det gjør unegteligt den folkeforstillelende eller repræsentative Statsforfatning, der vedligeholdes og forbedres af et Folks Viseste og Stedkyndigste.

Denne folkeforestillende Statsforfatning er 2 Slags, nemlig: folkeforestillende = fristatlig (repræsenterativ = republicanisk), eller folkeforestillende = fyrstelig (repræsenterativ = monarchisk.) I begge tilhører den lovgivende Magt Folkeforestillerne eller Folkerepræsenteranterne, som Folket selv udvælger og affender, fra alle Statens Egne, til Regjerings = Forsamlingen. Den udøvende Statsvælde derimod bestyres under den 1ste Regjeringsform, f. E. i Nordamerika, af en, paa nogle Aar valgt, Statsforstander eller Præsident, som kan affedigges, isald han ei regjerer efter Lovene, men ogsaa paanyt vælges, om han har regjeret godt. Under den 2den Regjeringsform besiddes den udøvende Statsvælde af Fyrsten, sædvanligen arveligt, stundom efter Folkevalg.

Nederlandenes nuregerende Konge, Wilhelm den 1ste, aabnede den første Forsamling af Statskamrene med følgende, ligesaa sande, som skjønne, Ord:

”Mine Herrer! jeg lykønsker Dem og mig, at vi have givet vort Fædreland en Statsforfatning, der tillader mig, at gjøre alt Godt, men intet Ondt.”

Nr. 73.

Statsminister

Møstings Fødselsdag.

(1821.)

(Tone: "Langt Meer end Guld er Druen værd.")

Bi hilse Norets Liv med Fryd;
 En Samojed — med Taare;
 Bi Døden ofre Klagelyd;
 Han jubler ved en Baare;
 ∴ Dg spørges der: "Hvo har vel Ret?"
 Er Svaret ei saa gandske let. ∴

Er golden Lyst vort Lives Maal,
 I Tagen efter Bløder,
 Da rækker Kjedsomhed sin Staal,
 Trods Festens Rosenkjæder;
 ∴ Dg da har Ret vor Samojed,
 Thi daadløst Liv er — Uselhed! ∴

Men, præge vi i gavntiig Daad
 Vort Jordlivs fæie Dage;
 Aftørre ventligt Brødres Graad,
 Ei Ret og Pligt forsage:
 ∴ Da er vel Livets Morgen værd,
 At end vor Aften har den kjær. ∴

Dg derfor, æble Møsting! fro
 Din Fødselsdag vi hylde:
 Du est Dit Land, Din Konge tros;
 Dit Ord er Hjertets Fylde.
 ∴ End ofte favne denne Dag
 Dig her, i trofast Vennelag! ∴

Meer, end en Fader, var Du mig,
 I Skjæbnens mørke Dage;
 Tillad da, at jeg bringer Dig
 Min Tak, i Toner svage! —
 Al! hvad er Livens matte Sang
 Mod Hjertets indre, dybe Klang?

Nr. 74.

Her og Hisset.

(Efter Delille.)

(1822.)

Boldsheerskere, som roved' Himlens Torden,
 Evindelige Loves Alt're knuse I;
 Dog, feige Undertrykkere af Jorden:
 D, skjælver! — til Udødelighed skabtes I!

Men I, Ulykkens Offere for Dage,
 Guds Fadersie ømt bevogter eders Sti;

I Rejsende i fremmedt Land, saa sage:
 D, trostes! — til Udødelighed skab-
 tes I!

Nr. 75.

Paa en ædel Dannekvindes Fødselsdag.
 (1822.)

(Tone: "Dustende Enge.")

Sjærligheds Lyse, sødt tindrende Stjerne
 Straaler saa venligt til Mennesket ned:
 Smiler ham Trost fra det himmelske Tjerne,
 :: Dybt naar han føler, paa Jord, hvad han leed. ::

Godhedens Billed dens Lys monne være:
 Diet det kvæger, i mildeste Glæds;
 Skjønhed og Ynde dets Folie ere;
 :: Sølvreent det blinker, i Aftenens Krands. ::

Reenhedens Billed i det vi maae være:
 Sole har Pletter — dets Skimmer er Snees;
 Hines de brændende Luer fortære:
 :: Blid Majestæt i dets Gjenfkin vi see. ::

Fagerste Blomst i ætheriske Have!
 Dig ligner Kvinden, skøn, yndig og god:

Kjærligheds Stjerne, ved Buggen, paa Grave,
 :: Smiler hun Taalets det himmelske Mod. ::

U! men saa sjældent den Udle vi finde:

Kvinden af Hjerter, af Ynde og Aand;

Sværmen er flygtige Glæders Beninde,

:: Vender ei Hjemmets de tryllende Baand. ::

Dog, vor August a! i Dig vi har fundet

Kvinden, der findes saa sjældent paa Jord;

Modtag, Bessedne! den Krands vi har bundet:

:: "Hil Dig! hil Dagen!" vi klinge i Chor. ::

Nr. 76.

Middel imod Bagtalelse.

(Efter det Tydske.)

(1822.)

Bagtales du — tie roligen dertil!

Svar mindsker ei et Gran:

Den Slette tro'r dog hvad han gjerne vil;

Den Dumme — hvad han kan;

Den Kloge tier; Gudhed skjuler Bross:

Er ret din Vei — følg den, trods Løgs-
 nens Røst!

Brillemageren paa en Masquerade.

(1822.)

Her de unge Damer og Herrer modtage
 Hvad kun Oldinger søgte i forbums Dage,
 Men nu hver Yngling af Tone maa bære,
 Sa, selv Damen ei godt kan undvære:
 Den Ild, der saa ømt i deres Blikke spiller,
 Viser mig klart, at de trænge til — Brillert
 Kommer hid, mine Herrer, unge og gamle!
 Ei længe hos mig efter Balget De famle.
 Her svares til alle mulige Krav,
 Fra varmen Bugge til kolden Grav:
 Til Skuespil, til Concerter og Baller,
 Sa, selv til Andagtens hellige Haller.
 Enhver vil jo gjerne de Skjonne beskue,
 Som sætte hvert følende Hjerte i Lue,
 Ei blot i Ungdommens rosigte Vaar,
 Men selv trods Alderdoms sneehvide Haar.
 Rikkerter og findes i nyeste Smag;
 Vælg efter Behag!
 Med nogle stirres lige paa Skjønhedens Sol,
 Gjennem andre den straaler fra modsatte Pol.

De sidste især vil jeg anbefale;
 Thi, meer beskedent til Hjertet de tale:
 Selv den undseeligste lille Gudinde
 Kan heri fra Siden sin Udvalgte finde.
 Min Smukke, vil De ei gjøre en Prøve?
 Ukjendt kan De her, under Masken, Dem øve.
 Af Deres Smag jeg venter den Gunst,
 At De vil anbefale min Kunst.
 Dog, her er kun Lidt, men hjemme er Mere,
 Hvor Vren jeg venter af Dem og Flere!

Min Broder, som reiste med Seeglas ifjor,
 Vandt Priis, hvor han kom:
 Paa Skjønhedens Straaler hans Rygte snart fo'r
 Fra Hamborg til Rom.
 Men, jeg bliver hjemme, og passer min Dont,
 Som Modeflidsmand;
 Og derfor, i Danmark, mit Ry ganger rundt:
 Alt sælge jeg kan!
 Ved indenlandsk Kunstflid jeg tryllede frem
 Det wienske Hjem.
 Mens Andre hentæres af Handelens Cot,
 Jeg trives, som dansk Patriot!
 For Kunstdommer-Dine selv Briller jeg fleeb,
 Forbi de saa ofte fra Sandheden kneeb. —
 Men Paris eiheller for Intet mig viser
 Guldbælet i Cyprias Skaal:

"Eh, Varer saa gode, og billige Priser
Er mine Bestræbelsers Maal!"

At hver min Vare til Kjøb monne friste,
Dil sees af denne sandfærdige Liste.

Som Tilgiut for Intet jeg rækker Dem den:

"Farvel! mange Tak! kom snart her
igjen!"

Nr. 78.

Til Kong' Frederik den 6te;
efter Hans Sygdom.

(1822.)

Herfervælben frygtes, Snillet hylbes;
Smiger følger Rigdoms gyldne Tied;
Lun'syg Skjønheds Dnske flux opfyldes:
Hjertet ene vinder Kjærlighed!

Den er mere værd, end Jordens Kroner:
Disse tynge; hiin gjør Alting let:
Sorg tidt vaander sig paa Keisertroner;
Kjærlighed fandt ingen Lod for Slet.

Den bortsmiler omme Moders Smerte,
Straaler Fryd, i Elskovs Iyse Blik,

Skinner dunkelt, i den Dødes Kjerter,
Perler klart, i Velbaads Lødsedrik.

Ene Den kan lonne svarest Moie:
Den, at være Styret for et Folk;
Kjærlighed, i Millioners Die,
Er et Fyrstehjertes Løn og Lolk.

Leirekonning! Hu i Danfkes Die:
Olbets Trængsel mørkede bets Ild;
Men, bets Taarer tindred' mod det Høie,
Bed Din Smerte, Dana drot saa mild!

Thi, hvo kjender ei Dit ædle Hjerte,
Der saa kjærligt flaa'r for Brodres Nød!
Hvo veed ei: det Største, Du begjerte,
Var: at ingen — ingen Taare flød!

Hviler end, paa Tidens sorte Tilje,
Ei Dit Danmark meer paa Rosens Blad;
Skjoldung! om Din rene, ædle Vilje
Tvivles ei — i Hytte, Borg og Stad.

Derved Danfkes Hjerten Du har vundet,
Saa, med trofast Hu, de esse Dig.
I den Krands, Dig Kjærlighed har
bundet,
Glyngge Vaarens Sundhedsblomster sig!

Nr. 79.

†

Siegward Alstewelt.

(1822.)

Saa reent som Liljen var Dit gode, ædle Hjerter;
 Dit Liv var Rosens Baar, Din Død var Ven-
 ners Smerte.
 Held Dig! thi her Du nød Din Ungdoms glade
 Dage,
 Og hist, bag Gravens Fred, forstummer Livets
 Klage!

Nr. 80.

Danfolkets Skaaler.

(1822.)

(Tone: "Vil Du være stærk og fri.")

Dannebod og Dagmar gav
 Himlen Danmarks Trone;
 Margarithas Herkterstav,
 Til trefoldig Krone;

(11)

∴ Den os gav, Maria, Dig:
 Alle Hjerters Dronning!
 Hoit Pocalen hæve sig:
 Dig og Danmarks Konning! ∴

Boven trindt om Herthas D
 Slynger lysblaat Belte;
 Gyldne Ar ved Sølvversø
 Bølgende sig vølte;
 ∴ Grønne Stætte smykke der
 Blomster smaae, saa fine:
 Drottens Blomster Skaalen her:
 Caroline! — Mine! ∴

End staa'r Skjold's det gamle Huus
 Paa de danske Bange;
 Keisertroner sank i Gruus;
 Drnen selv blev Fange:
 ∴ Dannebrog end hist i Sky
 Bære Ar's Bolde:
 Skaal hver Drot i Fred'riks By,
 Med Hans Farver bolde! ∴

Nr. 81.

Profesfor

Wendts Fodselsdag.

(1822.)

(Tone: "Smilende Saab!")

Sundhed paa Kind, og Tak i Frelstes Hjerte
Hilse Din Dag, Hyge og ædle Præst!

::: Venligt Din Haand bortmaner Sindets Smerte,
Medens Din Haand opliver Dødens Gæst. :::

Armodens Braa Du til Dit Altar faared';

Tidt, kjækt og varmt, Du tokkede dens Nød:

::: Intet saa dybt Dit ædle Hjerte faared',

Som, naar Din syge Broder mangled' Brød. :::

Niddingen huer ei Din bjerve Tale;

Derfor sin Givt han spæer paa Din Vei:

::: Lasten saa gjerne Dyden sort vil male,

Thi, selv sig da saa sort den tykkes ei. :::

Aldrig Du ændse Avinds matte Pile!

Hvad mægte de mod skyldfrit Hjertes Skjold?

::: Venskab og Agt de Gode Dig tilsmile:

Held til Dit Værk, Penias Kjæmpe

bold! :::

Dansk Folkesang.

(1822.)

(Tone: "St. Søndag er Glædens og Midsommers Fest.")

(Egen Tonesætning af Berggreen og Hallander.)

Hvor Barndommens Maiblomst omslynged' vort
Haar,

Hvor Ungdommens Roser vi brøde,
Hvor Manddommens Teg mellem Stormene staa'r,
Hvor Glemmigei blomstre for Døde:
:: Kun der, ikkun der, finder Hjertet sit Hjem,
Thi der kun fandt Mindet sit Eden. ::

I Danmark, paa Blomster, vor Bugge den stod,
Der først vi bandt Kjærlighed Krandsse,
Der Kjempehøi-Egen kvad Fædrenes Mod,
Kjærminder paa Grav der os standse:
:: Kun der, ikkun der, fandt vort Hjerte sit Hjem,
Thi der fandt vort Minde sit Eden. ::

Gødt tonende Danamaals yndige Land:
Du Skovvang, bag himmelblaa Bølge!
Held signe i Freden Din blomstrende Strand!
I Orlog Held Dannebrog følge! —
:: I Dan, kun i Dan, fandt vort Hjerte sit Hjem,
Thi der fandt vort Minde sit Eden. ::

Paa Sjælland han troner, vor Konning saa prub;
Dog mild, som den rolige Bøve:
Han styrer sit Danmark med faderligt Bud;
Han lyder, fjøndt Herster, dets Love.
:: I Dan, kun i Dan, fandt hans Hjerte sit Hjem:
Held ham! — Held Skjoldungernes Rige! ::

Nr. 83.

Dänisches Volkslied.

(1822.)

(Im Vermaße des Urlieds.)

Wo's Blümchen der Kindheit das Haar uns umwand,
wand,

Wo Rosen der Jugend uns glühten,

Wo Männerkraft-Eiche in Stürmen bestand,

Wo Todten Vergißmeinnicht blühten:

∴ Nur dort, ja, nur dort, findet Heimath das Herz,

Denn dort nur tönt's selig: "Gedenke!" ∴

Uns wiegte die Mutter auf Dänemarks Flur,

Da Kränze der Liebe wir banden,

Da Hünenmaal-Eiche zeigt Helden die Spur,

Da Blumen um Särge wir wanden:

∴ Nur dort, ja, nur dort, fand die Heimath mein Herz,

Denn dort tönt's mir selig: "Gedenke!" ∴

Süß tönenden Danaworts liebliches Land:

Du Waldflur, am bläulichen Meere!

Dir segne der Friede den blühenden Strand!

Stets Dannebrog wehe mit Ehre! —

∴ In Dan, nur in Dan, fand die Heimath mein Herz,

Denn dort tönt's mir selig: "Gedenke!" ∴

Auf Sjölund, erhaben, der Herrscher uns thront;

Doch mild, wie die ruhenden Wogen:

Er strafet als Vater, als König belohnt;

Selbstherrscher — doch Recht nur gewogen.

∴ In Dan, nur in Dan, fand die Heimath sein Herz:

Heil ihm! — Heil der Skjoldungen Reiche! ∴

Nr. 84.

†

Baldemar von Qualen.

(1822.)

Das Leben ist der Güter höchstes nicht!

Schiller.

Mahoms Bødler hærgede Tempes Dale,
 Hellas Bjerger farvede Christenblod,
 Lopoliters og Kanuders Tale
 Stæmpler arvede Boldsfærd ret og god.

Al! thi Oldet viden Leding fløved':
 Vilde Horder suged' Stægtens Marv!
 Friheds Morder faldt; men Lehnsaand roved'
 Midolds Spiir, til Nytidis Trællearv.

Dog — end banker mangt et ædelt Hjerte,
 Keent og varmt, for Godt og Skjont og Sandt:
 Tidens Dag, med Fryd, dens Nat, med Smerte,
 Skued' det, i Sogas Straaler, grandt.

Haabet, og sig selv, i Døgnets Brimmel,
 Taber aldrig Daabgubindens Ven:
 Paa henrundne Seclers Skjæbnehimmel
 Sandt sin Samtidis Stjerner han igjen.

Naar han Lyset seer i Kamp med Mørke,
 Naar han horer Banvids Monkesnak,
 Stræber han, i Gjerning, Gud at dyrke,
 Dfrende, for Kraften, Herren Tak.

Stille Tænker dyrker Gud i Anden,
 Naar han fælder Løgn, med Sandheds Mod;
 Helten dyrker ham, med Sværd i Haanden,
 Naar han vier Ret sit Hjerteblob.

Dgsaa under gamle Danmarks Ege
 Grebe Skjalde Retfærdskampens Luur,
 Dgsaa der dens høie Toner stige,
 Rungende, bag Oldtids Rjæmpemuur.

Dg de vakte mangen Ynglings Længsel,
 At omgjorde sig med Heltens Sværd,
 Eprænge Undertryktes Morderfængsel,
 Eller falde, sig og Frihed værd.

Valdemar! (hvad Navn monn' vel os minde
 Saa om Danmarks store Hedenold?)
 Valdemar! hiin Krands Du vilde vinde,
 Thi Du varst en Yngling gjæv og bold.

Derfor rev Du Dig af Faders Arme,
 Derfor bød Farvel Du Moderjord:
 Selvisk Haansmiil kjolnrd' ei Din Varme,
 Thi Du fælte, Brødres Nød var stor.

Paa Zeitunys blodbestaenkte Høie
 Segned' Lykken for Dit danske Sværd;
 See! da lukked' Seirens Gud Dit Die,
 Men: Du faldt Dit Dan og Hellas værd!

I en Tempelhal, paa Ares's Bange,
 Ristedes en nordisk Bautasteen;
 Under Pindars høie Seiersfange
 Smuldre Dana kjæmpens Heltebeen.

Men, hans Aand, paa Friheds Drævinge,
 Hilser Marathon og Svarteraa,
 Anende, at intet Spær kan bringe
 Utter Død, hvor Tiden bød: "Dyftaa!"

Nr. 85.

Til Grev' A. B. Moltke;

den 1ste Januar, 1823;

(for et Barn.)

Sygdøm kuede min Faders Aand;
 Trangen saarede min Moders Hjerte,
 Og hun saae sin Børneskøl med Smerte:
 Fulde Hjerte knuust af tomme Haand!

See! da sendte Gud os Hjælp i Nød:
 Du blev Frelsens Engel, ædle Moltke!

Ordet er for svagt, til Dig at tolke
 Hvad vort Hjerter os at sige bød.

Men — en takfuld Daare ofres Dig:
 Den er frelstes Brødres stumme Tale;
 Til Din Ridderborgs de gyldne Sale
 Nærmer den, i Nytaarskrandsen, sig!

Nr. 86.

†

Frederik Karl Gutfeld.

(1823.)

Haab, Kjærlighed og bændrig Tro
 Som Himmelrigets Mure stande:
 Bag disse skal, til salig Ro,
 Trods Livets Stormnat, Fromhed lande.

Cervantes.

—
 Hvor vore Fædre slumre, hist, i Fred,
 Du saae, som Ungling, mine Barndomslege:
 Her staaer jeg, Olding! ved Dit Hvilested,
 Med Sorg i Hu, og Graad paa Kinder blege.

Du virkede som Faa, i Zions Gaard:
 Dyb og Fornuft Dig vare Ledestjerner

Din Tale var snart blid, som Sydens Vaar,
 Eract djerv, som Volgen, der om Norden værner.

Men, skjønnere, end Talen, var Din Daad:
 Du hjalp Betrængte, venligt, flux og
 gjerne!

Du ynded' Smil, men glemte aldrig Graad:
 Den traf Dit Hjerte, selv fra viden Fjerne.

Stinhellig Hykler skeled' til Din Færd,
 Liig gridske Ulv, i Fromheds Faareklæder,
 Fordi Du aabent hylde Livets Værd,
 Og ei forsmæede dets skyldfri' Glæder.

Men, Herren elskede sin gode Svend,
 Og bød sin Engel venligt ham at kalde:
 Den elskte Hyrde favne vi igjen,
 Naar Jordens Laager fra vort Die falde!

Nr. 87.

Til Statsminister Raas.

(1823.)

Naar en Sandhedsven sit Die vender,
 Grandffende, mod Livets høie Maal;
 Naar han, ærligt forskende, mistjender,
 Og til Godhed rækker Malurtssaal:

D, da angret det hans varme Hjerter,
Som sig viede til Retfærd ind!

D, da føler han, med dybest Smerte,
At den bedste Vilje tidt er blind!

Men, dog signer han den Haand, som spredde
Laaen, for hans jordisk svage Blik,
Dg, ad vilde Tjorneftier, leder
Ham til Sandhedsvældets rene Drik.

Thi, ei mindre reen er og den Laare,
Som hans Hjerter ofrer Sandheds Gud,
Der, fra Støvet's Bugge til dets Baare,
Slætter hver uvillet Brøde ud.

Dgfaa jeg har, meer, end een Gang, feilet,
Dgfaa jeg har miskjendt ædel Mand;
Dg dog har mit Hjerter ene beilet
Om at tjene Sandhed og mit Land!

Wilde Raas! en ærlig Nordbo hylde
Sandhed er Din Godhed og Din Mand;
Kun Din Færd hans rørte Hjerter fylder;
Det er Dig — og ei Dit Ordensbaand!

Tak, fordi Du Høisinds Haand mig rakte!
Tak, for ædel Viljes varme Ord!
Den Hengivenhed, som Høimod vakte,
Indtil sidste Slag i Hjertet bo'r!

Nr. 88.

Velkomstsang

til

det danske Kongehus;

i Altona, den 4de Juli, 1823.

(Tone: "St. Hansdag er Glædens og Midsommers
Fest.")

Velkommen i Vinnebergs yndige Lund,
Paa Elbbreddens tryllende Høie!
Velkommen os, Skjoldæt, fra baltiske
Sund!

Dig Hylдинг tilsmiler hvert Die.
∴ Fæst stander Din ældgamle Trone i Nord:
Den Kjærligheds Skjoldborg omværner. ∴

Thi, ei blot vor Herfker — vor Fader Du er:
Du deler vor Sorg og vor Glæde;
Hver Underfaat lige Dit Hjerte er nær,
I Røsten og Purpurets Klæde;
∴ Set Dnske kun fylder Din kjærlige Hu:
At aftørre Lidendes Taarer! ∴

Dg derfor hvert Hjerte imøde Dig fløi,
Fra Sundets til Nordhavets Bøve:
"Velkommen!" tiljubled' Dig Slætte og Høi,
Dg Bølger og Bange og Skove.
∴ Som Gimbren, Teutonen tilsjunger Dig her:
Velkommen blandt trofaste Sønner! ∴

Nr. 89.

Willkommen,

dem dänischen Fürstenhause

gesungen:

in Altona, den 4ten Juli, 1823.

Willkommen auf Pinneberg's blumigem
Grund',

Des Elbufers reizenden Uen!

Willkommen uns, Skjoldstamm, vom baltis-
schen Sund'!

Dir huldigen freundliche Sauen.

:: So fest steht, als uralt, im Norden Dein Thron:

Ihn schüzet die Schildburg der Liebe. ::

Denn, nicht bloß der Herrscher — Du Vater uns
bist:

Du theilst unsre Freuden und Leiden;

Gleich nah' Deinem Herzen der Unterthan ist,

Mag Kittel — mag Purpur ihn kleiden;

:: Ein Wunsch nur erfüllt Dir den liebevollen Sinn:

Die Thräne des Kummers zu hemmen! ::

Drum flog Dir entgegen das Herz überall,

Bom Sund' bis des Nordmeeres Quellen:

"Willkommen!" Dir jubelten Hügel und Thal,

Und Fluren und Haine und Wellen.

:: Hier singt Dir Leutona, wie Cimbria dort:

Willkommen im Kreis' Deiner Treuen! ::

Nr. 90.

Hjemkomstfang.

(1823.)

(Tone: "Dil Du være stærk og fri.")

Paa den vide, grønne Jord
 Dufte Blomster mange;
 Vandreren fra kolde Nord
 Trylle Sydens Bange:
 ∴ Men, dog savner han, saa mod,
 Selv paa Romas Høie,
 Vaaren, der saa ventlig stod
 For hans Barndoms Die. ∴:

Thi, hans Blomst kun trives der,
 Trods de barffe Vinde;
 Blandt Provinces Rosenhær
 Kan ei den han finde:
 ∴ I dens Bæger tindrer mild
 Svundne Sorgers Taare;
 Nydte Glæders lyse Ild
 Straaler der saa saare. ∴:

Blomstens Navn Kjerminde er;
 Hjemmet er dens Have;
 Barnets Leeg og Mandens Færd
 Elske Fædres Grave.

∴ Mindets Roser drage hjem

Mod de elskte Steder:

Held Hvo barnligt fluer dem,

Dg om Mindet freder! ∴:

Nr. 91.

Grev

N. B. Moltkes Bryllupsdag.

(1823.)

(Tone: "Skilt fra Dig ved Bølger, Bjerge, Dale.")

Svort gamle danske Fædretige
 Færdebes saa mangen Ridder bold,
 Bærned' kjekt om Arnested og Pige,
 Lige trygge bag hans blanke Skjold.
 ∴ Dybt i Runen end de elskte Navne
 Staae paa Høien over Kjæmpens Been:
 Fødeland og Mø sig kjærligt favne
 Paa de Danstes stotte Bautasteen. ∴:

Men, ei Laurbær blot gav' Dannelsere;

Egeløv omslynged' Riddersværd:

Seiren over Wendens Vikinghære

Var ei A x e l s største Danneførd;

∴ Kanzaus Hjelm ei Evarteraa blot straalere:
 Biisdoms Fugl omsvæver Lovens Feldt;
 Trolle ei blot glatte Lag tilmaaler:
 Herlufs Holm fandt Belgens snilde Helt. ∴

Dog — hvo mægted' alle Danske nævne,
 Som forened' Storheds Dobbeltglands?
 Lettere var Monas Klint at jevne,
 End at sjunge hver vor Rosenkrands.
 ∴: Een idag kun alle Hjerter hylde:
 Danmark priser ham i Borg og Braa;
 Kun for ham sig alle Bægre fylde,
 Thi, han elsker Danaland, som Faa. ∴:

Fædres Ry hans Skjoldemærke bærer
 Dver Bjerg og Dal og vilden Sø;
 Men, langt meer hans egen Færd ham ærer,
 Skjønbt hans stille Kreds er Herthas D:
 ∴: Bondens Fader, VidenskabsBeskytter,
 Hver Ulykkelig en trofast Ven,
 Reise Hjerterne ham Wærestøtter,
 Som ei Tidens Storme veire hen. ∴:

Gjæve Moltke! Sandhed her Dig sjunger;
 Bredes ei, Bæfledne, ved dens Røst! —
 Glædens Tone Dig imøde runger,
 Thi, en ædel Viv er Livets Lyst.

∴ Hende Dig idag monn' Herren Kjenke;
 Hun vil lonne Dig med Kjærlighed;
 Huuslig Lykke er dens hulde Frænke;
 Begge signe Eders Fremtidsfjed! ∴

Nr. 92.

Gudsbespottelse.

(1823.)

Die Weltgeschichte ist das Weltgericht!
 Schiller.

Naar Dødsstaalet Kobespierrer slynge
 Mod Enhver, som ikke Bøddel er;
 Naar: "Nu love Alle Gud!" de synge
 Over vilden Pøbels Rædselsfærd;
 Da bespotte de Algodheds Gud,
 Naane frækt Fornuft og Pligtens Bud.

Naar Dominicus til Baalet ringer,
 For, i Tro, at kvæle Sandheds Røst;
 Naar Loyola Clerkedolken svinger
 Mod den store Henriks ædle Bryst:
 Da bespotte de Algodheds Gud,
 Naane frækt Fornuft og Pligtens Bud.

Naar Pilater Uskyld lade myrde,
 Stæmple Skjændselsfærd som Keiserdaab,
 Kalde Folkeulven Folkehyrde,
 Helligt — Boldsmands Pharisæerraad:
 Da bespotte de Algodheds Gud,
 Haane frækt Fornuft og Pligtens Bud.

Naar med Pinebænk Neroner lønne
 Udel Heltelamp af trosfast Folk;
 Lade Kraft og Mod og Retfærd stønne
 Under Leietrælles Morderdolk:
 Da bespotte de Algodheds Gud,
 Haane frækt Fornuft og Pligtens Bud.

Dog — end lever Herren i det Høie:
 Kun et Blik — og Kloder hvirvles hen!
 Alt han skuer end med Fadersøie:
 Timen staa'r — hans Rige staa'r igjen!
 Mattens Fette styrter i sit Sværd:
 Dobbelt klart bli'r Dagens Morgen
 skjar!

Nr. 93.

Livet.

(Efter Shakespear.)

(1824.)

Et Pust er Livet!

Hver en Luftnings Træl,

Hvis Spindvæbshytte svæver mellem Farer.

En Sjæk for Døden, som det bange fly'r,

Mens hvert dets Pulsflag banker den imøde.

Dets Herreæt er Støv i Glitterglands,

Som skjælver feigt for Gravens Drmetunge.

Dets bedste No er Sønnen, dagligt søgt,

Med Gru for Døden, som er intet Mere.

Selvstændighed staa'r sjældent i dets

Kreds,

Thi Fordoms Dgle om dets Marv sig synger.

Dets Lykke veires, som i Storm et

Siv:

Hvad ei det har, det ængstligt eftertræger;

Hvad det besidder, stedse det foragter.

Ustadig er dets gallicanske Aand:

Liigt Maanens, Aasyn verle Livets Farver.

Paa Guldets Dyrger troner Armods

Nød,

Thi Pengeslæt liig er Mammons Slave:

Har fløber, skønnebe, Metallets Sæf,
 Til, ubrugt, Dødens Jernhaand den aflæsser.
 Kun sjældent smiler Venkab i dets Favn:
 Selv Blodets Røst i kolde Arving tier,
 Om ei den kræver Frændens Hjerteblood.
 Ei Ungling, eller Elding Livet eier;
 Om begge drømmer kun dets Middagsblund:
 Dets friske Unglingskraft udsuger Trangen,
 Som tigger Skjærv af matte Gubbes Haand;
 For Ungdom vorder riig, den er alt gammel:
 Paa Ild, paa Kraft, paa Lyst og Skjønhed arm,
 Til fro at nyde lange Moies Skatte. —
 Ja, Tant er Livet!
 En Lygteemand til Gravens mørke Sumpe:
 Af tusindfoldig Død omlures det,
 Og dog det frygter den, som sikkert
 Kommer,
 Og jevner Alt!

Nr. 94.

Mit Liv.

(1824.)

Mig strenge Skjæbnes Rjæmpearm henkasted',
 Fra aarle Barndom, paa oprørte Hav:

Saa tidt bets vilde Storm min Baad afmasted',
 Dg styrked' den mod Bølgens dybe Grav.
 Kun Flammen, der hoit i mit Indre lued',
 Bed Tro paa ham, som tændte Haabets
 Ild,

Kun denne leded', mens jeg roligt stued'
 Mod Fredens Havn, igjennem Stormen vilde.
 Dg stedsse svæved' ned, i mørke Dage,
 Hiin lyse Engel, fra det bedre Land:
 Med Haabets Krands omslynged' den min Plage,
 Dg gav mig Kraften til at holde Stand.
 Dig, Ven skab, og jeg fandt, paa dunkle Klode:
 Du følger ikke Døgnets brede Strøm!
 Mit Hjerte rørt velsigner Jer, I Gode,
 Som styrked' mig i Livets Feberdrøm!
 Mens Alt omvevler, bli'r den sande Ven,
 I Solens Skin og Stormene, den Samme,
 Dg aldrig slukkes Hjertets rene Flamme,
 Hvor end ham Mornens Luner kaste hen.
 Bag Indus's Palmer, Mississippis Ege,
 Fra Godthaabs Bjerg til Nordpols Cap Farvel,
 Til Benners Bo tidt mine Længsler stege,
 Med Bøn til Gud om deres Fremtidsheld:
 Trods Tid og Afstand skal de Kjæres Minde
 Af Vennebarmen aldrig — aldrig svinde!

Nr. 95.

Statsraad

Collins Fødselsdag.

(1824.)

(Tone: "Smilende Saab!")

Lidens Gudinder slynge Livets Krands,
 Men, ikke hver en Tinding smykke de;
 :: Uk! thi kun Faa, i Baarens lette Dands,
 Kaste et Blik paa Vinterbanens Sne. ::

Kundskab og Daad de Livsenstrøet ere,
 Udaf hvis Lov de Krands flettes maae;
 :: Ei uden Hine Timen Frugt kan bære:
 Vre og Dyd hver anden Krands forsmaae. ::

Kundskab og Daad idag vi, glade, hylde:
 Sjældent de stod' forenede, som her!
 :: Sjældent saa skjönt de hvert et Krav opfylde:
 Snillet saa lyst! — saa ædel Hjertets Færd! — ::

Ædle Collin! vor Røst er Sandheds Stemme:
 Hvo kjender Dig, og føler ei som vi?
 :: Hele Dit Liv Du ofrer, held at fremme:
 Held følge Dig ad Pligtens Klippesti! ::

Nr. 96.

Selvstændighed.

(Efter Herder.)

(1824.)

Fyldest du gjøre dig selv! — blandt det
 misdømmende Folk
 Vil den Ene dig god kalde, den Anden — Net.

Nr. 97.

Videnskab og Kunst.

(1824.)

Den er ei Statens bedste Mand,
 Der over hverdags Dont;
 Men Den, som Donten fremme kan,
 Ved Kundskabs Straaler, rundt:
 Af Arbeidsdyr hver Stat har nok;
 Af Krybedyr for stor en Flok!

Men, uden Videnskab og Kunst,
 Er Livet uden Værd!

(13)

Nr. 99.

An America.

(1824.)

Noch wildern rings der Barbarei
 Verjührter Wust und Schimmel;
 Doch emsig pflegest Du und treu
 Des Götterstrahls vom Himmel:
 Gestreut wird hoher Menschheit Saat!
 Bald keimet Rath,
 Strebt auf, und reißt Heroenthat.
 Aus roher Wildniß blühe schön
 Ein neu' Athen,
 Wo Xenophont' in Schatten geh'n!

J. H. Voss.

Sey mir gegrüßt, Columbus's Findelkind!
 Zerfleishtes Opfer grauser Pizarronen!
 Dreihundert Jahr' bließ der Sciroccowind
 Des Henkerthums durch Deine Blumenzonen.
 Nur selten stiegen Himmlische herab,
 Die Balsam in die tiefen Wunden gossen:
 Geschlechter sanken in Dein off'nes Grab,
 Eh' Deinem Schooß' Unsterbliche entsprossen.
 Den frommen Penn als Fremdling nahmst Du auf:
 Er heilte mild was seine Hand berührte;

Sein fernes Grab barg langer Zeiten Lauf,
 Eh' Gott zu Dir die eig'nen Retter führte.
 Doch — groß tritt hier Dein Washington hervor:
 Sein Heldenschwert erkämpft der Menschheit Rechte;
 Dein Franklin öffnet dort des Lichtes Thor:
 Sein Blis zerstäubt des Finstertumes Knechte.
 In Dir auch erst der Norden frei erstand,
 Und warf mit Kraft zurück die Schmach der Ketten,
 Indes im Staube sich Dein Süden wand,
 Um nur ein Slavendaseyn zu erretten.
 Dein Beispiel lange staunt' er feige an,
 Bis ihn der Hader seiner Dränger weckte:
 In Bolivar traf erst die Zeit den Mann,
 Des festen Muth kein neuer Alba*) schreckte.

Dir lächelt Colon's ädler Schatten zu,
 Columbia's unsterblicher Befreier!
 Was kühn er fand, entrißest kühner Du
 Dem Flügelschlag' der Raubbrut seiner Geier.
 Für Ewigkeiten grünet schon Dein Kranz:
 Ihn wird der ädeln Menschheit Hand Dir reichen;
 Erlöster Freudenthränen sind sein Glanz,
 Nicht Unschuld'sblut erschlag'ner Brüderleichen.

*) Der spanische Feldherr Morillo, welcher, in
 Südamerica, besonders in Caracas, die empö-
 rendsten Gräuelt verübte.

Einſt wird im Himmel Waſhington Dir nah'n;
 Zum Thron' des Ewigen wird er Dich führen:
 Dich wird als ſeinen Sohn der Herr empfah'n,
 Weil Seraphim die gold'nen Harfen rühren!

Frei grüß' ich Dich, Columbus's
 Findelkind!

Du troge kühn der Zwangherr'n Gleisnerbunde!
 Gib jedem Sturbid' die Todeswunde!
 Nie ſenge Dich der Knechtschaft Höllewind!

Nr. 100.

Det Nødvendige, men Banſkelige.

(Efter Roſegarten.)

(1824.)

Godt at gjøre er let; lettere Stort at udøve;
 Gøt er Nødvendigt, men ſvært: ſtedſe
 det Onde at ſtye!

Nr. 101.

Hvad Herfterne sjeldent finge.

(Efter Klopstock.)

(1824.)

Bo han Herfterne fjenkeb' Hoomod og
 frybende Trælle
 Trindt om det frygtede Spiir;
 Sjeldent dem Wiisdom han gav —
 Mennefter ellers de ei troede flagteligt Kvæg!

Nr. 102.

Den Skinhellige.

(Efter Shakespear.)

(1824.)

Han sukker, efter mangt et Bibelsprog,
 Fromt dybt: "Jeg følger Skrivtens rene
 Ord!"
 Og faa bellæder han fin nøgne Dndflab

Med gamle Lapper af det Hellige,
Som jo er Djævlens vante Skalkestjul!

Nr. 103.

Døden.

(Efter Barth.)

(1824.)

At bøe er lande paa en stille Kyst,
Hvor Bolger aldrig bruse — Storme aldrig hyle.

Nr. 104.

Schiller.

(1824.)

Lehrer, Tröster und Freund! wie soll ich
Dich, Herrlicher! nennen?
Mehr, als Alle Du warst mir in des
Lebens Gewühl'.
Wäre zu schwach nicht die Hand, um Dir den
Lorber zu reichen,
Shakespear selbst und Homer nähm'
ich die Kronen für Dich!

